

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

Ağustos-Eylül 2007 | Sayı: 62 | İki Aylık Siyasal Dergi | FİYATI: 2 YTL (KDV dahil) | ISSN: 1303-0078

Kitlelere güven, savaşa kilitlen

KAZANACAĞIZ

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:8/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30
FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü:
Numan BOZER
Baskı: Özdemir Matbaa
ISSN. 1303-0078
e-mail: umutyayimcilik@ttnet.net.tr

BÜROLAR

♣ **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT.
NO: 4/2 KARTAL,
TEL: (0216) 306 16 02 Cep: 0538 299 35 52

♣ **ANKARA:** TUNA CAD. ÇANAĞCI İŞHANI
NO:11 KAT:3 DAİRE: 32 ÇANKAYA/ANKARA
TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72

♣ **İZMİR:** 856. SOKAK, NO: 48/203 KEMERALTI-KO-
NAK TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 537 46179 64

♣ **MALATYA:** DABAKHANE MAHALLESİ, BOZ-
TEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16
MALATYA
TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 538 492 86 56

♣ **BURSA:** SELÇUK HATUN MAHALLESİ, ÜNLÜ
CAD, SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT:2 NO: 185 HEY-
KEL
TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

♣ **MERSİN:** SİLİFKE CAD. ÇAVDAROĞLU İŞHA-
NI KAT: 3 NO: 118 MERSİN Cep: 0 546 738 64 56

♣ **ERZİNCAN:** ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3
TEL: 0 446 223 67 18 Cep: 0 536 697 94 19

♣ **AVRUPA MERKEZ BÜRO:** WESELER STR
93 47169 AS-DRUCK DUISBURG-ALMANYA
TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Hesap Numaralarımız değişmiştir.

Yurtiçi: Selma Şahin:
Ziraat Bankası Aksaray İstanbul Şubesi
48209849-5002

Yurtdışı: Selma Şahin
Ziraat Bankası Aksaray Şube Euro hesap numarası:
48209849-5001

Vakıflar Bankası Aksaray Şube Euro hesap numarası:
00158048000527074

İş Bankası Parmakkapı Şube Euro hesap numarası:
1042 0175785

PARTİZAN'DAN

Merhaba

Bu yılın başlarında çıkarttığımız Partizan dergisinin 61. sayısının sunu köşesine şu ifadelerle başlamıştık: “2007 yılının henüz ilk aylarındayken dünyada ve ülkemizde yaşanan bir takım gelişmeler bu yılın oldukça hareketli geçeceğinin sinyallerini veriyor.” Yılın ikinci yarısına geçtiğimiz şu günlere kadar bu tespitin görüngülerini çeşitli biçimlerde yaşadık ve bu süreç hiç kuşkusuz burada sona ermemiştir/ermeyecektir.

Emperyalistler cephesinde başta Ortadoğu olmak üzere sömürü alanları üzerindeki işgal, yağma, talan politikaları binlerce insanın katli, milyonlarca insanın gözyaşları ve acılarıyla devam ederken, emperyalizmin uşağı Türk egemen sınıfları da bir yandan bu süreçte başta ABD olmak üzere emperyalistlerin taşeronluğunu yapmak için olmadık taklalar atmakta; diğer yandan iç politika ekseninde kendi aralarındaki dalaşı ve halkın sömürüsü üzerine oyunlarını sahneye koymaktadırlar.

Gerçekte uzunca bir süredir ısıtılan ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin gündeme gelmesiyle doruk noktasına ulaştırılan, Cumhuriyet tarihi kadar eski olan suni laik-şeriat ikilemi üzerinden klik çatışmaları sürdürülmüş ve bu krizin en ileri noktası olarak **22 Temmuz**'da genel seçimler gerçekleştirilmiştir. Bu seçimlerde halkın büyük çoğunluğunun ordu ve ordunun siyasi kolu gibi çalışan CHP'nin etkisi altına esasta girmediği görülürken; sözde bu kesimlerle ve düzenle uzlaşmaz ilişkide gibi görünen AKP, oylarını artırarak çıkmıştır. Yine şovenizmin en koyu biçimlerinin gündeme geldiği bu süreçte özellikle Kürt halkının imha ve inkar politikalarına ülke içinde linç, gözaltı, tutuklama ve katliamlarla hız kazandırılırken “sınır ötesi operasyon” ekseninde Irak Kürdistanı'na yönelik de tartışmalar ve hazırlıklar sürdürülmektedir. Bu sayımızda hem son aylarda geliştirilen saldırganlık ve seçimler üzerine hem de Kemalizm'in Revizyonu başlığıyla egemenler arasındaki klik çatışmasının incelendiği iki yazımız bulunmaktadır.

Bu ve benzeri birçok gündemin hızlı bir şekilde yaşandığı ülkemizde bu süreçte önemli bir gelişme de **Proletarya Partisi 8. Oturumu**'nu gerçekleştirmiştir. Bu Oturum, faşist diktatörlük koşullarında ve devrimci ve komünistlere yönelik çok ciddi saldırıların yaşandığı bu süreçte sınıf mücadelesi açısından önemli bir adımdır. Ancak geliştirilen her teori, ortaya konulan her politika yaşama geçtiği oranda değerli ve anlamlı olur. Bu anlamıyla bu Oturumda alınan kararların en geniş kitlelere ulaştırılmasının vazgeçilmez önemi gereğince dergi sayfalarımızda elimize e-posta kanalıyla geçen kararlara yer veriyoruz. Kavranması, özelle birleştirilmesi ve geliştirilerek uygulanması gereken bu kararların okurlarımız tarafından ilgiyle karşılanacağını düşünüyoruz. Ve Oturumun sloganı olan sözlerimizde son veriyoruz: “**Kitlelere güven, savaşa kilitlen, kazanacağız!**”

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

İÇİNDEKİLER

- Sistemin korkularını büyütelim! 2
- Kitlelere güven, savaşa kilitlen, kazanacağız!. 11
- Güneydoğu Asya'daki halk savaşlarına dair notlar. 47
- HKP(M) Genel Sekreteri ile röportaj. 58
- Elde var Kemalizm'in revizyonu 79

Sistemin korkularını büyütelim, isyanı güçlendirelim!

*Sinanlı köylülerinin seçimleri boykot edeceklerini açıkladıkları eylemde taşıdıkları bir döviz

T. Kürdistanı'nda ve ülkemizin her yanında işçiler, köylüler, gençlik ve geniş kitleler içinde militan, anti-emperyalist kitle hareketlerinin ve örgütlenmelerinin yaratılmasını, kitlelerin kendi özörgütlülüklerinde birleşerek sistemin saldırılarına karşı direnmesini savunuyoruz. Bu doğrultuda Proletarya Partisi'nin 8. Oturumunun kararlarına hayat vermek için harekete geçmedeki kararlılığımızı bir kez daha vurguluyoruz.

2007 yılının başından bu yana ülkemiz önemli gelişmelere tanıklık etmekte ve hareketli bir süreç yaşanmaktadır. Bu hareketlilik zaman zaman ezilen kitlelere ve demokratik güçlere moral verirken zaman zaman da egemenler kendi gündemleri doğrultusunda halkı harekete geçirmede başarılı olabilmektedir.

Emperyalizme bağlı bir yarı-sömürge olan ülkemiz, dünya çapında emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı ekonomik-siyasi krizden etkilenmekte ve dünya üzerindeki konumu nedeniyle bu etkinin boyutu da artmaktadır. Ülkemizde 2002 seçimi öncesi yaşanan büyük krizin ardından geçen süre zarfında su yüzüne çıkan bir kriz yaşanmasa da 2002 sonrasında bu süreç; emekçi halk açısından bir gelişim görülmemenin ötesinde; daha fazla işsizlik, gelir düzeyinin daha da düşmesi vb. olarak yaşanmıştır. 2002 krizinin sonucunda düşen gelirler, artan fiyatlar büyük oranda devam etmiş ve yoksulluk katbekat artmıştır. Egemenlerin çokça bahsettiği ekonomik istikrar ise ekonominin gelişiminden, sanayinin ve üretimin artışından, istihdam oranının yükselişinden kaynaklı kesinlikle değildir. **Yüksek faiz oranlarının etkisiyle emperyalist sermayenin dışardan getirdiği sıcak para sayesinde ekonomi dönmekte, artan borçla birlikte emperyalizme bağımlılık da derinleşmektedir.** 2002 yılında 6.6 milyar dolar olan sıcak para miktarı

2003'de 15.7'ye, 2004 yılında 31.6'ya, 2005'de 58.1'e, 2006'da 65.4'e günümüzde ise 88 milyar doların üstüne çıkmıştır. Bu paranın ülkemizde % 20 civarında kâr ettiğini ve bu kâr oranının düşmesi karşısında hızlı bir şekilde ülkeden çıkabileceği ve bu girişin sonuza kadar devam edemeyeceği açık olduğu için kapımızdaki tehlike de oldukça büyüktür. **İşte bu nedendir ki Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Babacan, "istikrar"ın bozulması durumunda 200 km ile yolda giderken duvara çarpma etkisinin ortaya çıkacağını itiraf etmektedir.** Zaten birçok burjuva köşe yazarı da gidilen istikametini hayırlı olmadığını vurgulamaktadır. Halkın gözünün içine sokulan, ekonomik gelişme üzerine üretilen istatistiklerin, halkın yaşamında olumlu bir etkisinin olmadığı gibi, bu sahte balon patladığında bundan en çok yoksul halkımızın etkileyeceği açıktır.

Bununla birlikte işsizliğin, üretimsizliğin çözümünün önüne engel olan, tam tersine yeni işsizlerin oluşmasını sağlayan özelleştirmeler, kotalar da emekçi halkımızın yaşamını zorlaştırmaktadır. En son **PETKİM** örneğinde olduğu gibi çok sayıda devlet mülkiyeti elden çıkarılmaktadır. Egemen sınıfların temsilcileri bunu öyle bir şekilde yapmaktadır ki değerinin çok daha altına, kimin aldığı genellekle belli olmadığı, ticari anlamda da kötü bir şekilde elden çıkarılmaktadır. **Bu özelleştirmeler-**

le birlikte işçiler işten atılmakta, eldeki sınırlı haklar da gasp edilmekte, emperyalist sermayenin ülkemizi çok daha rahat koşullarda sömürmesini ve yağmalamasını sağlamaktadır. Yine, sözleşmeli çiftçilik adı altında köylülük büyük sermaye karşısında savunmasız bırakılırken kotalarla köylünün üretimi engellenerek bu alanda da yabancı sermayeye bağımlı hale gelmekteyiz. Bu politikaların sonucunda son yıllarda yüz binlerce köylü köyünü terk ederek şehirlere gelmiştir. Ancak yarı-feodal sistemin sonucu olarak köyden akan kitle şehirlere işçileşememekte, büyük şehirlerin etrafındaki varoşlara yığılmakta ve oldukça kötü şartlarda, sefalet içinde yaşamaya, günü birlik işlerle yaşamını sürdürmeye, "şanslıysa" sigortasız, iş güvencesiz şekilde uzun saatler, düşük bir ücret karşılığında dizginsiz bir sömürüye maruz kalmaktadır.

Bu ve benzeri ekonomik saldırılara gerici egemen sınıflar mecburdur. Çünkü izleyecekleri ekonomik politikalar kendileri tarafından değil, sadık bir şekilde hizmet ettikleri emperyalist efendileri tarafından belirlenmekte, onların gönderdikleri IMF, DB çalışanları aracılığıyla, piyasaları, ekonomiyi denetleyen üst kurullardaki üyeleri ve hükümetteki memurları üzerinden planlanmakta, uygulanmakta ve denetlenmektedir. **Bu politikalar, emperyalizmin dünya çapındaki saldırılarının parçasıdır ve her ülkede olduğu**

gibi ülkemizde de daha fazla yağma ve sömürüyü beraberrinde getirmektedir. Emperyalist güçler yalnızca ekonomik bağımlılık ve borçlar üzerinden tefecilik usulüyle ülkeleri denetimlerine almamakta, aynı zamanda çeşitli uluslararası anlaşmalarla yarı-sömürge ülkeleri uzun yılları kapsayan yükümlülüklerin altına imza attırmakta, krizlerini aşabilmek amacıyla bağımlı ülkelere yönelik taleplerini arttırmaktalar. Bu saldırıların önemli bir kısmı şimdiden uygulanmaya başlanmıştır ve etkileri hissedilmektedir. Önümüzdeki dönemde bu saldırıların sonuçları daha bariz şekilde ortaya çıkacaktır.

Bu saldırılar yalnızca ABD emperyalizmi tarafından yöneltilmemektedir. **Tüm bunlar bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemin ortaklaşan saldırılarıdır. Bu anlamda ülkemizde bu saldırıların hayat bulmasında ve denetlenmesinde AB emperyalizminin etkisi oldukça fazladır.** İleri kitleler nezdinde de kafa karışıklığı yaratan ve çeşitli demokratik ve reformist çevrelerce (DTP ve Baskın Oran'ın yoğun çaba-

ları örnektir) de coşkuyla karşılanan AB'ye uyum süreci ile öne çıkartılan ve zaten verilen mücadele sonucu meşrulaşan bazı hakların yasalaşmasının haricinde bizleri yoksulluğa ve sefaletle mahkum edecek oldukça büyük bir saldırı paketi bulunmaktadır. Ufak hesapların peşinde koşarken buzdağının su altında kalan kısmını görememekte en çok gerici egemen sınıfların işine gelmektedir çünkü sistemin resmi politikası olan bu hedeflere ulaşmaları daha fazla mümkün olmakta, tali yönler tartışılırken kitlelerin gündeminden gerçek tehlikeler çıkarılmaktadır.

Bu uluslararası anlaşmalardan biri olan **GATS**'la birlikte devlet, özel sermaye ile "haksız rekabete" girmek için özel sektörün "hizmet verdiği" alanlardan çekilmeyi veya özel sektörle aynı koşullarda hizmet vermeyi kabul etmiştir. **Bunun sonucunda başta eğitim ve sağlık olmak üzere halkımızın temel ihtiyaçları paralı hale getirilmekte, özelleştirilmekte ve en temel haklar gasp edilerek yoksulların eği-**

tim ve sağlık hizmeti alması engellenmektedir. Son yıllarda ülkemizde hızlı şekilde artan özel kolejler, özel üniversiteler, özel hastaneler, bununla birlikte çeşitli harçların getirilerek ve çeşitli hizmetlerin paralı hale getirilmesi nedeniyle eğitim ve sağlık kurumlarına ödenen büyük paralar buna örnektir. Bu anlamıyla zaten bir süredir yoksul emekçi halkın yaşadığı bölgelerde gençlerin üniversitede eğitim görebilmesi veya halkın sağlığını koruyabilmek için düzenli kontrol yapabilmesi, ilaç alabilmesi neredeyse imkansız hale gelmiştir. Yine **Tahkim**'le birlikte devletin özel sermaye ile yaşadığı anlaşmazlıklar ülke içindeki hukuksal süreçle değil, emperyalist tekellerin emrindeki uluslararası bir mahkeme ile çözülmektedir. **Gümrük Birliği** vb. anlaşmalarla da yerli sermayenin yabancı sermaye ve komprador sermaye ile rekabet şansı da en aza indirilmiştir.

Bu anlaşmaları ve bizden götürdükleri daha fazla örneklenirilebilir ancak özellikle AB konusundaki yanılsamalar

Tüm bunlar bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemin ortaklaşan saldırılarıdır. Bu anlamda ülkemizde bu saldırıların hayat bulmasında ve denetlenmesinde AB emperyalizminin etkisi oldukça fazladır.

neniyle AB'nin dayattığı bazı temel saldırılardan bahsetmek olumlu olacaktır. Bunlar seçimin ardından önümüzdeki dönemde gündemleşecek saldırıları anlamak açısından faydalı olacaktır.

AB'ye uyum süreciyle birlikte eğitim, sağlık ve mesleki haklarımıza yönelik hak gaspları artmakta, çok daha zorlu şartlarda, emekçilerle rekabet içinde ve esnek çalışma genel bir kural haline getirilmektedir. GATS anlaşmasına bağlı olarak AB'nin başlattığı ve **Bologna Süreci** olarak adlandırılan 10 yıllık süreçle birlikte AB'ye üye ülkeler başta olmak üzere 43 ülkede eğitim sisteminin tek tipleştirilmesi ve Anglo-sakson eğitim modelinin yaygınlaştırılması hedeflenmektedir. Eğitim yeniden tanımlanmakta ve verilen eğitimin "iş dünyasının", sermayenin ihtiyaçlarının karşılamadığını, işsizliğin yüksek olduğu ancak işverenin ihtiyaç duyduğu niteliğe sahip işçi bulamadığı iddiasıyla harekete geçerek eğitimin toplumsal bir hak olduğu gerçeği reddedilmekte, bilimsel özerklik yok sayılmakta ve sermaye-eğitim işbirliği adı altında kriz içindeki kapitalist sistemin ihtiyaçlarına uygun bir emekçi kitlesi yaratılmak istenmektedir. **Böylece mesleki eğitimin geliştirilmesi, verilen eğitimin sonucunda birden fazla işi yapabilen, esnek çalışabilen bir emekçi neslin yaratılması hedeflenmektedir.**

Bununla birlikte gelişen

teknolojiye ve ihtiyaçlara uygun olarak şirketlerin, çalışanlarının mesleki gelişimine "çok kaynak" ayrıldığı iddia edilerek, bu giderler de emekçilerin sırtına yüklenmektedir. Bu iki şekilde yapılmaktadır. İlkinde yeni mezun, deneyimsiz gençlerin uzun bir staj döneminden geçirilmesi istenmektedir. **Böylece yeni mezun olan mühendisler, öğretmenler, doktorlar, avukatlar, mimarlar uzun yıllar boyunca staj adı altında ucuz işgücü olarak çalıştırılmak istenmekte, bu dönemde çeşitli özel kurslarla staj sonundaki sınavı geçmesi talep edilmekte, sınavı geçemeyene ise ömür boyu düşük stajyerlik sunulmaktadır.** Ülkemizde son yıllarda gündemleşen ve yaygınlaşan yetkin mühendislik, sözleşmeli öğretmenlik, aile hekimliği uygulamaları ve diplomalardan mesleki unvanların kaldırılması geniş gençlik kesimlerini birebir etkilemektedir.

İkincisi ise yalnızca gençleri ilgilendirmemekte, aynı zamanda her yaşta geniş emekçi kitleleri de etkilemektedir. **Hayat boyu öğrenme** adı altında, mesleki bilgisini yenilemeden, son bilimsel ve teknolojik gelişmelere uygun olarak kendisini geliştirmeden emekçinin mesleğini sürdürmemesi istenmekte, bu yeni bilgileri ise iş yaşamı dışında özel kurslarda öğrenmesi, aldığı sertifikalarla birden fazla işçinin işini yapabileceğini kanıtlanması talep edilmektedir. Bu doğrultuda Kayseri ve Ankara Sanayi Oda-

ları, organize sanayi bölgelerinde "Beceri Merkezleri" kurarken, ülkenin dört bir yanında özel sertifika programları hazırlayan okullar açılmaya başlandı.

Yine, bununla bağlantılı olarak geçen yıl yasallaşan "Mesleki Yeterlilik Yasası" ile yaşı ve mesleği ne olursa olsun (bazı meslekler haricinde) mesleki yeterliliklerini kanıtlayan sertifikalar almak zorunlu hale getirilmekte ve sektörel bazda bu uygulama yaygınlaştırılmaktadır. Bu sertifikalar için de yüksek meblağlardaki sınav ücretlerini yatırmak ve akşam kurslarına kayıt olmak gerekmektedir.

Saldırıları sağlık alanında da devam etmektedir. **Genel Sağlık Sigortası, aile hekimliği, sağlık ocaklarının kapatılması vb. uygulamalarla emekçi halkın aldığı sınırlı sağlık hizmetleri de budanmaktadır.** Bu uygulamalarla özellikle koruyucu sağlık hizmetlerinin geniş işçi, köylü ve yoksul kitlelere ulaşması zorlaşacak, sefalet içinde yaşayan şehirlerdeki yoksul halkla, kırsaldaki tarım işçileri ve köylüler salgın hastalıklarla daha sık karşılaşacaktır. Geçtiğimiz yıllarda çeşitli illerde artan kuş gribi, ishal, tifo vb hastalıklar karşısında devletin yetersizliği ve halkın çaresizliği bariz bir şekilde görülmüştür.

Yine "Yabancıların çalışma izinleri hakkındaki kanun" ile emperyalist tekellerin kendi üst düzey memurlarının ülkemizde rahatça çalışabilme-

si sağlanmakta, ülkemizin emekçilerinin ve gençlerinin de onların yanında staj vb. adlar altında ucuza, iş güvencesiz çalışması beklenmektedir. Yine diğer ülkelerdeki yoksul emekçilerin ülkemize gelerek ülkemiz emekçileri ile rekabete zorlanması planlanmaktadır.

Özcesi, yeni yasalanan ve ya yeni meclisin gündeminde olan bu saldırı yasaları emekçi halkımızı büyük bir yoksulluğa ve sefalet mahkum etmekte, en temel haklarımızı gasp etmekte, sömürü ve yağmayı derinleştirmektedir. Ve bu emperyalist saldırıları ülkemiz özgülünde AB emperyalizmi denetlemektedir. AB'ye üyelik süreci adı altında açılan 20'yi aşkın müzakere başlığıyla sistem yeniden biçimlendirilmektedir. Eğitim, ticaret, çevre vb. konularda açılan başlıklarda bu yasalar ve uygulamalar dayatılmakta, kitelerin önünde "hiç anlaşılmayan, sürekli çatışan, laiklik-şeriat/statüko-değişim vb." sloganları atarak kitleleri saf tutmaya çağıran hükümet, YÖK, Cumhurbaşkanı, TÜSİAD ve sanayi odaları, meclisteki partiler **büyük bir uyum ve kararlılıkla** AB'nin dayattığı bu yasalara hayat vermekteler. Bu örnek özgülünde de YÖK ve cumhurbaşkanı ile hükümet ve AKP arasında özde bir sorun olmadığı görülmektedir. Bologna Süreci bu çalışmalarını nedeniyle YÖK'e üstün başarı ödülü verirken, AB de AKP'nin üyelik sürecindeki performansını övmektedir.

Bu uygulamalar hayat bulduğunda, geniş emekçi kitleler bu saldırıları yaşamlarında derinlikli şekilde hissettiklerinde (ki bu uzun bir zaman dilimini almayacaktır) ve ekonomik kriz tüm heybetiyle hayat bulduğunda halkımızın tepkisi ve kendiliğinden hareketi de ivme kazanacaktır. Bunu şimdiden öngörerek, dipten gelen dalgayı yüzeyde büyütme için komünist, devrimci ve demokrat güçlere büyük görevler düş-

nomik saldırıların yanı sıra emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin Ortadoğu özgülündeki politikaları de egemenlerin krizini derinleştirmektedir. 11 Eylül'ün ardından "teröre karşı savaş" adı altında, diğer bazı emperyalist güçlerin aleyhine bir şekilde, petrol ve diğer enerji kaynaklarını tamamen denetimine almak isteyen ABD emperyalizmi, Ortadoğu başta olmak üzere Afrika ve Asya'da askeri iş-

mektedir. Planlı ve ısrarlı bir çalışmayla bu harekete yön vermek mümkündür. Ancak toplumsal harekette etkisi olan DTP gibi demokratik, ilerici kesimlerin bu saldırıları ülkemize dayatan AB emperyalizmine yaklaşımları, meclise yükledikleri misyon ve reformist hatları emekçilerin birleşik mücadelesinin önünde dezavantaj yaratacağıdır.

Emperyalistlerin ve ülkemizdeki uşaklarının halkımıza yönelik saldırıları yalnızca ülkemizin kaynaklarının yağmalanması ve halkımızın sömürülmesi ile ilgili değildir. Eko-

galler yapmakta ve müdahalelerde bulunmaktadır. Büyük/Genişletilmiş Ortadoğu Projesi adındaki kanlı projelerinde TC'nin de önemli bir yeri bulunmaktadır. **Gerek ABD emperyalizminin işgal ve müdahalelerine verdiği lojistik ve fiili destek gerekse de ABD'nin inisiyatifinde bölge ülkeleriyle kurduğu platformlarla bu projeye hayat vermekte TC'ye büyük görevler düşmektedir.** Ortadoğu halklarının Müslüman kitlelerini daha iyi etkileyebilmek ve söz konusu ülkelerdeki rejimlere örnek olması açısından

ABD'deki laboratuvarlarda üretilen "İlimli İslam" modeli ve bunun karşılığı olan AKP önceki dönemde emperyalizme yoğun şekilde hizmet etmiştir ve önümüzdeki dönem de ABD emperyalizmi açısından tercih edilecek uşak olma özelliğini koruyacaktır.

Irak'ta yüz binlerce insanın ölümünün, milyonların göç etmesinin, büyük kayıplar vermesinin başrol oyuncusu olan ve bazı müttefikleri tarafından yalnız bırakılan ABD emperyalizmi Irak'taki petrole hakim olabilmek için büyük bir halk direnişi ile baş etmeye çalış-

yoğun öfkesiyle karşılaşan ABD'ye Filistin özgülünde diplomatik, Lübnan özgülünde ise askeri hizmette bulunan TC, Afganistan'da da bir türlü engellenemeyen direnişi bastırma için gönderdiği askerler de hesaplandığında ABD emperyalizminin bölgedeki vazgeçilmez hizmetçisidir. **Bu nedenle AKP'nin tek parti hükümeti ABD emperyalizminin desteğini almaktadır ve bu durum, önümüzdeki dönemde anti-emperyalist mücadelenin yükselişi için de uygun şartlar yaratacaktır.**

Yukarıda kısaca bahsettiği-

maktadır. Dünyanın en büyük, en güçlü ve en eğitilmiş ordularından oluşan emperyalist koalisyona karşı ulusal kurtuluş mücadelesi veren direnişçiler karşısında bocalayan ABD'nin, en önemli hizmetçilerinden biri TC'dir ve önümüzdeki dönemde AKP üzerinden daha fazla kullanılacaktır. Irak'la birlikte Filistin ve Lübnan'da da ABD emperyalizmi planlarını istediği gibi yaşama geçirememektedir. Her iki ülkede de halkların

miz gelişmelerin de somutladığı derinlikli krizi aşabilmek ve saldırılarına rahatça hayat verebilmek açısından ülkemizdeki devrimci demokratik muhalefetin bastırılması büyük önem kazanmaktadır. Bunun için bir yandan ABD'nin ve AB'nin tam desteğinde, yasal uygulamalarla (F Tipleri, Terörle Mücadele Yasası, 301, Polis kanunu vb.) dinamik, muhalif güçler baskı altına alınmakta, gazeteler, DKÖ'ler basılmakta,

kapatılmakta, örgütlü kitlelere yönelik tutuklama ve saldırı politikaları izlenmekte, bir yandan devrimci ve komünist parti ve örgütlere, özellikle de bu partilerin yönetici kademelerine yönelik, imha ve tutuklama saldırıları planlanmakta, gerilla güçlerine yönelik kapsamlı operasyonlar düzenlenmekte, diğer yandan da büyük bir medya propagandası eşliğinde şovenist, ırkçı, militarist dalga yükseltılarak farklı milliyet ve inanışlardan emekçiler bölünmeye, birbirine düşman edilmeye çalışılmakta, böylece bu saldırılar gündemden gizlenmektedir. Özellikle Kürt düşmanlığı yükseltılarak ülkenin farklı yerlerinde linç kampanyaları örgütlenmekte, emekli askerlerden çeteler oluşturulmakta, Irak Kürdistanı'nın işgali gündemden düşmemekte, Hrant Dink katledilmektedir.

Egemenler cephesinde yaşanan kriz halkımıza ekonomik ve demokratik hak gasları, yoksulluğu ve sefaleti arttıracak saldırılar olarak dönmekte ve emekçiler şovenist, ırkçı zehirle bölünmeye çalışılmaktadır. Ancak gerici egemen sınıflar da kendi içlerinde ortak bir şekilde hareket edememektedir. **Sınıf düşmanları olan geniş halk kitlelerine yönelik saldırılarda ortaklaşmalarına karşın giderek derinleşen kriz, egemen sınıfların içindeki farklı klikler arasındaki çıkar çatışmalarını da yoğunlaştırmaktadır.** Emperyalizme itaatte birbirleriyle yarışan CHP ve ordu üzerinden Kema-

list burjuvazi ile AKP arasında yaşanan çelişkiler geçtiğimiz dönem gündeme gelen cumhurbaşkanlığı seçimi ile keskinleşmiştir. Devletin önemli kurumlarından biri olan cumhurbaşkanlığı AKP'ye kaptırmamak için CHP, ordu, çeşitli STÖ'ler büyük bir kampanya başlattılar. Suni bir gündem olarak "şeriat tehlikesi" korkusunu yaratarak, en az kendileri kadar bu düzenin bir parçası olan AKP, kitlelerden tecrit edilmeye çalışılmış, kitlelerin hoşnutsuzluğu bu temel üzerinden ve STÖ'ler aracılığıyla AKP'ye karşı akıtmak istenmiştir. Bunda belirli ölçüde başarılı da olunmuş ve cumhuriyet mitingleri adı altında düzenlenen mitinglere yüz binlerce kişi katılmıştır. AKP'ye tepkisi ve şeriat korkusuyla meydanlara gelen kitleler bu mitingler üzerinden kurulu düzeni savunmuşlar, Kemalist, darbeci, militarist, şovenist slogan ve nutuklarla zehirlenmişlerdir. Bu mitinglerle eşgüdümlü olarak ordu tarafından yayınlanan e-muhtıralarla ordu, cumhurbaşkanlığı sürecine açıkça müdahalede bulunmuş ve anayasa mahkemesinin c.başkanlığı seçim kıstaslarını yükseltmesiyle ve oylamayı reddetmesiyle birlikte erken seçim kararı alınmıştır.

Erken seçim kararıyla birlikte başta ABD olmak üzere emperyalistlerin müdahalesiyle seçimler öncesinde klikler arasındaki çatışma söğütülmüştür. Özellikle ABD ziyaretlerinin ardından Erdo-

ğan'la Büyükanıt'ın Dolmabahçe toplantısının ardından AKP, içindeki Milli Görüşçü kesimi tasfiye ederek CHP, DYP gibi partilerin tanınmış isimlerini partisine katmıştır. Böylece daha seçim gerçekleşmeden egemenler cephesinde, partilerinden, bürokrasisine, sermaye örgütlerinden medyasına kadar nasıl bir meclis ve nasıl bir hükümet konusu netleşmişti.

Tüm bu yaşananları göz önüne aldığımızda ülkemizde demokrasinin yalan, faşizmin gerçek olduğunu, meclisin demokratik işleyişe sahip bir mekan olmadığını, seçimlerin ise tamamen aldatmaca olduğunu, bu oyun içinde halkın görüşünün veya katılımının önüne türlü engellerin çıkarıldığı ortadadır. **Gerici egemen sınıfların her türlü açıdan yaşadığı krize, çürümüşlüğe ve temel meselelere yanıt olamamasına ve halka umut olabilecek en ufak bir politikalarının olmasına rağmen seçimlere verdikleri önemin nedeni anlaşılmalıdır.** Egemenler bu seçimlerle görece rahat bir nefes almayı, kitleleri kendi arkalarında yeniden örgütlemeyi, desteği yükseltmeyi, düzenlerinin meşruluğunu pekiştirmeyi hedeflemişler. Bununla birlikte hiçbir partinin birbirinden farkının olmaması, hiçbirinin efendilerinin belirlediği politikardan dışarı adım atamayacakları kitlelerin nezdinde fark ediliyorken ve meclise ve partilere yönelik umutsuzluk ve güvensizlik üst boyutlardayken

ve 2002 seçiminde büyük bir kitlenin bu oyuna katılmayı reddetmesi düzeni tedirgin etmiştir. Kitlelerin kendiliğinden mücadelesinden dahi büyük korkuya kapılan (büyük köylü eylemleri ve özelleştirmelere karşı yapılan büyük grevler gibi) ve saldırılar düzenleyen egemenlerin kitlelerin güvensizliklerini ve düzeni meşru bulmadıklarını göstererek seçime ilgi göstermemesini engellemek için büyük çaba harcamasının nedenleri anlaşılmalıdır. Özellikle alternatif politika ve inandırıcı vaatlerin verilmemesi nedeniyle bu seçim döneminde kitlelere doğrudan, "ne olursa ve kime olursa olsun oy vermesi" çağrısı yoğun şekilde yapıldı. STÖ'ler, medya büyük paralar harcayarak, aylar öncesinden bu çalışmalara başlamışlardı. Bilhassa cumhuriyet mitinglerini düzenleyen "S"TO'lerin "laik partilere değil de kime verirseniz verin ama öncelikle sandığa gidin" diyerek kampanya başlatmaları (bir oyum var kampanyası gibi) ilgi çekicidir ve sistemin neyden korku duyduğunu deşifre etmektedir.

Bu anlamıyla egemenlerin önümüzdeki dönemki planları, gündemdeki yoğun saldırılar hesaba katıldığında ve seçimin erkene alınma süreci incelendiğinde komünistlerin sistemin istediğinin tersine hareket ederek, halka gerçek umudu göstermek, alternatifsiz olmadığını, bu sisteme mahkum olmadığını anlatmak ve krizi daha da derinleştirmek amacıyla

boykot kararı almasının nedenleri daha iyi anlaşılacaktır.

Ülkemizde proleter devrimcilerin zayıflığına ve devletin yoğun propagandasına rağmen 7 milyonu aşkın kayıtlı seçmenin oy vermemesi ve yüz binlerin kayıt dahi yaptırmaması oldukça önemlidir. Bu büyük kitle açısından hiçbir partinin çare olmayacağı anlaşılmıştır, yine büyük propagandanın etkisiyle, kötünün iyisini seçen de geniş bir kesim vardır. Bununla birlikte yol, su, elektrik vb. hizmetler alamadığı için Viranşehir’de kaymakam ve jandarmanın tüm tehditlerine karşın Işıldar köyü ve mezrasındaki 850 kişinin, Siverek’te Gökçetaş köyündeki 500 kişinin, Yüksekova’nın Dilektaş köyündeki 400 kişinin, Van’ın Akçabük köyündeki 354 kişinin, ağayı protesto etmek ve toprak taleplerini duyurmak için 860 kişinin bulunduğu Diyarbakır Sınan köylülerinin ve Ağrı Diyaradin’de 5 köydeki bin kişinin aşiret baskısını reddederek toplu şekilde oy vermeme,

boykot kararı almaları ve yine Uludere’nin Uzungeçit Belde-si halkının seçimleri ve hizmet gelmemesini protesto ederek yürüyüş yapması oldukça önemlidir ve büyütülmesi gerekmektedir. Bu köylerin genellikle Kürt köyleri olması ve devletten umutlarının kalmadığını ilan ederek seçimi protestoya dönüştürmeleri özellikle T. Kürdistanı’nda sistemden umudu olmayan ancak reformist önderliğin etkisiyle meclisten çare arayan milyonlarca kitle arasında yaygınlaştırılması gereken bir tavır olarak önümüzde durmaktadır. Ancak seçim sonuçlarını değerlendirmek kesinlikle bununla sınırlı kalmamalıdır. TC tarihi boyunca 16. kez yapılan bu seçimlerin sonucu çok yönlü olarak incelenmeli ve kitleleri örgütlemeye önemli veriler olarak değerlendirilmelidir. Zira 4.5 yıllık AKP hükümeti döneminde emekçi halkın ekonomik, demokratik haklarındaki tüm gerilemeler, tarımın tasfiyesine, özelleştirmelere, işsizlik ve yoksulluk oranları-

nın artışına vb. vb. rağmen AKP’nin oylarını artırmış olmasının nedenleri MLM bilimi ışığında değerlendirilmelidir. Bunun yanında ordu ve ordu sözcülüğüne soyunan, darbe kışkırtıcılığının baş aktörü durumundaki CHP’nin tüm “korku yaratma” politikalarına ve gerilim kışkırtıcılığına karşın AKP’nin onaylanması önemlidir. 53 yıldır ilk kez hükümetteki bir partinin oylarını bu şekilde artırmasına özellikle de 2002 seçimlerinde bir önceki mecliste yer alan DSP, MHP, ANAP, DYP’nin kitleler tarafından silinmesi de hatırlanarak bakılmalıdır.

Bu seçimlerde egemen sınıfların yaratamadığı ilgiyi yaratmaya çalışanlar ise DTP’nin çeşitli reformist partilerin de “desteği” ile bağımsız adaylarla meclise girmeleri oldu. “Bin umut” adayları çerçevesinde oluşturulan ittifakın belirleyici unsuru hiç kuşkusuz DTP’ydi ve diğer tüm çevreler DTP’nin politikalarına farklı argümanlarla da olsa **bir şekilde** yedeklenmişlerdir. Öyle ki reformist partilerin başkanları partilerinden istifa ederek çeşitli illerden “bin umut” adayı olmuşlar, diğer yandan da birçok ilde parti olarak seçime katılmışlardır. Ancak böylesi bir formül dahi örneğin SDP’nin başkanı Filiz Koçeri’nin değil Onursal Başkanı Akın Birdal’ın aday gösterilmesi yada ÖDP’nin EMEP Başkanı Levent Tüzel’in “bin umut” adayı olarak gösterildiği İzmir’de

ayrı aday çıkarması gibi bir dizi çıkar çatışmalarıyla şekillenmiştir. Bu ittifaktan, daha başında yapılan aday pazarlıklarındaki anlaşmazlık nedeniyle ayrılan ancak aday çıkarttığı iller dışında ittifakın adaylarını destekleyen ESP ve seçimlere “taktik” olarak niçin katıldığı ve niçin DTP’nin adaylarını destekledikleri yaptıkları açıklamalardan kesinlikle bir türlü anlaşılamayan ama herhalükarda geçmişin inkarına (D.Demokrasi gazetesinin köşe yazarlarından Arif Bilgin’in yazısında olduğu gibi) ve Kürt sorununun çözümünün Kürt ulusal burjuvazisine havale edilmesine denk düşen bir anlayışla hareket eden DHP’nin durumu ise (elbette ayrı ayrı değerlendirilmesi gereken) ciddi bir politikasızlık, taktiksizlik ve ulusal hareket kuyrukçuluğu olarak değerlendirilmelidir. Türkiye Kürdistanı’nda AKP’nin oylarının artışına karşın DTP mecliste grup kuracak kadar adayını seçtirmeyi başardı. Ulusal Hareket’in girdiği yöneline uygun

olarak meclise giren vekiller burada da reformist çizgileri doğrultusunda hareket edecekler. Eski “hataları” yapmayacaklarını, sorun yaratan, kriz çıkaran değil de uzlaşan, yapıcı bir hat izleyeceklerini söyleyerek ve burjuva gazetelerde Kemalizm’e ve kurulu sisteme övgüler düzerek gerici sınıfların yüreklerine su serpen DTP’nin bu politikalarıyla, imha ve inkar politikalarında ısrar eden faşist düzen karşısında Kürt halkının gerçek sorunlarını savunmasını beklemek ne kadar gerçekçidir? Ulusal sorunun çözümünü devrimci mücadele ile değil de emperyalistlerin kendi yaratıkları oyunda kendi kurallarına uygun şekilde çözmeye çalışmak mümkün değildir. Bu konuda dünyanın dört bir yanında çok sayıda örnek bulunmaktadır.

DTP’nin ABD’nin Ortadoğu’daki projesine, statükonun bozulması nedeniyle, dolaylı şekilde destek vermesi, yukarıda da bahsettiğimiz kapsamlı saldırıları düzenleyen AB’ye

üyelik sürecini açıktan desteklemesi, çözümü sistem içinde, egemenlerle pazarlıklar üzerinden araması, elde edilecek haklar doğrultusunda silahlı mücadeleyi tasfiyenin gündemde olması vb. nedenler hem Kürt halkının uzun vadede çıkarına değildir, çünkü kurulu sistem içinde Kürt halkının ulusal demokratik taleplerini yaşayabilmesi ve yoksulluk ve sefaletten kurtulması mümkün değildir hem de komünistlerin stratejisi ve bunu destekleyen taktik politikalar açısından olumlu değildir.

Bizler ülke devrimi açısından T. Kürdistanı’nda örgütlenmeden devrimin ilerlemeyeceğini, devrimi ilerletmek için Kürt halkını örgütlemenin, Halk Savaşını T. Kürdistanı dağlarında yükselterek halk ordusunu adım adım inşa etmenin vazgeçilmez olduğunu, bölgede sınıfsal mücadeleyle ulusal mücadele arasındaki ilişkiyi yaratıcı bir şekilde ele almayı hedefliyoruz. T. Kürdistanı’nda ve ülkemizin her yanında işçiler, köylüler, gençlik ve geniş kitleler içinde militan, anti-emperyalist kitle hareketlerinin ve örgütlenmelerinin yaratılmasını, kitlelerin kendi özörgütülüklerinde birleşerek sistemin saldırılarına karşı direnmesini savunuyoruz. Bu doğrultuda Proletarya Partisi’nin 8. Oturumunun kararlarına hayat vermek için harekete geçmedeki kararlılığımızı bir kez daha vurguluyoruz.

Kitlelere güven, savaşa kilitlen, kazanacağız!

Bilindiği üzere ülkemiz topraklarında Demokratik Halk Devrimi mücadelesi sürdüren Proletarya Partisi 8. Oturumunu gerçekleştirmiş bulunuyor. Bu Oturumun sonucunda çıkan belli başlı değerlendirmeye yazıları Türk, Kürt çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının mücadelesinde yararlı olacağını düşünerek yayınlıyoruz. Pratiğe konulmayan, pratik içinde geliştirilmeyen hiçbir fikir/düşünce/teori hak ettiği yeri bulamayacak, doğruluğu ya da yanlışlığı sınanamayacaktır. Genel olarak yapılan değerlendirmeler de bu anlamıyla özgünlükler dikkate alınarak özele uygulanmalıdır. Ancak bu şekilde teoride ve pratikte ileri noktalara ulaşılabilir.

GENEL DEĞERLENDİRME

Proletarya Partisi'nin 8. Oturumu başarıyla ve yapının tam birliğiyle sonuçlanmıştır. Kimi tali eksikliklere karşın sorunsuz bir örgütlenme gerçekleştirilmiştir.

Çeşitli engellenmelere karşın iradenin temsili esas anlamda gerçekleşmiştir. Elbette engellemelerden kaynaklanan eksiklik önemlidir; ancak birliği korumada ve doğru yönelimi saptamada başarı sağlanarak bu eksiklik telafi edilmiştir. Nitekim yapının ana özellikleri, görüşleri büyük ölçüde oturuma yansımıştır.

İdeolojik-politik bir değerlendirme yaptığımızda, genel olarak sınıf mücadelesinde olunması gereken yerin gerisinde olduğumuzu açıkça kabul etmemiz gerekir. Bu tespit, tüm faaliyetimiz gözden geçirildiğinde açıkça görülmektedir. **Somut koşulların tahlili ve politika ya da taktiklerin gerçeklere göre belirlenmesinde devam eden genel yetmezliğin, aynı şekilde oturum için de geçerli olduğunu görmek gerekir.**

Bu temel sorunumuzdur. Gerçekte bu sorun tüm devrimlerin de temel sorunudur. Bu sorunun çözüm süreci devrimimize doğru önderliğin de inşası anlamına gelir. Belirlenen yönelimin içeriğinin özellikle bu ana noktadan hareketle anlaşılabilmesine tekrar vurgu yapmamız politik görevimiz olmalıdır.

Çünkü Proletarya Partisi'ni ve de faaliyetlerini sınıf

mücadelesinin seyrinden, özelliklerinden, içinde bulunduğumuz koşullardan ayrı değerlendirmek Marksizm'in ruhuna aykırıdır. Bu tespitimiz önümüzdeki sürecin temel referansını da oluşturmaktadır.

Tartışmalar politik seviyemizin bir izdüşümüdür. Bu da yapılması gerekenleri göstermektedir. Hızla politik seviyenin yükseltilmesini sağlayacak önlemler almalıyız ki, yönelimimiz de bu temel sorunu içermektedir.

Proletarya Partisi'nin 7. Konferans'ından günümüze kaydedilen ilerleme, sürecin daha iyi tanınması, anlaşılması ve yönlendirmede izlenecek yolun belirginleşmesidir. Geçen süreçte yapılan çalışmalar en azından bunu sağlamıştır.

Gerçekliğimizi bilerek hareket etmede 7. Konferans ile aynı duyarlılık gösterilmiş ve denebilir ki bu duruş somut olarak bir adım daha ileriye taşınmıştır. Kararların içerik olarak doğruluğu ve aynı zamanda halen genel olmaları çeşitli zorlukların da varlığına işaretir. Kuşkusuz her dönemin kendine has zorlukları olacaktır. Bugünün esas zorluğu da yaşanan belirsizliklerdir. Ancak biliyoruz ki belirsizlikler giderilebilir; bunun için gerçekliğin incelenmesi gerekir. Bu da kararların uygulanmasının belirleyici olduğunu gösterir.

Sonuç olarak, 8. Konferans, gerek örgütlenmesi gerekse de içerik bakımından esasta başarıyla gerçekleşmiştir. Taşınan eksiklikler gücümüzle ve kapa-

sitemizle ilgili olduğu gibi kararlar bu konuda da hem belirlemeler hem de çözümler içermektedir. **Yönelimi oluşturan kararlar temel alınmalı, yaratıcı yaklaşımlarla güçlendirilmeli ve zenginleştirilmelidir.** Ancak bu içerikte bir pratiği yaşama geçirirsek, Konferansı ortaklaşılan zemin, varacağımız yeri birlikte ulaşılabilecek hedef, yönelimi de yürünecek yol olarak kavransak başarılı olacağız.

Çalışmanın yapıldığı koşullar

Bir önceki oturumda, sınıf mücadelesinin karmaşık ve zorlu koşullarına dikkat çekerek bunun karşısındaki zayıflıklarımıza özel değinilerde bulunmuştuk; bu zayıflıkların giderilmesinin, sürecin proletaryanın lehine gelişmelere gebe olduğu gerçeğine de vurgu yaparak zorunluluk olduğunu altını çizmiştik. Sınıf mücadelesinin proletaryanın lehine gelişiminin hız kazandığı gerçeği, Marksist-Leninist-Maoistler için devrimci mücadelenin her türlü aracının buna uygun olarak hazırlanması gerektiğine ve özellikle de devrimci savaşa önderlik yeteneğinin geliştirilmesinin zorunluluğuna bir çağrıdır çünkü...

Kendimizi sürece hazırlamada genel olarak başarısız kaldık, ancak sürecin proletarya lehine geliştiği vurgusunun haklı ve yerinde olduğunu bugün daha net görmekteyiz. 7. Konferans'ın belirlediği asıl görevi yerine getirmedeki başarısızlığımız, gerçekte yine

onun vurguladığı objektif şartlardaki gelişimi kavrayamaktan ileri gelmektedir. O gün, şartların ilerlediği yönüne vurgu yaparken, bugün koşulların proleterlerin lehine değişmeye yüz tuttuğunu, artık geri dönülmez bir sürecin başladığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Emperyalizmin içinde bulunduğu derin ve çözümü savashları gerektiren bunalımı, kitlelerin yenilgili, umutsuzluk ve yılgınlık içeren duruşunun geride kalmasına paralel, derinleşerek sürmektedir. Derinleşen bunalım, ezilen kitleleri kendini ifade etmeye, kurtuluş yolu aramaya itmektedir. **Bugün tartışılanlarla dün tartışılanlar arasında, bugün yaşanmakta olanlarla dün yaşanmakta olanlar arasındaki fark, esas olarak kitlelerin devrimci yürüyüşünün önünün açılmakta olmasıdır.** Devrim ile karşıdevrimin tarihsel mücadelesi yeni ve derinden değişimleri sağlayacak düzeyde büyümektedir.

Sınıf mücadelesinin karmaşık ve zorlu yapısı bizlere süre-

ci kavramadaki hatalardan, zayıflıklardan hızla arınmamız gerektiğini ve bu zorlu mücadeleye her bakımdan güçlü bir hazırlığa girişmemizi emretmektedir. Karmaşıklık ve zorluk objektif şartların muazzam alt üst oluşlara gebe olmasından ve tarihsel olarak yaşanmış olanların bir birikim olmaktan öte yeni sürece uygun olarak kavranamaması sorunundan ileri gelmektedir.

Kuşkusuz devrim ile karşıdevrim arasındaki mücadele; nihayetinde aynı soruları, sorunları içermektedir. Ancak bu aynı sorular ve sorunlar her dönemin, içinde olunan anın özgül yapısını, birikimini, şartlarını içerir ve tüm bir sürecin uzamasına koşut olarak artan düzeyde karmaşılaşır; çözüm bir yönüyle kaçınılmazlaşırken diğer yandan daha fazla ayrıntı ve yenilik kazanır. Sözü edilen karmaşıklık ve zorluk bundan ibarettir ve başka da bir anlam yüklenmeden ele alınmalıdır.

Barınma, beslenme, iş sahibi olma, güvenceli yaşam, sağlık, eğitim gibi temel tüm konu-

larda burjuva-feodal iktidarların tam bir basiretsizlik yaşadığını, yıkımın süreklileştiğini, geleceğin kararmakta olduğunu kabul etmeyen çok az insan var. Dünyanın hemen her köşesinde kapitalist-emperyalist devletlerin ve sermayenin uzun süredir devam etmekte olan saldırısının sonuçları hemen herkesi kısılcasına almış sıkılamakta, sarsırmakta, çileden çıkartmaktadır. **İşçi sınıfı, emekçi kitleler, gençler politik tepkiler vermekte, kendilerine değen ateş toplarına barikatlar kurmaktadır.** Daha bir süre önce, özellikle 1990 sonrası “demokrasi çağı” olarak lanse eden, zenginliğin, bilginin, geleceğin paylaşılmakta olduğunu ve bunun giderek derinleşeceğini ve yaygınlaşacağını söyleyenler, o günden bugüne daha bir sindiler ve “yeni teoriler” üreterek kendilerini yadsıdılar(!) **Zorluklar da artmakla birlikte, rüzgârın burjuvazinin lehine estiği dönem kapanmaktadır; bu demektir ki rüzgâr proletaryanın arkasına geçmektedir.** Burjuvazinin, tek merkezli

olarak tüm dünyada ve her alanda yoğunlaştırdığı saldırının ulaştığı doruk noktada tükenmeye, etki gücünü yitirmeye başladığı koşullar esasen sürmektedir; ancak kimi burjuva “yeni teoriler”in daha ürettildiğini, karmaşanın arttığını, sınıf mücadelesinin farklı ülkelerde özgün biçimleri de yaratarak ilerlediğini ekleyebiliriz. **Burjuvazi ile proletarya arasındaki kesintisiz ve uzlaşmaz karşıtlık, günümüzde daha net görülmektedir ki bu karşıtlık proleterlerin lehine dönmüştür.** Zıtların birbirine dönüşmesi yasası, toplumların yaşamında bu şekilde gerçekleşmektedir. Bu kaçınılmaz evrilişler, ona önderlik etmeye cüret edenlerin, üzerinde durmayı başarmak zorunda olduğu dalgaları görmezden gelmek ya da hissedememek, anlayamamak başarısızlıkların gerçek zemini. **Bu dönemin genel olarak kavranması gerekir; çünkü yaşanan karamsarlık, güçsüzlük, edilgenlik gibi bizlerin de yaşadığı kimi ideolojik problemler gıdasını bu sürecin kavranmamasından, anlaşılmasından almaktadır.**

Eğer gerçeğin bilgisine sahip değilseniz, önderlik edemez ve ideolojik olarak savrulmalar yaşarsınız. **Geçmişimizin doğru kavranmasının ilk şartı bu doğruyu temel almaktır.** Gerçeği aramak ve bulmakta başarısız olanların bütün sürece yön vermesini ummak, hareketin dinamiği olmasını beklemek açıktır ki bir başka yetersizliğin

göstergesinden başka bir şey olmayacaktır. **Bizler, bugün ileriye doğru hamle yapabilmenin ilk koşulunun sözünü ettiğimiz belirgin yetmezliğin altının çizilmesi olduğunu bir kez daha açıkça ilan ediyoruz.**

Emperyalizm, tarihinin en ciddi bunalımını yaşamakta ve işçi ve emekçi mücadelesi tüm dünyada kapsamlı bir şekilde aynı hedefleri, aynı hırçlıkla dövmeye yönelmişken komünist partileri henüz dağılıklığı ve yetmezliklerini aşabilmiş değiller. Bugün bu sorunu açıkça ortaya koymak zorundayız ve 8. Oturum da bunu açıkça belirtmiştir.

Proletarya Partisi’nin 8. Oturumunda bu dönemin başlangıç ve gelişimi hakkında genel bir tablo çizilerek önemli bir adım atılmıştır. Bu sürecin gelişimi hakkında ortaya konacak gerçeklik temel bir ayrım noktası da olacaktır. Bu yaklaşımımız yeni olmamakla beraber, daha bir nettir ve geleceğe bakış açımızın da ana unsurlarından biridir. **8. Oturum, uluslararası Marksist-Leninist-Maoist hareketin bütün dönem içindeki yerini saptayarak başladığı değerlendirilmesinde, bu sürecin başlangıç gibi sonu hakkında da sonuçlar çıkarmıştır.** Her şeyden önce kitlelerin hareketi, burjuva ile proleter çizgilerin çoğu kez açık mücadelesi ile biçimlendiğinden, öncelikli olarak safında yer aldığımız proleter çizginin genel konumu hakkında bir net-

lik sağlamak gerekir.

Önderliğin, kitlelerin tayin edici hareketindeki yeri şüphe edilmez derecede önemlidir. Ancak daimi ve sağlam bir önderlik olursa kitlelerin devrimci hareketi engellenemez, tersi durumda ise yenilgiler, gerilemeler kaçınılmaz olur.

Marksizm-Leninizm-Maoizm’in bir bilim olarak gelişimi, onun ideolojik karakterinin doğal bir sonucudur; ancak ideolojik olarak proletaryanın safında yer alanlar sınıf savaşımında bilimsel olabilir, gerçeği görebilir ve kavrayabilirler. Çünkü bilimin açıklayıcı olması, çözümlenmesi ve yön tayin etmesi gerçekten ona ihtiyaç duyanların elinde olmasını gerektirir. Çünkü proleter ideolojisi olmaksızın devrimler mümkün olmaz. O halde hem proleter ideolojinin rehberliği ve hem de onun bir devamı olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin önderliği devrimler için elzemdir.

MLM biliminin Başkan Mao’nun ölümünden, proleter hareketin Büyük Proleter Kültür Devrimi ile eriştiği doruk noktasından bu yana bir durağanlık yaşadığını ve büyük ölçüde gerçekleri çözümlenmede atıl kaldığını belirlemek yanlış olmayacaktır. Elbette ki bu MLM bilimin yetmezliği değildir; aksine onun içeriğindeki bilimsellik bu sorunun varlığını kabul eder. **Durağanlık ya da atıllık bilimin niteliğinden ayrı olarak onun savunucularının, işi onu üretmek olanların**

ideolojik duruşundandır. Burjuva ideoloji ile proleter ideolojinin hesaplaşması, günümüzde henüz burjuva ideolojinin egemenliğinde devam etmektedir. 70'li yılların sonuna kadar ideolojik planda üstünlüğünü perçinleyen Marksizm-Leninizm-Maoizm son ideolojik saldırılar karşısında hareketin dağınıklığının ve ideolojik savruluşların bir sonucu olarak gerilemiş haldedir. Onun yeniden proleter kitle hareketi ile birleşmesi ve bunun içinde örgütlenmesinin başarılması gerekmektedir.

Proletarya Partisi'nin 8. Oturumunda sürecin genel özelliği ortaya konmuştur: Başkan Mao'nun ölümünü fırsat bilerek modern revizyonistlerin Çin Halk Cumhuriyeti'nde gerçekleştirdikleri darbe ve hemen onunla başlayan sosyalizmden geriye dönüşle birlikte, dünya çapında Kruşçev revizyonizmine, Rus Sosyal Emperyalizmi'ne ve çeşitli burjuva akımlara karşı büyük zaferler kazanmış Marksist-Leninist-Maoist hareketin etkisinin giderek gerilediği, revizyonist ve diğer burjuva akımların görüşlerinin rağbet gördüğü bir döneme geçmişti. Tüm dünyada emperyalizmin sömürü politikalarının neredeyse birebir derecelerde uygulandığı ve bu politikalar karşısında devrimci-ilerici hemen tüm güçlerin başarısız kaldıkları bir dönemdi bu dönem. Komünist hareket dünya çapında güç kaybetmiş, karşıtı olan burjuva ideolojisi ise önemli derecede güçlenmiş, etkinliğini

arttırmış, geniş kitleleri hegemonyası altında sindirmiştir.

Mao Zedung yoldaşın ölümünden hemen sonra Mao Zedung Düşüncesi'ne yönelen saldırılar, her burjuva saldırı gibi gerçeklerden değil dedikodu ve kara çalmadan gıdasını almaktaydı. Bu saldırıları MLM hareket açık ve net yaklaşımlarla savuşturdu ve Mao Zedung'un katkılarını halkların mücadele hazinesine kazandırdı.

Burjuva ideolojisi politik alanda esas olarak hâkimiyet sürdürmüştür. Buna karşı mücadelede ideolojik düzeydeki hatalarımızı düzeltmeden ilerleyemeyiz. Bunun için de nesnel sürecin bilgisini temel almayı başarmamız gerekmektedir.

dı.

Ancak bu saldırıların elde edemediği başarıya, kapitalizmin yeni saldırı dalgası ulaştı. MLM hareket bu sürecin yeniliklerini, getirdiği görevleri kavramakta gecikti. Genel olarak bakılırsa hemen her ülkede MLM hareketlerin bütün süreç içinde gerilediğini görebiliriz. Elbette istisna olarak Peru Komünist Partisi gibi partiler vardı; ancak bu hareketin de nihayetinde yenilgi aldığı biliyoruz. PKP bizlere en zor koşullar altında dahi ilerlemenin olabi-

leceğini, ideolojimizin bu zenginliği taşıdığını göstermiştir. Kabul etmek gerekir ki PKP özgülünde elde edilen başarı ve sağlanan ilerleme tüm dünyayı yeni bir sürece taşıyacak yeterliliğe ulaşmamış ve nihayetinde kapsamlı bir yenilgi almıştır. Sunduğu katkıların ileriki süreç etkilerini görmeye devam edeceğimizden ise kuşku yoktur.

Bu görece uzun dönemde, kimi bölgelerde ve ülkelerde farklı biçim ve özelliklerde gelişim gösteren devrimci yükselişlere, parlamalara, kimi ülkelerde ise gerçek anlamda devrim yönelen silahlı komünist hareketlere rağmen bütün dönem damgasını vuran şey, uluslararası burjuvazinin düşünceleri ve görece istikrarı olmuştur.

O günden bugüne kadar geçen süreç esas olarak bu özelliklere sahiptir. **Bu da devrimlerin kumandasına, önderliğine proleter ideolojinin ve MLM bilimin oturtulmasındaki başarısızlığın kabulüdür.** Burjuva ideolojisi politik alanda esas olarak hâkimiyet sürdürmüştür. Buna karşı mücadelede ideolojik düzeydeki hatalarımızı düzeltmeden ilerleyemeyiz. Bunun için de nesnel sürecin bilgisini temel almayı başarmamız gerekmektedir. **Gerçekten kitlelerin hareketini kavramaya dönük olarak sınıf mücadelesinin bilimsel analizini gerçekleştirebilmeliyiz.** 8. Oturum ancak bu yöndeki ilerlemenin başarı şan-

sını kabul etmiştir.

Son yılların uluslararası burjuvazinin sağladığı istikrarla geçtiğine değindik. Kuşkusuz bu istikrar, aynı zamanda onun bunalımlarını ve yıkımını içermektedir ve bu gerçek, yaşanan krizlerle de gözlenebilmektedir.

Mevcut koşullar emperyalizmin her anlamda en ciddi bunalımına işaret etmektedir. Son yıllarda daha fazla bunalım, hegemonya savaşı, dünya ekonomik krizi, güç dengelerinde değişimler, ekonomik ve siyasi bölgelerin yer değişimi tartışılır hale geldi. Dünyada açık bir biçimde yeni bir sürecin açılışı ve buna göre konumlanışlar yaşanmaktadır.

İçinden geçtiğimiz şu süreç, dünyadaki oluşagelmış “**dengeleri**” sarsacak, değiştirecek, etkileyecek özelliklerdeki bölgelere yönelik yeni politikaları gündeme getiriyor. Bu, yeni sürecin üzerinde sahneleneceği haritanın nasıl biçimleneceği hakkındaki temel fikirleri bugünden tartışıyor. Emperyalist güçler arasındaki zıtlasmalar ve ittifaklardaki farklılaşmalar bu tartışmada özel bir anlam kazanıyor. Türkiye’deki gelişmeleri de bunlardan bağımsız değerlendiremeyiz.

Unutmamalıyız ki, her ne kadar günümüzün “**teknokrat**” ekonomistleri, liberal burjuvalar, burjuvazinin bilimum ideologları ekonomi ile politika arasına bir çizgi çekmeye uğraşsalar da bütün

devletler ve egemen güçlerin hareketinde ekonomik gelişmeler ve politika arasındaki ilişki belirgindir. Ekonomik istikrar döneminde siyasi ilişkiler de ona uygun olarak düzenlidir. Ekonomik istikrar bozuldukça siyasi ilişkiler zıtlasma eğilimi gösterir. Son yıllarda yadsınmasına karşın, günümüzdeki ekonomik dalgalanmalar siyasal çekişmeleri yeniden gün ışığına, kimse-nin inkar edemeyeceği düzeyde çıkardı.

1980’lerin başından itibaren estirilen “**küreselleşme**” rüzgârları, “**neo-liberal**” politikalar sonucunda oluşan yeni ve daha büyük dengesizlikler Rus Sosyal Emperyalizmi ile diğer emperyalistler arasındaki “**Soğuk Savaş**” olarak isimlendirilen ve geçmişte kaldığı iddia edilen hegemonya dalaşlarını bugün açıktan karşımıza çıkarmış bulunuyor.

Son 30-35 yılda yaşanan gelişmeler, ABD’nin başını çektiği, Avrupa ve ABD kapitalizminin çıkarlarına göre düzenlenen “**Yeni Dünya Düzeni**”nin mümkün olamayacağını gösterdi. “**Küreselleşme**” ile devam ettirilen süreç, Büyük Ortadoğu Projesi ile desteklendi ama kendi içindeki gelgitlerle devam eden bütün süreç nihayet başarısızlığa mahkûm oldu.

Bugün hem Türkiye’de ve hem de diğer birçok ülkede sürecin olası gelişmeleri ve sözünü ettiğimiz ittifaklar te-

melinde yeni stratejiler belirlenmeye çalışılmaktadır.

ABD’nin mevcut yönetimi tüm politikalarının bir sonucu olarak ülkesindeki kamuoyu desteğini yitirmiş haldedir ve herkes bilmektedir ki, bu yönetimin muhalifi olan Demokrat Parti de bu politikalara mahkûmdur. İngiltere Başbakanı, bir zamanların gözde akımı “**üçüncü yol**”un mimarlarından Tony Blair siyaseti bıraktığını açıklarken Ortadoğu’da ABD’ye verilen İngiltere desteğinin de son bulacağı tartışılmaktadır. Bu gelişmeler yaşanan buhranın görünenleri. Daha derinliklerde suların ısındığı biliniyor.

Yeni bir sürecin başladığının işaretini veren olgulardan en önemlisi Asya’nın ekonomik potansiyelindeki serpilıştır. 21. yüzyıldaki güç dengeleri bu kıtadaki ekonomik yapıya göre şekillenecektir. Bu bölge, emperyalistlerin kaderini çizecek kadar önemli hale gelmektedir. Esas kavga bu potansiyelin paylaşılması üzerinedir.

Rusya ve Çin’in bu alandaki konumu güçlendikçe, özellikle Rusya’nın siyasi yelpazedeki etkinlikleri de gözle görülür bir şekilde artmaktadır. Bu yöndeki gelişmelerin çok fazla şeye gebe olduğu gerçeğini kimse inkâr edemez durumdadır. Yıllar önce lafı dahi edilmek istenmeyen alternatif ittifaklar bugün çeşitli ülkeler için bir kaçınılmazlık gibi görünmektedir.

Kıscacası, bir dönemin sonundan bahsediyoruz. Yeni dönemin belirgin özelliği ise emperyalistler arası dalaşın gelişmesi; özellikle Asya'daki ekonomik potansiyelin ele geçirilmesi için geniş bir alanda ekonomik ve askeri yerleşimlerin gerçekleşmesi, ezilen halkların emperyalizmle çıplak ve üzeri örtülemez bir şekilde karşı karşıya gelmesi; bağımlı ülkelerde sınıf mücadelesinin yeniden güçlü bir şekilde keskinleşmesi olacaktır.

Ülkemizde de esas olarak 1980'lerden bu yana devam eden ve değindiğimiz genel sürecin parçası olan bir dönemin sonlanmaya başladığı görülmektedir. Ekonomik krizin ve emperyalizmin dünya ekonomisini yeniden biçimlendirme sürecinin bir sonucu olan, Türk egemen sınıflarının ekonomik ve siyasi istikrarı sağlamaya dönük olarak gerçekleştirdiği 12 Eylül Darbesi'nden bugüne kadar geçen süreçte Türkiye ekonomisi birçok bakımdan emperyalist ve feodal karakterdeki yapısını yeniledi. Egemen sınıflar sağladıkları görece istikrarla hegemonyalarını sürdürdüler. Dünya ekonomisinin yol aldığı bu süreçte Türkiye ekonomisi de esasen talana ve emperyalist ülkelere değer transferine dayanan bir yapıyla ilerleme gösterdi. Gerek Özal dönemi ve gerekse de son AKP dönemi ülke ekonomisinde "**büyüme**" ve "**istikrar**" dönemleri olarak propa-

ganda edildi. Oysa bu, "**büyümenin**" ya da "**istikrarın**" kimler için olduğu sorusuyla anlamlıdır.

Son yıllarda dünyanın en yüksek faiziyle sözde yatırım çeken ülke ekonomisi korkunç derecede yüksek bir talanın dişleri arasında "**gelişmekte**", "**büyümektedir**." Yaşananlar, ortadaki apaçık gerçeklik, "**büyümenin**", "**istikrarın**" vb. tüm demagojik söylemlerin halk için olmadığını göstermiştir. Geniş yığınlar bunu ağır da olsa pratik süreç içinde görmektedir. Gerçeğin üzerinin sürekli örtülmesi sonsuz bir süreç olamazdı. **İçinden geçmekte olduğumuz süreç halk tabakalarının yeniden hareketlenmeye başladıkları ve yönetenlerin de gelecekte karamsar olmaya başladıkları bir dönemdir.** Egemen sınıflarla halk tabakaları arasındaki uçurum bir kez daha açılmaya yüz tutmuştur.

Elbette burjuvazinin halk kitlelerini yönlendirmekte başarılı olduğu bu dönem bir ahenk ile geçilmedi. Dünyanın birçok yerinde çeşitli düzeylerde devrimci-ilerici hareketlilikler oluştu. Türkiye'de de 1988'den 1992'ye kadar uzanan dönemde ve 90'lı yılların ortasında hem devrimci harekette hem de kitlelerin kendiliğinden gelme hareketinde yükselmeler oldu. Ancak bu yükselmelerin, yuvarıkta değindiğimiz dönemin sonunu getirecek özelliklere

uzak bulunduğunu; yani komünist önderlikten esasta yoksun olduğunu, uluslararası burjuvaziye ve modern revizyonizme karşı geliştirilen yeni saldırılara yanıt verebilecek düzeyde bir içerik taşımadığını vurgulamak gerekmektedir.

Devrimci durumdaki kısmi gelişmeler ve ilerlemeler son 20-30 yılın karşıtı olabilecek düzeyde olmadı/olamazdı. Bu yükselişlerin genel olarak cılız kaldığı, içindeki etkin ya da gelişen devrimci hareketlerin ise aynı dönemlerde ve sonrasında da darbeler yediği, gerilediği; önemli bir güç olduğuna değinilmesi gereken ulusal devrimci hareketin ise, uluslararası alanda milliyetçi ve devrimci hareketlerin emperyalistlerle, egemen devletlerle uzlaşma arayışlarını arttırdıkları bir yeni akıma uygun biçimde reformist bir hatta kayması ile birlikte askeri gücünde/faaliyetlerinde, özellikleri hedefleri bakımından, önemli gerilemeler yaşadığı tartışma götürmez derecede açıktır.

Bu sürecin hem dünyada ve hem de ülkede devrimin aleyhine olan şartları ve bunun üzerinde yoğunlaşan burjuva ideolojisinin saldırıları, sadece devrimin olanaksızlaştığı, kapitalizmin sosyalizme karşı kalıcı bir zafer kazandığı fikirleriyle değil, devrimci ve komünist partiler içinde de, tasfiyeciler görüşlere zemin sağlayarak önemli derecede etkili oldu.

Bu koşullar içinde genel politik tavrımız

Burjuva akımlara karşı temel noktalarda sağlam bir duruş gösterme yolunda özellikle hassas davranmayı seçmemiz gerekirdi. Emperyalizm, devrim, mücadele biçimleri gibi konularda temel görüşlerimizi savunurken bu yönde hareket etmeyi esas olarak başardık.

Değindiğimiz burjuva tasfiyeci görüşlerin aldığı biçimler farklı da olsa, hepsi komünist parti örgütlenmesinin ilkelerini ve varlık nedenlerini yadsıyarak, onları ihlal etmeyi esas aldılar. Komünist parti ilkelerinin bir şekilde çiğnenmesi ve inkâr edilmesi, onun sınıf mücadelesine, halk savaşlarına ve diğer devrim mücadelelerine önderlik misyonunun reddine kadar varmıştır. Geride bıraktığımız dönemde yaklaşımlarımız, kararlarımız, tavırlarımız bu olumsuzluklara karşı bir duruş içinde şekillendi; savaş ve parti örgütlenmesi, önderlik ve kitle çizgisinde sözünü ettiğimiz anlayışların uzağında durmaya ve komünist ilkeleri sahiplenmeye önem verdik.

Kabul etmeliyiz ki bunu gerçekleştirmede, kendimizi buna göre kavramada ve eğitimde başarılı olmadık. **Özelikle örgütlenmeyi, savaşı oluşturma kalıplarıyla ele almada sergilenen tutumların değişiminde sonuç alıcı çalışmalar gerçekleştiremedik.** Sözünü ettiğimiz **“oluşturma kalıplarıyla hareket etme”** tutumu sadece dogmatizm değildir; hatta daha çok **“değişimci”**

olanların ele alış tarzıdır. Genel siyasi hattımızın doğruluğundan kuşku duymak pekâlâ mümkündür ve gelişmelerin yetersiz kavranışı bu kuşkuları arttırabilir. Ya da genel siyasi hattın uygulanmasında sergilenen başarısızlık kapsamlı soruları, sorgulamaları gündeme getirebilir. **Özgülümüzde bu niteliğe sahip kimi yaklaşımlar gelişmiş ve bunlar görece etkili de olmuştur. Söz konusu yaklaşımların sorunu kavraraken mekanik, üstün körü ve dogmatik tavırlar içinde olduğunu vurgulamalıyız.**

Gerçek şartları inceleme-

ye, çözümlenmeye dayanmayan her türden eleştirinin, nihayetinde geriletici, dağıtıcı olduğunu bir kez daha gördük. Oysa ihtiyaç duyulan ve hassasiyetle de vurgulanan şey, sınıf savaşımının özgün durumunun anlaşılmasına hizmet edecek çizgiyi geliştirmek, pratikleştirmek; kısaca hayatın içinde ona soluk aldırma.

Bu sorun ne ilk kez yaşanmıştır ne de bir daha yaşanması için bir neden vardır. **Ba-**

şarısızlıklar, yetmezlikler her zaman daha önce de sorulmuş soruları ve hatta verilmiş aynı yanıtları gündeme getirir. Burada asıl üzerinde durulması gereken konu, bu soruların doğru yanıtlanabilmesidir.

Devrimci durum henüz duraklama içinde olmasına karşın, karşı-devrimin etki gücü, ideolojik etkilenme düzeyi önemli kırılmalar yaşamaya başlamışken (**“tarihin sonu”, “sınıf savaşımının yok olduğu”, “küreselleşme”** iddialarının gerçeklik karşısında gerilemesi, etki gücünü her geçen gün yitirmesi) önderliğin karşı-dev-

rimci fikirlere, tasfiyeci akımlara karşı güçlü bir savaşım vermesi gerekirdi. Bunun için ilkin örgütsel toparlanma ve bununla eşzamanlı olarak kitlelerin kendiliğinden hareketini devrimci yönde etkileyecek bir tutumun geliştirilmesi gerekiyordu. Ancak bunun gerçekleştirilmesine paralel tasfiyeciliğin Proletarya Partisi üzerindeki etkileri belirlenebilir ve giderilebilirdi.

Bu süreçte örgütsel topar-

lanma ve devrimci bir hareketlenmenin yaratılması amacına dönük başarısız bir hat izlenildiğinden söz edilmelidir. Belirlenen yönelimin hayata geçirilememesi, örgütsel duruma ilişkin belirlenmelerdeki subjektivizm ile irdelenebilir.

Sürecin genel gidişatına dair öngörülerde bulunmak ve müdahaleleri merkezileştirerek yoğunlaştırmak, önderliğin kendi içindeki sorunlara çözümünü içerdiği kadar aynı zamanda ve hatta daha çok sınıf mücadelesinin dışımızdaki seyirine müdahalenin de zorunlu bir gereğidir. Önderliğin Proletarya Partisi'nin gelişimi konusunda yürüttüğü politikalara damgasını vuran siyasi ve örgütsel liberalizm kadar, sınıf mücadelesinin genel seyri karşısında izlediği sağ oportünist hattan söz edilmelidir.

Bu hattın şekillenmesinde 7. Konferans'ın saptadığı genel yönelimin belirleyici bir rolü yoktur. Çünkü yönelim, sürecin esas gereklerini karşılamaya dönük olarak doğrudur. Ancak, bu yönelimin gerçekleşmesini sağlayacak güçlü bir önderliği oluşturmada ve bu önderliğin örgüt içindeki somut görevlerinin tüm açıklığıyla tayin edilmesinde, 7. Konferans'ın eksiklikleri olduğu kabul edilmelidir. Bununla beraber, genel olarak doğru olmasına karşın, yönelimi netleştirmede, önderliğini kurmada, onu biçimlendirmede ve parti ile ilişkilendirmede genel kararlar yetersiz kalmıştır.

7. Oturumun önderlik soru-

nu hakkındaki temel vurguları hayata geçirilememiştir. Her şeyden önce, yetmezliklerinin pratik süreç içerisinde ve faaliyetlerin gelişimine paralel olarak açığa çıkarılıp giderileceği saptaması esas olarak ihmal edilmiştir. Bu ihmalkârlığın, teorik gerilikten kaynaklı olarak somut şartların ve parti pratiğinin kavranmaması şeklinde anlaşılması gerektiği ve ancak bunların aşılması suretiyle giderilebileceği görüşünün içselleştirilmemesinin ürünü olduğu belirtilmiştir. Bu yanlış tutum, örgütsel görevlerde, yönetici komitelerle ilişkilerin sıkı ve güçlü olmasında, pratik faaliyetlerin birebir düzeyde yönlendirilmesinde, zaafılara ve yetmezliklere neden olmuştur.

Sınıf mücadelesini yakından ve çözümleyici bir yaklaşımla incelememekle, parti çalışmalarının objektif şartlarına vakıf olmanın gereği de yerine getirilmemiştir. İşçi sınıfının, köylülerin ve diğer halk katmanlarının öteden beri maruz kaldıkları emperyalist politikaların bir bütün olarak kavranması, bunların proletarya ideolojisi üzerindeki etkilerinin çözümlenmesi, bunlara yönelik devrimci politikaların örgüte taşınması ve bunların içselleştirilmesine dönük çalışmalarda zayıf kalınmıştır.

Dönem boyunca ortaya çıkan başlıca gündemler hakkındaki genel durum tahlillerinde ve karşı-duruşu içeren politikalarda esasa ilişkin doğru belirlenmeler ve politikalar benimsenmiştir. Ancak ilgisiz veya

zayıf kalınan gündemler olduğu gibi yer yer birbiriyle çelişen saptamalar ve de kimi tali konulardaki eksik, hatta yanlış tahliller de yapılmıştır. Bununla beraber, halkın bilinçlendirilmesi, çeşitli konularda aydınlatılmasını amaçlayan yayın politikamızda eksiklikler ve yetmezlikler olduğu gerçektir. Avrupa Birliği gerçekliği ve Türkiye'nin üyelik süreci, Kıbrıs Sorunu, Ermeni Sorunu, Çeçenistan, Latin Amerika'daki politik gelişmeler gibi konular bu kapsamda sıralanabilir.

Objektif durumun sorgulanmasına, gerçekliğin anlaşılmasına hizmet edecek tartışmalar ve incelemeler yapılamamıştır. Bu genel eksiklik, Proletarya Partisi'nin nicelik olarak yaşadığı gerilemeyle birlikte günümüzde önemli bir seviyeye ulaşmış bulunmaktadır. Bilgi teorisinin kavranışındaki sorunlarımızın, artık yadsınamaz dereceye gelmiş en somut ve anlaşılır biçimleri bu alandadır.

Subjektif gücümüzün esasta görünen yanlarıyla ele alınması, onun içinde barındırdığı ideolojik kırılmanın, gerilemenin, tasfiyeciliğin yarattığı tahribatın çözümlenmemesi, sonrasında belirlenen görevlerden daha çok bunların yarattığı sorunların tartışıldığı bir sürece zemin hazırlamıştır. İdeolojik düzeydeki gerilemenin gerçek boyutlarını derinlemesine açığa çıkaramadığı gibi, önderlik de bu yanılığın bir ürünü olarak şekillenmiştir.

Bu süreçteki en belirgin ve önemli hata, örgütlenme sorun-

larının küçümsenmesi ve asli görevlerin yerine getirilmesinde bu sorunların doğru bir şekilde ele alınması gereğinin kavranamamasıdır. Bu zaafın geri planında, örgüt ihtiyaçları, örgüt olma sorunları hakkında izlenen sağ sektör tutum bulunmaktadır.

Genel olarak ve özgül durumda da örgütlenme, üzerinde durulması gereken ciddi, kapsamlı bir konudur. Geçen süreç bize örgüt meselesinin sadece örgütlenme sorunu olmadığını, daha da önemlisi ideolojik-politik bir netlik, tutarlılık sorunu olduğunu bir kez daha göstermiştir. Konunun bu özelliği birçokları tarafından genel kabul görürken, buna uygun bir tarzın gerçekleştirilemediğini görüyoruz. İdeolojik ve politik bir netlik ve tutarlılık dediğimizde, kitlelerden, objektif gerçeklikten, sınıf mücadelesinin nesnel durumundan ayrı olarak **“inançımızı”** ortaya koymaya yelteniyoruz. Kuşkusuz inanç denen olgu ayrıca da ortaya konabilir ve üzerinde durulabilir. Ne var ki diyalektik materyalistler olarak sınıf mücadelesinden beslenmeyen, objektif gerçeklikle ilişkisi zayıf olan her türlü **“proleter inancın”** bilim dışı olduğunu ilan etmeliyiz. Burjuva tasfiyeciliğin bir biçimi olarak bu türden **“sol”** tutumu da reddetmeliyiz.

Örgütlenmenin bir ihtiyaç olarak kavranması her şeyden önce kitlelerin somut sorunlarını anlamak, kavramak ve taleplerini politik bir alana taşımakla mümkün ise, özgülümüzde

de somut örgütsel sorunlar, gerçeklikler, hedefler ile örgütlenme alanındaki sorunlarımızı çözmemiz ancak mümkün olabilecektir. Bu konuda gerçekliğimizin yeterince dikkate alınmadığı ve örgütsel sorunların çözümünden uzak bir yaklaşım geliştirildiği tespit edilmiştir. Bu da yine yukarıda değindiğimiz burjuva tasfiyecilik yaklaşımının özgüldeki bir görünümüdür. Özünde, devrimci savaşımında kitlelerin mücadelesine/rolüne güvensizlik vardır.

Örgütsel sorunların küçümsenmesi ve çözümünün sağlanmasında gösterilen başarısızlık, çeşitli alanlarda farklı özelliklerde olumsuzluklara yol açmıştır. Bunlar, sonuç olarak bir çözüme kavuşturulmuş olsa da hem parti disiplininin gevşemesi hem faaliyetlerin önemli ölçülerde aksaması ve hem de hedeflerin geriye çekilmesi nedeniyle önemli olumsuzluklar olarak değerlendirilmiştir.

Farklı alanlarda yaşanan bu gibi sorunların getirdiği sonuçlar 7. Oturumun hedeflerinden sapmalara yol açmıştır. Kimi taktikler hem zorunluluklar nedeniyle hem de genel çizgimizin özgün uyarlanması olarak gerçekleştirilmiştir. 7. Oturumun bu yöndeki yaklaşımı dikkate alındığında bunun yerinde olduğu ve aynı zamanda objektif şartlar bakımından da politik olarak doğruluğu açıktır. Ancak elbette yetmezliklerin yol açtığı zorunluluklar göz ardı edilmemelidir. Sonuçta uygulanan taktiklerin devamlılığı ve esas mücadeleye katkısı bakımından

sorunlar olduğu da görülmelidir. Belirlenen hattan bir ölçüde uzaklaşmaya neden olan teorik ve politik sapmalara rağmen belirttiğimiz sorunları içerse de pratik çalışmaları sürdürmek burada benimsenmesi gereken duruştur.

Bununla birlikte, değindiğimiz sapmalar genel durumumuzun sorgulamamız gerektiğini de göstermektedir. Genelleme yaparak **“bu sapmalar mümkündür”** denebilir; ancak bu, gerçekliği çözümleyici yaklaşım olamaz. **Evet, sapmalar her zaman mümkündür, ancak bu, bunlara karşı bir şey yapılamayacağı, bunlardan öğrenilemeyeceği anlamına da gelmez.** Sapmalar Proletarya Partisi'nin yetmezliklerine, yanıt veremediği soruların varlığına işaret etmektedir. Buradan şu sonuç çıkarılmalıdır. **Her yetmezlik, giderilemediği durumda, süreç içerisinde çapı oranında hasara neden olur.**

Genel olarak ve özgül durumda da örgütlenme, üzerinde durulması gereken ciddi, kapsamlı bir konudur. Geçen süreç bize örgüt meselesinin sadece örgütlenme sorunu olmadığını, daha da önemlisi ideolojik-politik bir netlik, tutarlılık sorunu olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Sapmalar ideolojik, teorik yetmezliklerin bir sonucudur ve etkileri giderilemediği sürece bu zafiyet sürüyor demektir. Her ne kadar objektif gerçeklik olarak kavrasak da yetmezliğin görülmesi ve çözümü özenel çaba gerektirir. Yaşanan tüm sorunlar, bu yüzden zamanında, ertelenmeden çözümlenmelidir. Yetmezlikler karşısındaki duruşumuz parti içindeki tartışmaların, olası sapmaların öngörülmesi, yanıtız kalan soruların ya da yeterince çözülmemiş olguların kavranması açısından belirleyici düzeyde önemlidir.

Süreç değerlendirmesinde, geçen zaman dilimindeki gelişmeler bu bakış açısıyla ele alındığında, 7. Oturumun parti gerçekliğine bağlı olarak belirlediği hedeflerin, mücadele yol ve yöntemlerinin bir sapmayı içermediği, dolayısıyla doğru olduğu bugün daha da açıktır. Ne var ki bu hedef, yol ve yöntemlere uygun bir yapılanmaya gitmede ve şekillenmede pratikte açığa çıkan zaafın varlığı ve bunların giderilemediği kabul edilmiştir. Tespit edilen sapma örgütsel gerçekliğin kavranamamasına dayanmaktadır. Doğru bir politika ve yönelim nihayetinde uyumlu, en azından bunlara engel olmayacak ölçüde sağlıklı bir örgütü gerektirir. Yönelimin başarıyla uygulanamaması subjektif gücün şekillendirilememesi, uyumsuzluğun devam etmesindedir. Baştan belirtilen farklılıklar ve sorunlar esas olarak aşılammış, bu sorunların da-

yanağı olan ideolojik duruştaki olumsuzluklar ve yetmezlikler, dönem sonuna kadar varlığını korumuştur.

7. Oturum, Proletarya Partisi'nin gerçekliğini, derinlerdeki ideolojik savrulmayı ve gerilemeyi açığa çıkartmakta yetersiz kalmıştır. Bunu, onun bu konuda tümüyle değil, kısmen ama mevcut gücü ve yetenekleri nedeniyle etkileyici düzeyde başarısız olduğu anlamında kavramalıyız. Çünkü bu oturumun kazandırdığı birçok olumlu değerlendirme, yaklaşım da vardır ve henüz bu olumluluk üzerinde durulmaktadır.

Yapılan çalışmaların örgütsel yapımıza ve genel belirlemelerimize aykırı olmamakla birlikte süreci tersine çevirecek esaslı özelliklerden uzak olduğu ve örgütsel zafiyeti de içerdiği açıktır. Çalışmaların devam ettirilememesi ve alınan kayıplar sürece yeterince uyumlu bir örgütlenme ve yaklaşımın geliştirilemediğini göstermektedir.

Bu süreçte ele alınan kampanyalar genel olarak bölgesel düzeyde gerçekleştirilmiştir. Bu ele alış gücümüzdeki yetersizlikler, kimi zaman dağınıklık ve esas olarak yukarıda değindiğimiz bir doğrultuda hareket edememeyi getiren ideolojik geriliklerden kaynaklanmıştır.

Örgütsel durumumuzun bir bütün olarak yürütülmesini mümkün kılmadığı durumda, politik süreç gerektirse de kampanyalar açmak esas olarak belirsizliklere, yılgınlığa, durağanlığa, güven-

sizliklere neden olmaktadır. Tam da bu nedenlerle merkezi kampanya düzenlenmesinden kaçınılmıştır.

Çok sayıda siyasi yapıyla oluşturulan, çeşitli konulara ilişkin, kısa ve uzun vadeli eylem birlikleri, koordinasyon ve platformlara yeterli düzeyde önderlik edilememiştir. Bunda süreçlerin yakın plan izlenmesi konusunda sistemli bir çalışma düzeni içerisinde olunamaması kadar, konunun önemine ilişkin kavrayış eksikliği bulunmaktadır.

Enternasyonal Alan faaliyetlerine dair

Gerek dünya ölçeğinde yaşanan gelişmeler, gerekse de bölgemizde emperyalizmin işgal ve saldırıları ile ısınan politik atmosfer, bizleri yakından ilgilendiren oldukça yoğun bir uluslararası gündem yarattı. Anti-emperyalist tepki temelinde yoğunlaşan ve buldukları bütün ülkelerde devrimci ve komünistlerin de katılım sağladığı büyük çaplı kitle eylemliliklerinin, enternasyonalist ruhun gelişmesi bakımından ettiği tohumlar, sürecin en değerli kazanımıydı. Bu dönem zarfında, ABD emperyalizmi önderliğindeki saldırı ve işgallere yönelik, azalarak da olsa devam eden tepki, zamana karşı dayanıklılığını esas olarak yerel direnişlere borçludur.

Ülkedeki ve yurtdışındaki kurumların faaliyetleri, harekete geçirebilecek güçler dikkate alındığında, yeterli olmamıştır. Bunun esas nedeni anti-emper-

yalist mücadelenin günümüz gerçekliğinde, enternasyonal faaliyetin tayin edici öneminin bilince çıkarılamamasıdır.

Uluslararası Komünist Hareket içinde ve birebir ilişkileri çerçevesinde dönem boyunca kayda değer adımlar atılmıştır. Çeşitli ülkelerdeki devrim süreçlerinin gelişimiyle yakın bağ içinde hızlanan bu ilişkiler önemlidir.

İlişkilerimizde son sürecin ağırlıklı konusu uluslararası alanda gerçekleşen anti-emperyalist, anti-kapitalist faaliyetlerin geliştirilmesi olmuştur. Bu alanda genel olarak olumlu bir gelişme yaşanmaktadır. Ancak, her olumlu gidiş kendi içinde sorumlulukların artması, görevlerin karmaşıklaşması demektir. Bu noktadan bakıldığında ilişkilerdeki gelişimin henüz geri olması dikkat çekicidir.

Anti-emperyalist, anti-kapitalist faaliyetlerin uluslararası düzeyde gelişimi ile ülkelerde devrimci mücadeleler arasındaki ilişki henüz yerli yerine oturmamıştır.

Bu durum, sağlıksız fikirlerin ve anlayışların gelişmesine neden olmaktadır. Uluslararası kampanyaların ülkelerdeki sınıf mücadelesinin bir parçası olarak ele alınması, başka bir deyişle ona tabi kılınması bakımından ciddi bir boşluk ve kopukluk yaşanmaktadır. Anti-emperyalist hareketlerin çatı örgütleri olarak öne çıkan genel ve bölgesel sosyal forum oluşumları, emperyalistlerin doğrudan veya dolaylı denetiminde

faaliyet yürütmektedir.

Bunlara pratikte önderlik eden reformist, Troçkist, revizyonist ve anarşist akımların yedeğinde kalan kimi anti-emperyalist ve anti-kapitalist hareketlerin doğru platformlara çekilebilmesi konusunda çalışmalarımız henüz etkin değildir.

Bu dönemde bir başka etkinlik olarak vurgulanması gereken husus; Filipinler Komünist Partisi ve Hindistan Komünist Partisi (Maoist) ile Uluslararası Komünist Hareket'in kilometre taşları niteliğindeki tarihi anlarına tanık olan 1956, 1966 ve 1976 yılları vesilesiyle örgütlenen ve Yunanistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) ile Brezilya Komünist Partisi-Kızıl Fraksiyon'un katılım gösterdiği ideolojik kampanyadır. Ancak bu çalışma, ağırlık ve önemine uygun çapta yürütülemedi. Modern revizyonizmin eski ve yeni tezleriyle günümüzde estirdiği ve Maoist partilerin dahi penceresinden içeri sızmayı başaran karşıdevrimci rüzgârla mücadelenin yakıcı bir önem arz ettiği günümüzde, kardeş partilerle birlikte attığımız adımlar, sadece bir başlangıç olarak değerlendirilmelidir.

Marksist-Leninist “devlet” “sınıflar/sınıf mücadelesi” ve “kapitalizm-emperyalizm” teori ve çözümlemelerinin reddi ve tahrifatıyla başlayan; tarihte zorun rolünü geçersizleştiren, devrimlerin misyonunu ortadan kaldıran, böylelikle sosyalizmi/komünizmi alternatif olmaktan çıkaran modern reviz-

yonist tezler; Kautsky'den Troçki'ye Kruşçev'den Deng Siao Ping'e uzanan bir hattı miras alıyordu. Emperyalizmin, “tarihin/ideolojilerin sonu”, “Marksizm iflas etti”, “sosyalizm öldü” temelli propaganda-sıyla ilan ettiği “zafer”le kesilen bu hattın mahkûm edilmesi enternasyonal alandaki ideolojik mücadelenin temel görevi haline gelmiştir.

Dünyaya egemen olan emperyalist-kapitalist sistemin nitelik değiştirdiği ya da çokça kullanılan ifadeyle “şartların değiştiği”ne dair tespitler; emperyalizmin yenilmezliğinden uzlaşılabilirliğine, devrimlerin misyonunu tamamladığından şekil değiştirdiğine, MLM ideolojinin geçersizleştirdiğinden yenilenmesi gerektiğine vb. kadar genişleyen aralıklarda bir dizi reformist ve revizyonist tezin piyasaya sürülmesini beraberinde getirdi. Castrocu revizyonizmin tam desteğiyle yol alan Latin Amerika usulü “devrimsiz devrimler” rüzgarının başını çeken Chavez, bu sürecin tipik bir modeli olarak yaşatılmaktadır.

Bütün bu sorunlar başta olmak üzere, sınıf mücadelesini ciddi biçimde etkileyen bir dizi meseleye ilişkin tavır takınma temelinde ideolojik ve siyasal mücadelenin yürütülmesi için üzerimize önemli görevler düşmektedir. Burjuva ideolojisinin teşhiri, çeşitli kılıflar ve biçimlerle geliştirdiği saldırıların yantılanması, proleter dünya devrimi sürecinin en önemli görevlerinden biridir.

Hapishaneler sorunu

F tiplerinin devreye sokulmasının ardından yeni bir boyut kazanan hapishaneler sorunu, sınıf mücadelesi ile doğrudan ilgili olma konumuna da bağlı olarak ülke gündemindeki ağırlığını belli ölçülerde korumaya devam etmiştir. Ne var ki direnişin, güçler dengesindeki durumdan kaynaklı olarak genel hat itibarıyla bütünüyle savunma çizgisine çekilmiş olmasından dolayı, sorun ön planda yer alamamıştır. Bunda emperyalist saldırı ve işgaller neticesinde dünya ve ülke gündeminin hızlı biçimde akışının oynadığı rol de yadsınmaz. Bunun yanında, hapishanelerdeki direnişin bir bütünlük içinde gelişmeyip, parçalar halinde olması; sürdürülen direnişin kitle hareketleri ve devrimci hareketten yalıtık kimi özelliklerinin ısrarla sürdürülmesi de konunun gündem olma özelliğini olumsuz yönde etkilemiştir.

Ülkemiz hapishanelerindeki mücadelenin uzun yıllar güçlü bir kitle desteği olmuştur. Yakın dönemde görülen zayıflamanın, genel olarak devrimci hareketin gerilemesiyle ilgisi açıktır. Bununla birlikte, devrimci-demokrat kesimler üzerinde estirilen yoğun devlet terörü ve ideolojik manipülasyonun etkilerine karşı yetersiz kalan mücadelemizin de bu durumun ortaya çıkmasındaki rolü yadsınmaz. Faşist diktatörlüğün '90'lı yılların ortasından itibaren halk muhalefetini bütünüyle ezmek ve sindirmek yönümlü politikasının etkili olmasın-

dan söz etmek, burada anlam kazanmaktadır. Bu süreç artık geride kalmaya mahkumdur; ancak henüz hapishanelerdeki direnişin kitleler tarafından doğru anlaşılmasını engelleyecek önemli bilinç bulanıklıkları bulunmaktadır.

Çeşitli zorluklara karşın genel bir eylem çizgisi oluşmuştur. Bu çizgi savunma hattı temelinde, ağır koşullarda direnişin ve direnişte ısrarı içermektedir. Bu zor bir dönemdir; yeni kazanımlar elde etme olasılığı kısa vadede mümkün olmadığı halde, direnişi tavizsiz biçimde sürdürmek temel duruş olmaya devam edecektir.

Demokratik kitle hareketleri ve devrimci muhalefetin durumu ile yakından ilintili olarak güçler dengesine bağlı olan bu durum, hapishane direnişlerine ilişkin saptanacak politikaları doğrudan etkilemektedir. Ülkemiz hapishane direnişleri tarihi incelendiğinde bu nesnel şartların etkisi, eylem silahlarının rolü ve hak alma mücadeleleri arasındaki ilişkiler daha iyi görülecektir.

Yasalardaki (CİK ve TCK) yeni düzenlemeler ile meşurlaştırılarak ağırlaştırılan F tipi hapishanelerdeki tecrit işkencesi ve zulmü, son 2 yıl içerisinde özellikle bazı hapishanelerde, disiplin cezaları aracılığıyla yeni saldırı dalgasına yol açmıştır. Buna karşı pasif tarzda sürdürülen direnişin daha aktif bir hatta taşınması yolunda atılmaya çalışılan adımlarda ise ortaklaşma sağlanmadığı için

başarılı olunamamaktadır.

Direnişe kamuoyundan destek yaratılmasına yönelik olarak yürütülen faaliyetin durumu açmaz ve sorunlara sahiptir. Hapishanelerdeki sürece endeksli biçimde grafik seyrine sahip olan destek güçleri cephesinde de ciddi boyutta birlik sorunu yaşanmaktadır. Güçlerin seferber olmasında yaşanan yetersizlikle birleşen bu açmazlar, kamuoyu desteğini giderek azaltmıştır.

F tipi hapishanelerdeki tecrit ve tretman koşullarının kaldırılmasını hedefleyen bir hak alma mücadelesinin; ilk planda geliştirilen ortak ölüm orucu eyleminin yenilgiyle sonuçlanması (28.05.2002) ve devamında tek başına sürdüren hareketin de yaklaşık 5 yıllık bir pratiğin ardından kaçınılmaz biçimde uğradığı daha ağır kayıplar ve yenilginin (Tecrit ve tretman uygulamasına yönelik hiçbir adım atılmadığı ve kazanım elde edilmediği halde, önceki uygulamalara göre esaslı bir yenilik –sadece ortak alanlara çıkma süresinin 5 saatten 10 saate çıkarılması- getirmeyen Adalet Bakanlığı'nın 22.01.2007 tarihli genelgesine sınırlanarak eylem sonlandırılmıştır.) ardından, kısa vadede başarılı olma şansı bulunmamaktadır. Bunun başlıca sebebi, devletin merkezi politikasındaki ısrarın kırılmasına yönelik geliştirilebilecek etkin eylemlerdeki sınırlılıklardan öte, doğru bir perspektif ve program etrafında direniş güçlerinin en geniş birliğinin sağlanamayışıdır.

Halk Savaşı

Halk Savaşının Genel Kavranışı ve Gerilla Savaşının Temel İlkeleri

Sınıfsız topluma doğru giden yolda, önümüzdeki demokratik halk devrimi süreci için kurtuluş yolu stratejisini Halk Savaşı olarak belirleyen Proletarya Partisi, kuruluşundan itibaren buna uygun bir konumlanmış ve şekillenmiş yaratmaya çalışarak, kesintisiz bir mücadele hattı oluşturma gayreti içerisinde olmuştur. Aradan geçen 35 yıllık zaman dilimi içerisinde belli süreçleri yönetip başarılı pratiklere imza atmasına, büyük fedakarlıklar sergileyip nice şehitler vermesine karşın, savaşı süreklileştirip geliştirememiştir.

Bunun temel nedeni, öncelikle Halk Savaşı teorisinin kavranışında aranmalı, sonrasında pratiğe yansıtılması sorgulanmalıdır. Bir teorinin doğru biçimde kavranamadığı koşullarda, ne özgünleştirilebilmesinden ne de pratikte yol gösterici işlevinden söz edilebilir. Ülke koşullarındaki gereklilik ve ge-

çerliliği bilince çıkarılmamış, asgari devrim programıyla ilişkisi somutlaştırılmamış bir stratejinin kitleleri harekete geçirmek için yola koyulması düşünülemez.

Konuyla ilgili asgari çerçeveyi ortaya koyan İbrahim Kaypakkaya yoldaşın pratiği, Halk Savaşının genel kavranışına uygun özellikler arz ediyordu. Bunun temel göstergesi, esas faaliyet alanı ve kitle temeli gibi hususların öncelikli kriter olarak ele alınmasıyla, savaşı tutuşturmada başarı sağlanacağına bilince çıkarılmış olmasıydı.

Gelişmelerin bu yönde seyretmediği ve komünist önderin kaybı ile beraber birinci yenilginin yaşanması, süreçten kitlelerin somut durumunun tahlili ve asgari hazırlık konusunda dersler çıkarılmasını getirmiştir.

Ne var ki daha sonraki süreçlere damgasını vuran parti önderlikleri, Halk Savaşının genel kavranışı noktasında kuruluş aşamasında yakalanan hal-kayı kaybetmiş, bunu yanlış zeminlerde aradıkça genel çizgi-

den uzaklaşmışlardır. Gerilla savaşının süreklileştirilemeyişi, savaşın yaygınlaştırılmayıp kitleleştirilemeyişi, hem Halk Savaşının genel kavranışı ile ilgili sorunlardan hem de stratejinin karakteristik özelliklerine dair temel ilke ve yöntemlerde düşülen hatalardan ötürüdür.

Halk Savaşı stratejisini ülkemiz koşulları ile ilişkilendirmeden, sınıfların tahlili ile bütünleştirmeden, kitlelerin durumu ile harmanlamadan ülkemiz devriminin rotasına dönüştürmek mümkün değildir. Halk Savaşının Türkiye'ye uyarlanmasından anlaşılması gereken öncelikle bu olmalıdır.

Halk Savaşının hayata geçirilip zaferle taçlandığı ya da ciddi aşamalar kaydettiği nice ülke pratikleri göstermiştir ki, **özgünlüğün yakalanması olgusu** başarının ön koşuludur. Halk Savaşının başlatılması ya da geliştirilmesi noktasında başarısız olunan bütün deneyler, somut koşulların tahlilinin başarılama-dığına ve buna bağlı olarak sap-tanan stratejik ve taktik politikaların da doğru belirlenemediğine işaret etmektedir. Savaşın yönetilmesine ilişkin sorunların çeşitli ülke pratiklerinde görülen en kötü sonuçları ise iktidara giden yolun uzamasıdır(!).

Halk Savaşının genel kavranışı açısından altı çizilmesi gereken ilk husus, bu stratejinin yarı-sömürge yarı-feodal ülkelere özgü, evrensel bir karakter taşıdığıdır. Bu evrensellik, em-

peryalizme bağımlı, faşist ve gerici karakterli diktatörlüklerin, ancak uzun süreli bir savaşla yıkılabileceği olgusuna dayanmaktadır. Kırlardan şehirlere doğru bir gelişim rotasına sahip bulunması ve köylülüğün temel güç olması, yarı-sömürge ülkelerin sosyo-ekonomik karakterinden kaynaklanmaktadır.

Halk Savaşına ait vurgulanması gereken bir diğer temel nokta, sınıfsal karakteristiğidir. Nihai olarak komünizmi hedefleyen bir sürecin ilk aşamasında, demokratik halk devriminin bir stratejisi olan Halk Savaşının başarılı olabilmesi, önderlik seviyesinde damgasını vuran sınıfın proletarya olmasına bağlıdır. Bunun komünist partisi şahsında kendini gösterdiği açıktır. Proletarya partisi önderliğinde Halk Savaşının zafere ulaşmasında en büyük teminat, kendisini sınıf tavrında gösterecektir. Bunun sınıfsal ittifaklar bağlamında tutarlı bir anti-emperyalist çizgi izlenmesini gerektirdiği açıktır. Anti-emperyalist çizgide tutarlı olmak çağımızdaki bütün kurtuluş hareketleri ve savaşların kaderini tayin edici önemdedir.

Halk Savaşı, devrim hedefini içermesiyle; burjuva -her ne biçimde olursa olsun- iktidarların da yalnızca proletarya tarafından parçalanabilir olmasından dolayı ancak komünist partiler önderliğinde gerçekleştirilebilir bir stratejidir. Diğer devrimci parti ya da sınıfların iktidarı burjuvaziden proletaryaya kazandırma özelliği olmadığı, ancak burjuva iktidarın yeni biçimlerini yaratabilecek olmalarından hareketle,

yürüttükleri mücadele/savaş “Halk Savaşı” kavramını hak etmemektedir. Çoğu durumda, pratiklerinde Halk Savaşına ait özelliklerin bulunması, meselelerin özüne değil biçimsel yanına ilişkindir. Bu durum, Halk Savaşı stratejisinin aynı zamanda askeri taktikler bakımından da son derece gelişmiş olmasından ileri gelmektedir.

Bu açıdan, gerilla savaşının temel ilkelerini anmak gerekir. Kendinden güçlü bir düşmana karşı, vur-kaç yöntemiyle hareket ederek, fırsat kollayıp güç biriktirerek, zamanında vurup geri çekilerek, düşmanını parça parça zayıflatmaya ve tüketmeye çalışan gerilla savaşı; sadece yıkıcı değil aynı zamanda yapıcı, sadece bozucu değil yanı sıra kurucu, sadece dağıtıcı değil diğer yandan örgütleyicidir. Gerilla sadece savaşan değil, aynı zamanda ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüten, örgütlenme çalışması yapan, parti örgütlenmesini geliştiren bir güçtür.

Gerilla savaşı; halkın silahlı kuvvetlerinin küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, düzensiz birliklerden düzenli ordu birliklerine doğru, silahlı mücadele ile birlikte gelişeceği perspektifinin merkezi rolünü uygulamak üzere işlevlidir. Bu işlevi yerine getirmesi için kitlelerle kuracağı ilişki ve politik gücü önemlidir. Bu güç, kitlelerle birlikte, onların taleplerine sürekli ve doğru bir biçimde yanıt olmayla yaratılabilir. Gerilla savaşı, kitle çizgisine uygun olarak halkın sorunlarına, taleplerine, çelişkilerine yanıt ve çözüm olmayı, onların

politik olarak eğitilmesini amaçlamalıdır. Taktik açıdan güçsüz olmasının karşısında Halk Savaşı gerillasını stratejik olarak güçlü konumuna getiren nesnel gerçeklik budur.

Halk ordusunun ana çekirdeği olan gerilla, gücünü halktan almaktadır. Bunun için savaşın başından itibaren halk kitlelerine dayanmak zorundadır. Bu durum savaşın hazırlanması kadar geliştirilmesi açısından da kritik bir yer tutmaktadır. Gerilla savaşı, kitlelerin adım adım giderek artan bir şekilde iktidar mücadelesine her düzeyde katılımının sağlanmasını amaçlamak durumundadır. Gerilla savaşının kitle mücadelelerinin ileri düzeyde cisimleşmiş bir parçası olarak bilince çıkarılmadığı koşullarda, geliştirilmesinde yaşanılacak zorluklardan başka, yerine getirdiği fonksiyonun etkin bir getiri sağlamayacağı da ortadadır.

Gerilla savaşına yön veren, kendi gücünü korumak ve düşmanı yok etmek ilkesinin Halk Savaşının temel mantığına uygun biçimde pratikleştirilebilmesi için; siyasetin silahlara kumandası etmesi anlayışının hakim kılınmasından başka, savaşta kitlelerin rolünün kavranması ve düşmanı yok etme bilinciyle hareket edilmesi gerekmektedir.

Ülkenin tarihsel süreci, devlet yapısı ve toplumsal dokusunun (sınıfların tahlili) genel olarak kapsamlı bilimsel bir araştırmaya tabi tutulmaması bir yana, öncelikli alan olarak belirlenen bölgeler açısından dahi böylesi çalışmalar eksiktir. Bu durum, o alanlardaki gerilla güçlerini si-

lahsızlandırır ve karanlıkta el yordamıyla hareket etmek zorunda bırakan bir ortam yaratmaktadır. Dolayısıyla asgari donanımın sağlanabilmesi ve hazırlıkların tamamlanabilmesi, bir dizi eksiklik nedeniyle mümkün olamamaktadır.

İkincisi, komünist partisi önderliğinin belirleyici rolünün kavranmasıyla ilgilidir. Bu konu ile ilgili salt askeri bakış açısının ürettiği, silahların siyasete kumanda etmesini sonuçlayan anlayış, savaşı devrim perspektifinden koparmakta, böylelikle amaçsız bir hale getirerek içeri boşaltmaktadır. Yönü kaybolan, düşman kavramı silikleşen ve hedefi ortadan kalkan bir savaşı sürdürebilme şansı da kalmamaktadır. Partinin önderlik etmesinde, gerilla gücünün ideolojik ve politik seviyesini güçlendirmek açısından oynayacağı rol de yeterince bilince çıkarılamamıştır. Bu durum, gerilla alanında parti örgütlenmesinin yaratılamayışı veya geliştirilemeyeşinde kendini göstermektedir.

Üçüncüsü, gerillanın gücünü

halktan alması ve halka dayanması prensibinin hayata geçirilmesi bakımından ortaya konulan olumsuz pratiktir. Kitle çizgisinin doğru kavranmayışıyla da ilgisi olan bu durum neticesinde halktan soyutlanan gerilla gücü, suda balık olamadığı için, düşman karşısında açık düşmekte; halktan insan gücü desteği sağlamakta zorlanıldığı gibi temel ihtiyaç maddeleri de yeterince karşılanamamakta, bu yüzden olanakları ve hareket kabiliyeti darlaşmaktadır.

Kitlelerin Rolü

Sınıf mücadeleleri tarihinin en büyük dersi olarak belleklere kazınan, kitlelerin toplumsal gelişme ve değişimlerdeki biricik özne olduğu gerçeği, onların hem yıkıcı hem de yapıcı karakterini belgelemektedir. Bunun iradi bir biçimde harekete geçirildiği oranda, en güçlü potansiyeli oluşturmaktan söz edilmelidir. Komünist partilerinin rolü, kitleleri kendi kurtuluşları doğrultusunda seferber edebilme

noktasında ortaya çıkmaktadır.

Devrimin kitlelerin eseri olduğu gerçeğinin, bir devrim stratejisi olması bağlamında Halk Savaşı gerçekliğinin merkezine de oturduğu açıktır. Bunun konu özgülünde aldığı biçim, kitlelerin savaşa seferber edilebilmesinde somutlanmaktadır. Sorun, bu perspektifin savaş stratejisinin ana eksenine yerleştirilebilmesi ve buna uygun bir kitle çizgisi anlayışı geliştirilebilmesindedir.

Kitle çizgisi; halkla bağ kurma, halkı kazanma ve örgütlenme, yönetme ve savaştırma gibi bir dizi işlevsel rolle ilgilidir. Bu çizgi; devrimden çıkarılan bütün sınıfların, yani geniş yığınların, kendi davasına sahip çıkmak için harekete geçirilmesini hedeflemektedir. Hayata başarılı biçimde uygulanabilmesinin asgari şartı, kitlelere dair doğru tarzda analizlerin yapılabilmesidir. Tarihsel kökenleri, etnik ve kültürel yapılarından başka, sınıfsal tahlilleriyle birlikte, sorun ve taleplerinin belirlenmesi gerekir.

Halkın, özellikle de savaşın temel gücü olarak ele alınan köylü kitlelerinin, özelde ise gerilla savaşı yürütülecek alanlardaki kitlelere ilişkin tahliller, kitle çalışması içerisinde yapılmalıdır. Ancak bu yabancılaşmayı engelleme ve kitlelerle iletişim kurmanın vazgeçilmez şartı onların arasında olmaktır. Bu noktada gelişmeyi sağlamanın yolu, "kitlelerden kitlelere" ilkesine sarılmaktır. Örgütlenmenin anahtarı olarak kavranması gereken bu ilkenin uygulanması ve

kitle inisiyatifinin açığa çıkarılması yoluyla örgütlenme araçları oluşturulabilmekte ve halkın kendi iradesiyle savaş saflarında yerini almasının koşulları yaratılmaktadır.

Kitlelere güven duyulmalıdır. Egemen sınıfların yoğun biçimde geliştirdiği manipülasyonların, din, eğitim vb. faktörlerin etkisiyle, ilk aşamalarda bir dizi konu ve faaliyete yabancılaşma gösterecek, hatta tepki duyup engellemeye çalışacak olan kitlelere karşı olumsuz yönde tepki gösterme hakkımız yoktur. Onlara karşı büyük bir sabırla yaklaşılmalı, küçümseyici tavırlardan uzak durulmalıdır. İlk planda en yoksul ve en çok ezilen kesimlere yönelinilmesinin nedeni, çelişkileri en keskin biçimde yaşamakta olmalarından dolayı, devrimci düşüncelere ve örgütlenmeye yatkın oluşlarıdır. Diğer yandan, kitlelerin en geri kesimleri tarafsızlaştırılmaya, orta kesimler ilerletilmeye, ileri olanlar örgütlenmeye ve aktif kılınmaya çalışılmalıdır.

Kitlelerin devrim mücadelesinin bütün alanlarındaki rolüne ilişkin kavrayış sorunu bir bütündür. Dolayısıyla, konuya ilişkin bir eksiklik ya da zafiyet kendisini her alanda olduğu gibi fazlasıyla Halk Savaşına ilişkin de göstermektedir.

Gerek Halk Savaşının gelişip güçlendirilemeyeşinde, gerekse de diğer alanlarda genel olarak başarılı bir grafik çizilemeyeşinde bu husustaki eksiklik belirleyicidir. Teorik olarak ifadelenir bakımından güçlük çekilmeyip, defalarca belgelere yan-

sıtılan bu aynı konu içselleştirilip pratiğe yansıtılmadığı gibi yenilgiler ve başarısızlıklardan da bu hususa ilişkin dersler çıkartılamamaktadır.

Kitlelere ulaşılan, onlarla belli düzeyde bağlar kurulan, örgütlenen süreçler olsa da bunlar kalıcı mevziler haline getirilememiştir. Kitlelerle geliştirilen ilişki üzerinden sürekli bir mücadeleye hattı yaratılmadığı için köklü bir örgütlenmenin temelleri de atılamamıştır. Bunu, kitle çizgisi ile ilgili kavrayış sorununda, kitlelerden kitlelere ilkesini uygulamayı, kitlelerin gücünü ve rolünü bilince çıkarmayı, aramak gerekir. Sınıf mücadelesi pratiği defalarca gösterdiği halde, kitlelere rağmen devrim olamayacağını, kitleler katılmaksızın savaşın başarılmaması bir yana gelişme bile kaydedemeyeceğini görmekten uzak bir pratik sergilenmektedir.

Öncelikli Bölgeler ve Savaşın Kırsalda Alacağı Biçim

Kırlardan şehirlerin kuşatılması stratejisi, şehirlerin, kırlarda büyütülecek bir savaşla ele geçirilebileceğini ve devrimin de ancak bununla tamamlanabileceğini içerir. Yarı-sömürge, yarı-feodal tüm ülkeler için belirtilen bu özellik, buralarda geniş yoksul köylü yığınlarının yoğunluğuna ve bu yoğunluğun devrim istemine paralel olarak örgütlenebileceğine dayanmaktadır. Burada belirleyici öge savaş için kırların seçilebilir olmasıdır. O halde, halk ordusu kurabilmenin kaynağı olarak geniş

bir yoksul köylü tabakası ve korunabilmek, savaşabilmek için kırlardaki coğrafik koşulların uygunluğu kırsal örgütlenmenin gerekli şartlarıdır.

Bu iki özellikten birincisi belirleyici ve ikincisi talidir. Temel alacağımız bu iki özellik kırlardan şehirlere savaş stratejisinin vazgeçilmez öğeleridir. Kırlarda bu olanağın daralması, zayıflaması savaşın bir çok özelliğini etkiler; bu olanaklar kalktığında ise savaşın stratejisi değişir. Eğer yoğun bir köylü kitlesi yoksa, kırlarda savaşmanın, örgütlenmenin belirleyici ögesi ortadan kalkmış demektir. Bu durumda ikinci ögenin öne çıkmasından söz edilebilir. Bu ise tali bir unsurdur, ancak savaşın gidişatını her zaman etkileyecek bir öge olarak kırların Halk Savaşındaki rolünü ayrıca tayin edecektir.

Günümüzde tartışılan, ancak henüz çözümü sağlanamamış sorunlardan biri, bizim gibi ülkelerde köylü kitlesinin yoğunluğunun azalmasıdır. Tam bir açıklıkla belirtmek gerekir: ülkemizde demokratik devrim tamamlanmış değildir ve geçerliliğini korumaktadır. İbrahim yoldaştan bu yana yaşanan değişimlerde bu sürecin aşıldığını içeren hiçbir belirti bulunmamaktadır. Ancak, demokratik devrim sürecinde sınıf savaşımı ve kapitalizmin gelişimi sürmektedir; hiçbir şey eskisi gibi kalmamaktadır. Yarı-sömürge ülkelerdeki köylü yoğunluğu görece azalmakta, bu da kırlardaki savaş etkilemektedir. Bu değişimlerin getirdiği sonuçlar savaş içinde çözmeyiz

gereken sorunları biriktirmektedir. Biliyoruz ki bunların çözümünü içeren taktikleri yine Halk Savaşı teorisiyle, savaşı yürüteceğimiz kırlık alanlardaki ekonomik ve politik koşulları inceleyerek üretebiliriz.

Kırlarda öncelikli alanlar, devrimci bir kitle tabanına, yeni alanlara geçiş olanaklarına, gerillanın korunabilir ve yoğunlaşabilir olmasına göre saptanmalıdır. Bu alanlar savaşın yaygın halde verilebilir olmasına göre birden fazla yer olarak tespit edilmeli ve savaşın yayılma planı bu yerlerin üzerinden önceden tayin edilebilmiş olmalıdır.

Kırlardan göçle yeni sorunlar yaratılmış, kitlelerin yoğunlukları yer ve biçim olarak değişmiştir. Bu yoğunluk değişimi ile beraber yeni sorunların tespiti hem öncelikli alanlar konusunda hem de düşmanın yeni taktikleri, yönetme biçimleri günümüze ait stratejik olguları içermektedir. Bunların analizi yapıp devrimci bir politik hat oluşturulmadıkça adım atmak ve ilerlemek mümkün değildir.

Yıllardır süren, çok önemli sonuçlara ve değişimlere neden olmuş Kürt ulusal savaşının bu süreçteki rolü savaşımızı etkileyecek denli büyüktür. Ne ondan uzak ne de ona bağımlı bir savaş hattı örmenin gerçekçi ve anlamlı olduğu söylenemez. Halk kitlelerini kazanmaktan ittifaklar sorununa ve savaşın sürdürülebilirliğine kadar bu savaşın özgün yapısı ve aldığı karakter, kitlelerdeki izdüşümleri kaçınılmaz olarak hattımızı etkileyecektir. Yine Kürt burjuvazisinin sınıf

karakterini taşıyan bu savaşın öncülerinin devrimimizin karakterini, proletaryanın iktidar mücadelesini kabul etmeyecek denli ona karşıt olduğunu asla unutmamalıyız. Bu iki esas onunla ilişkimizin özelliklerini belirler...

Ülkemizde köylülerin öz örgütlenmeleri oldukça zayıf ve olanlar da devletin kontrolü altındadır. Buna karşın ulusal mücadele ile örgütlenmiş oldukça yoğun bir köylü kitlesi de bulunmaktadır. Bunlar hem gerilla gücü içinde hem de politik olarak esasen ulusal taleplerle, ulusal bir bilinçle bir arada bulunmaktadır. Devletin kontrolü altındaki ve ezilen ulus milliyetçiliğinin etkisindeki köylüler aynı zamanda kendi hakları, sorunları, ihtiyaçları temelinde bu iki egemen kesimle de uzlaşmazdır. Elbette devletle olan uzlaşmazlık bunlar içinde esas alacağımız çelişkidir.

Kürt halkının ulusal sorun temelinde örgütlenmiş olması ve politikalarımıza yabancılığı, onlarla ilişkimizdeki eksikliği bariz biçimde ortaya çıkarmaktadır. Kitlelere ulaşmak onların koşullarını, bilinçlerini, örgütlenmelerini vb. çözümlenmekten geçer. Geneli özgülle birleştirmenin bir gereği olarak genel görüşlerimizi nesnel olanla birleştirmeliyiz. Bu, Kürt halkı ile ilişkimizin kaderini etkileyecek kadar kayda değerdir.

Kitle örgütlerinde çalışma yöntemlerimiz, bu örgütlerle ilişkimiz savaşın özellikle bugünkü aşamasında belirleyici değerdedir. Kırlarda savaşın alacağı biçimin saptanmasından, bu

savaş biçiminin uygulanmasına kadar, onun propagandaları, insan kaynağı vb. her şey burada şekillenecektir; burada somutlaşacaktır. Ancak buna göre gelişecek bir kır gerilla savaşı madde bir zemine, gerçek bir kitle tabanına sahip olabilir.

Öncelikli alan saptamalarında, savaşın başından itibaren yaygın ele alınması zorunluluğu, bu alanların birbiriyle ilişkili olarak ve aynı zamanda kendi içinde yoğunlaşarak ele alınması gereken ekonomik-politik koşulların analizi ve devrimci politik bir hatta göre örgütlenmenin başlatılması gereği, ulusal mücadelenin yarattığı olanakların ve neden olduğu değişimlerin -her açıdan- savaşımızdaki etkilerinin önemi, son olarak köylülerin devletin ve ezilen ulusun etkisi altındaki politik tutumlarının örgütlenmemize getirdiği sorunların reddedilemez ağırlığı bugün bizleri bunları kavrayacak denli etkin bir hazırlığa mecbur kılmaktadır.

Kırlarda savaşın alacağı biçimi bu hazırlığın planlanması ve gerçekleştirilmesi ile doğru olarak ortaya çıkarabileceğimizi açıkça ilan etmeliyiz.

Savaş tüm diğer bilimlerde olduğu gibi ancak somut koşulların somut analizini içerirse kavranabilir ve gerçekleştirilebilir. Kendini tekrarlayan, genellemelerle somut savaş biçimleri yaratmaktan uzaklaşan, savaşı öğrenmek değil, sadece uygulamaktan hareket eden tarzdan uzaklaşmak politik bir sorumluluktur.

Bugün bir başka politik so-

rumluluğumuz daha bulunmaktadır. Silahlı mücadelenin başlamış olduğu ve bunun özgün olarak devam ettirilmesi sorumluluğu... Gerilla savaşının ülkemizde en ileri mücadele biçimleri olarak var olduğu ve bunun devam ettirilmesi zorunluluğu... Elbette bunu gücümüze uygun ve yukarıda değindiğimiz hazırlığın parçası olarak ele almalı ve düzenli, planlı kılmalıyız. Kitlelerin öğrendiği ve öğrenmeye uygun olduğu yerde gerilla savaşını terk etmek, ertelemek devrimci bir tutum olmayacaktır; ancak bunu geliştirilmiş bir plana ait hale getirmemek de politik bir hata olacaktır. Bu yaklaşım gerilla savaşını/mücadelesini bugünkü düzeyimize, olanaklarımıza ve hedeflediğimiz plana göre ele almamız gerektiğini içerir. Bu mücadeleye yüklenmek, buna gereken hizmeti ve gücü sunmak hedefimize hızlı ilerlememize katkı sunacaktır. Bugüne kadarki kazanımlarımız bunun kanıtıdır...

Hazırlığımız savaşın bu aşamada alacağı biçimleri kavramaya, buna uygun bir örgütlenme yaratmaya ve bu savaşı süreklileştirmenin alt yapısını oluşturmaya bir hazırlık olacaktır. **Bu da aynı zamanda silahlı mücadeleyi içerecektir;** bundan kaçınmak günün koşullarında zaten mümkün değildir...

Bugüne kadar savaşa hazırlık sorunu silahlı mücadeleye hazırlık olarak algılandı; ülkenin gerilla savaşına uygun alanlarının tespiti ve bu alanlarda parti örgütlenmesini oluşturmaya dönük olarak inceleme, politik hat

saptama öğeleri olarak bugüne değin gerçekleşmedi. Silahlı mücadele ile bu görev karşı karşıya kondu ve ikisinde de bir başarı elde edilemedi. Amaç somut koşulları tahlil etmek olduğunda savaşın buna göre biçimlendirilmesi açıktır ki reddedilemez; **çünkü savaş bunun önündeki bir engel değildir.**

Savaş özgün biçimler alacaktır. Bu Halk Savaşının kesin bir kuralıdır. Hiçbir zaman bir tekrar yaşanmamaktadır. Düşmanın öğrendikleri ve geliştirdiği yöntemler, ekonomik ve politik gelişmelerin sürekliliği tekrarları, kopya devrimleri olanaksız kılmaktadır. Her ülke devrimi o ülke komünistlerinin ve halkının görevi olarak, onların çözebileceği bir sorun olarak kavranmalıdır. Bizim için de aynı şey geçerlidir. Hatamız bunu somutlaştırmamaktan kaynaklıdır.

Şehirlerin Önemi ve Öncelikli Alanlar

Şehirlerin devrimimizdeki önemi üzerinde durmadan önce, bu kavramın içerdiği kimi özelliklere değinmek gerekir. Bilindiği gibi şehir tarımsal etkinliklerin esas olmadığı, daha çok sanayi, ticaret ya da yönetim ile ilgili işlerin ağırlıkta olduğu yerleşim alanları için kullanılan bir kavramdır. Ülkemizde, şehir denen ancak tarımsal etkinlikleri de fazlasıyla barındıran veya kırsal alanlarla ilişkileri görece daha yoğun olan şehirler bulunmaktadır. Bunlar arasındaki farkların, hem o alandaki devrimci çalışmalarda, hem de kırsal alana dönük plan-

lamalarda ayırıcı özelliklere neden olacağı öngörülmelidir. Ele aldığımız konuda, şehir tanımımızın hakkını tam olarak bulduğu yerler büyük şehirlerdir. Bunlara göre daha zayıf olan yerlerde sadece şehir faaliyetlerinin değil, kırsal alan faaliyetlerinin de kimi önemli özelliklerini görmek mümkündür.

Şehirlerin ele geçirilmesini amaçlayan Halk Savaşı stratejisi, başarıya ulaşmanın nihai kriteri olarak şehirlerdeki ayaklanmayı şart koşar. Şehirlerde ayaklanmaya yönelik hazırlık, esas olarak onun şartlarını olgunlaştıran, onu koruyacak olan kır gerilla savaşının geliştirilmesidir. Biz devrimi ve onun için uygulanması öngörülen Halk Savaşı stratejisini böyle anlıyoruz. Buradan şu sonuçlar çıkar; **şehirler devrimin son aşamasındaki darbe için belirleyici derecede önemlidir.** Savaşın kırlarda geliştirilip güçlendirilebileceği esasına bağlı olarak şehirler uzun süreli stratejimizde ikincil önemdedir. Şehirlerde mücadele, düşmanın gücü ve stratejideki ikincil özelliğinden kaynaklı esasen nihai ayaklanmalara hazırlık karakterindedir. Bu bakımdan şehir çalışmaları esasen **gizli mücadele** olarak örgütlenir.

Gizli mücadele kitleleri devrime seferber etmek amacını içerir. Kitleleri örgütlemek onların uzun süreli devrimci mücadeleyi anlamalarını, bu anlamda eğitilmelerini; ve bu da sağlam ve kalıcı, kendini daima eğiten parti örgütlerini gerektirir. Gizli örgütlenmiş parti örgütleri ol-

madıkça kitlelerin eğitilmeleri ve devrime seferber edilmeleri başarılmaz. Bu anlamda şehirlerde parti örgütleri anlık, dönemlik hareketler yaratma amacını değil, uzun süreli olarak korunma, gerektiğinde, parti ve devrim için uygun olduğu koşulda harekete geçmeye hazır olma amacını benimserler. Bunun birçok yolu ve biçimi kabul edilebilirdir; ancak kitlelere, onun örgütlerine, mücadele biçimlerine, istem ve ihtiyaçlarına sırtımızı dayayabildiğimiz durumda başarılı bir gizli çalışma, gerektiğinde ortaya çıkacak bir devrimci örgütlenme yaratılabilir.

Şehirlerin devrimimizdeki önemi ve hatta tayin edici rolü konusunda, bütün süreç gözden geçirildiğinde doğru bir pratik hat üzerinde olmadığımız görülecektir. Bunun nedeni Halk Savaşının uzun süreli olduğunun kavranmaması; şehirlerin devrimin ileri bir aşamasında kazanılması zorunlu kaleler olduğu gerçeğinin tam anlamıyla bilinince çıkartılamamasıdır. Eğer böyle ise şehirlerdeki mücadele dirayetli, sabırlı, sürekli bir hazırlık içinde kendini geliştiren, büyük oranda savunma çizgisinde ilerleyen kapsamlı bir örgütlenmeyi şart koşar. Oysa gerçekliğimizde bunun aksi yaşanmıştır. Şehirlerde kitle örgütlenmesi günümüze kadar ne çeşitlenmiş ne de kır gerilla savaşına tabi olarak ele alınabilmiştir. Gerilla savaşının merkezi rolü ile şehirlerdeki mücadelenin ona tabi karakteri, daha çok şehirlerden kıra aktarım üzerine şekil-

lenmiştir. Oysa bu sadece bir sonuçtur ve şehir çalışmalarının belirleyici ögesi olarak da görülemez.

Şehirlerde silahlı mücadelenin gerekliliği ve alacağı biçim de genel perspektif içinde ele alınmalıdır. Proletarya Partisi, askeri, savaşçı özelliğini şehirlerde de yaratıcı bir tarzda geliştirmekle yükümlüdür. Bu mücadeleyi zafere ulaştırmanın ana ilkesi değil, onun bir parçası, kitleleri devrime seferber etmenin bir unsuru olarak örgütlenmelidir. Kitle hareketinin sıçrama anlarında, tıkanma durumlarında, kır gerilla savaşının desteklenmesinde vb. gereksinim olduğu bu gibi durumlarda şe-

şirlerde silahlı mücadele tümüyle kitlelerin devrime seferber edilmesinin bir aracı olarak ele alınmak zorundadır.

Şehirlerdeki kitle hareketlerinin genel olarak ele alınışında da belirgin sorunlar bulunmaktadır. Bu hareketlere katılım biçimleri, bu hareketlerden beklentilerle ilgilidir ya da öyle olmak durumundadır. Genel yaklaşımımızda bu hareketlerin uzun süreli devrim mücadelesi açısından, Halk Savaşı açısından küçük adımlar olduğu ve tümüyle buna göre ele alınması gerektiğini savunduğumuz halde tarzımızı belirleyen özellik bu olmamaktadır. Geniş kitleleri devrim mücadelesine seferber

hirlerde silahlı çalışmalar için hazırlıklı olunmalıdır. Ve nihayet, şehirlerin kazanılması anında, son darbenin vurulacağı zamanda şehir parti örgütlerinin silahlı ayaklanmaya kumanda edebilmesi, kırlardan gelen devrimci dalgayla birleşecek özellikleri taşıyabilmesi başından itibaren buna hazırlanması, uygun hale gelmek için aktif olmasıyla sağlanabilecektir. Dolayı-

etmek gibi bir amaç ve o amaca uygun bir çizgi yerine ileri unsurların bir araya getirilmesi ile yetinen bir çizgi egemendir. Bir çok yenilginin, sürekli deşifrasyonun, erken kalkışmaların buna dayandığı görmezden gelinemez.

Şehirlerdeki mücadele gizlilik esasına dayanır ve bunun gerçekleşmesinin doğru ve mümkün olduğu yer de kitleler-

dir. Gizli mücadeleyi başarmak başta işçi sınıfı olmak üzere en geniş kitleleri bir araya getirmekten başka bir yolla uzun süreli olarak var olamaz.

Bu çalışmalarda hem legal hem de gizli örgütlenme gerçekleştirilecektir. Gizli örgütlenme daimi, korunabilir, bu nedenle de esas alınması gereken örgütlenmedir. Legal örgütlenme ise buna göre daha gevşek ve saldırılar karşısında dağılılabir özelliğindedir. Gizli örgütlenmenin legal örgütlenmeyi yönlendirebilir olması, onun da legalleşmesini gerektirmez... Aksine legal örgütlenme bu bakımdan gizli örgütlenmeyi sarmalayan, daha da gizleyen bir yapı olarak ele alınmalıdır.

İki mücadele alanında da doğru seçimler yapmak, kadroları da buna göre konumlandırmak başarı için zorunludur. Çalışmalar bu alanlarda iki ana unsur üzerinde şekillenmelidir. Parti görüşleri ve politikaları doğrultusunda eğitim ve bu eğitime uygun olarak kitleleri örgütleme çalışmaları... Kitlelere benimsetilmesi için bu görüş ve politikaların şartlara, gelişmelere açıklık kazandırması, savaşın aldığı ya da alacağı biçimleri netleştirmesi gerekir. Onlara yabancı hiçbir teori onlar tarafından benimsenmeyecektir. Ancak yaratılmış bir güvenden sonra tümüyle partinin ihtiyaçlarına göre belirlenecek örgütlenmeler kitleler tarafından desteklenecektir. Genel duruşumuz bunları içermelidir.

Bugün ise kır gerilla savaşının içinde bulunduğu zorlukları

aşmak için ayrıca şehirlere dönük somut bir plan yaratmalıyız. Bugün şehirlerde odak noktamız kırlardaki gerilla savaşının gelişimine hizmet edecek tarzda çalışmaktır. Kırsal alandaki güçlerimizin zayıflığı ve hareket alanlarının darlığı şehirlerdeki çalışmalara yoğunlaşmamızı getirmektedir.

Kendi başına kırlarda örgütlenmenin önündeki objektif ve subjektif zorluklar, bu zorlukların giderilmesine olanak içeren şehirlerde yoğunlaşmamızı gerekli kılmaktadır. Kırsal alanla bağlantılı bir yoğunlaşma, ilkin buna uygun, burayla ilişkili şehirlerin tespitini gerektirmektedir. Yapılan çalışmaların ürünleri kırsal alanla bağlantılı olmadıkça, amaca uygun bir yer saptaması ve çalışma gerçekleştirmiş olmayız. Bu anlamda, söz konusu şehirlerin, sorunları daha çok kendine has, kırsal alanlardaki mücadeleye, yaşamla ilişkisi zayıf yerler olmadığı bilinmelidir. Bu gibi şehirlerin esas alınması kırsal bölgelerdeki mücadelenin –salt gerilla savaşı değil- bir çok özelliğini anlamamızı da beraberinde getirecektir.

Bu noktada, konuyla ilgili olması bakımında ayrıca göç olgusuna dikkat çekmek gerekir. Göçlerle kırsal alandan çeşitli büyük şehirlere, kimi bölgelere yoğun akışların olduğu ve bunların yeni ve kapsamlı sorunları da beraberinde getirdiği bilinmektedir. Bir çok şehirde çalışmalar bu kesimlere yöneltilebilir ve kır gerilla mücadelesine endeksli bir örgütlenmeye gidilebilir. Bu yönde bütünlüklü ve

objektif durumu gözardı etmeden hareket ettiğimizde ilerleme kaydedebiliriz.

Türk Devletin Niteliği, Emperyalistlerle İlişkisi ve Bölgedeki Yeri

Yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapının üzerine kurulu Türk devleti, faşist nitelikte bir yapılanmaya sahiptir. Yukarıdan aşağıya örgütlenmiş bu olgu, emperyalizme bağımlılığın bir sonucu olduğu kadar, tasfiyesi tamamlanmamış feodal yapının üst yapıdaki egemenliğiyle bütünleşen bir temel de arz etmektedir. Komprador ve bürokratik burjuvazi ile büyük toprak ağaları egemenliğinin zor aygıtında cisimlenmesi, faşist karakterdeki devlet yapılanmasını şekillendirmiştir. Kurtarıcı kimliğiyle kuruluşundan itibaren devlet yapılanmasının merkezine oturan Ordu'nun damgasını vurduğu bu şekillenmiş, ideolojik planda ise koyu bir ırkçılık ve şovenizm olan Kemalizmin rehberliğinde yol almıştır/almaktadır.

Faşizmin dönemsel bir uygulama olmayıp, devlet biçimi olarak süreklilik arz edişi, ülkenin emperyalizme bağımlılık biçiminden kaynaklandığı içindir ki, demokratik halk devriminin ulusal karakteri en az demokratik yanı kadar güçlü bir ağırlık taşımaktadır. Emperyalizmin her yönlü desteğiyle donanmış olan faşist Türk devleti gücünü, efendilerine daha fazla yaslanmakta, uşaklıkta sınır tanıyamakta bulmaktadır. Nitekim bütün dış politikaları gibi, ülke içe-

risindeki her türlü tasarruflarında da inisiyatif kullanma sınırları alabildiğine darlaştırılmıştır.

Türkiye, jeo-politik ve jeost-ratejik konumu, etnik ve demografik yapısı, tarihsel geçmişi ve yeraltı, yerüstü varlıkları ile birlikte ele alındığında, emperyalist devletlerin sürekli biçimde yakın ilgi alanına girmiş bir ülke durumundadır. Hem Avrupa hem de Asya'nın parçası olarak; Balkanlar, Ortadoğu ve Kafkaslara açılan bir kapı niteliğiyle, emperyalistler açısından vazgeçilmezlik statüsüne sahiptir. Emperyalizmin krizi ve 11 Eylül ile beraber Ortadoğu ve çevresini içine alan yakın süreçte, Türkiye'nin bölgedeki konumu ve ilişkileri ile yeri düşünüldüğünde, emperyalistlerin ülkemize yönelik planlarının önemi de anlaşılabilir.

TC devleti ABD emperyalizminin ileri karakolu durumundadır. Coğrafi olarak sahip olduğu stratejik konumu gereği emperyalizmin bölge halklarına karşı yürüttüğü saldırılara ev sahipliği yapmakta ve sınırsız destek sunmaktadır. Afganistan ve Irak saldırıları ve işgalleri sırasındaki pratik ortadadır. Yine genel olarak Filistin direniş tarihi boyunca ve bilhassa yakın süreçte TC devletinin İsrail ile olan ilişkilerinin de bölge halklarına karşı yürütülen düşmanlık temeli üzerinde yükseldiğini göstermektedir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, ülkemiz, Ortadoğu'dan Kafkaslara uzanan ve Orta Asya'ya açılan havzadaki petrol ve enerji kaynaklarının, Balkan-

lar'ın bir kesiminin ve Doğu Akdeniz'in kontrolünü sağlayan kilit bir noktadadır. Bu nedenle ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi içerisindeki rolü öne çıkarılmakta, NATO bünyesindeki pozisyonu diri tutulmaya çalışılmaktadır. Avrupa Birliği ile ilişkilerinde yaşanan inişli çıkışlı, gelgitli süreç de bu çerçevede okunmalı, anlaşılmalıdır. Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkenin emperyalist koalisyonuna eşit statüyle alınmasının yaratacağı güçlükler ve sorunlar ile stratejik önemi nedeniyle TC Devletinin dışlanmaması arasındaki dengenin sağlanması meselesi, halkların bir rüya ile aldatılması mizansenin zemininde sahnelenmektedir.

Bu genel çerçeveden bakıldığında ülkemizde Halk Savaşının başarılı adımlar atması, kitlelerle bütünleşmesi ve ivmesinin hızlanması, tüm emperyalistler için korkulu bir durumdur. Bunun önüne geçmek için ellerinden gelen her şeyi yapacakları da bilinmelidir.

Türkiye'nin bulunduğu geniş coğrafya dünyanın en çatışmalı bölgelerinden biridir. Emperyalistlerin Ortadoğu ve Kafkasların enerji kaynakları, demografik ve kültürel yapısı açısından; enerji hatlarının bir bölümünün topraklarından geçmesi, üç tarafının denizlerle çevrili olması, nüfusun ezici çoğunluğunun Müslüman olması, Türkiye'yi emperyalizmin önemli bir askeri üssü konumuna getirmiştir. Yarı-sömürge ülkelerinde Türkiye, bu özellikleriyle emperyalistlerin ilgi odağı duru-

mundadır. Faşist Türk ordusunun dünya ölçeğinde bilinen potansiyel, kapasite ve deneyiminden gelen ünü de TC'nin uluslararası piyasalardaki bir diğer artışı olarak vurgulanmalıdır.

Ülkemizdeki Ordu, devletin militarist gücü olmaktan öte misyonlar üstlenmiş durumdadır. Türk Ordusu, diğer yarı-sömürge ülkelerin birçoğundan farklı olarak, niteliği ve eğitimi ile sayılı ordulardan biridir. Büyük bir tekele -OYAK- sahip olması da ordunun ülkemizdeki yeri ve misyonunun görülmesi açısından önemlidir. Kemalizm'in şırınga ettiği ırkçı-şoven ideoloji ile kurumsallaşan Ordu'ya, devleti koruma ve kollama amaçlı örtülen örtünün sahibinin emperyalistler olduğu ise her dönem gizlenmeye çalışılmıştır.

Faşist Türk ordusu; askeri kapasitesinin ve başta ABD olmak üzere her türlü silah ve araç gereçle sürekli biçimde güçlendirilip modernize edilmesinin ötesinde; kısmen Partimiz ve diğer devrimci örgütlerin yürüttükleri silahlı mücadeleler, ama esasta ve özellikle Kürt Ulusal Hareketi'nin kesintilerle de olsa yaklaşık 15 yıl sürdürdüğü silahlı ulusal kurtuluş mücadelesinden dolayı önemli deneyimler elde etmiştir. Kontr-gerilla örgütlenmesi, özel savaş/düşük yoğunluklu savaş, psikolojik savaş alanında hem eğitimden geçen hem de ciddi ölçüde dersler biriktiren faşist Türk devleti ve ordusunun bu durumu hesaba katılmak zorundadır.

Önümüzdeki süreçte politik yönelim ve taktikler

DİPTEN GELECEK DALGAYI YÜZEYDE BÜYÜTMEK

Dünya üzerindeki gelişmeler, karmaşık; karmaşık olduğu kadar kitlelerin mevcuda karşı seslerini yükselttikleri bir dönemin ışığa çıkmaya başladığını göstermektedir. İçinden geçmekte olduğumuz süreç zorluklarla birlikte henüz yeterince aydınlatılmamış sorunları da içermektedir. Bir karmaşadan söz ediyoruz. Karmaşa dünya ölçeğindeki eşitsiz gelişmenin sürgit devamı, kapitalist krizin yaygınlaşıp derinleşmesi, uluslararası tekellerin sermayenin saldırganlığının şiddetlenmesi, emperyalistler arası çatışmaların ve çelişkilerin artması, mevcut yönetimlerin zayıflamasına paralel sınıf savaşının yoğunlaşması olarak kavranmalıdır.

Sınıfların ortaya çıkışıyla tutuşan mücadele ateşinin, yakıp kavurduğu topraklar üzerinden yaşadığımız yüzyıla çığ gi-

bi büyütürken taşıdığı sorunlar ve çelişkiler, insanlığı felaket ile mutlu sona aynı hızla yaklaştıran bir paradoks yaratmış bulunuyor. Kapitalizmin son merhalesi, ölmeden önceki koma aşaması olarak yaşanan emperyalizmin çılgınca kasıp kavurduğu dünyamız, bütün canlı varlıkları ile tüketilmekte, alabildiğine sömürülmekte, sınırsızca yağmalanmakta ve “kıyamete” sürüklenmektedir.

Dünya, bir avuç efendi, uşak ve asalak dışında kalan yüz milyonlarca insan için “cehennem” koşullarında yaşanmaktadır. Bu durumun her geçen gün daha kötüye gittiği, keskinleşen ve derinleşen çelişkilerin, ezilen halklar ve uluslar cephesindeki kaynaşmayı artırdığı, bir dizi ülke ve bölgede dipten gelen bir dalga olmaktan çıkıp yüzeye vurmaya başladığı koşullarda, önderlik ve örgütlülük sorunu kendini dayatmaktadır. Bunun nitelikli bir biçim alabilmesinin

önşartı ideolojidir. İdeolojiden anlaşılması gereken, sınıf mücadelesi tarihini bilimsel bir tarzda çözümlen ve insanlığın kurtuluş yoluna ışık tutan MLM dünya görüşüdür.

Kitlelerin politikaya katılımının son yıllarda artması, kutuplaşmanın ilerlemesi, her sınıfın kendi güzergahını yeniden oluşturması sürecinde, Marksizm-Leninizm-Maoizm yalnız başına değildir/olmayacaktır. Yığınla burjuva fikir veya akım da bu karmaşa döneminin birer unsuru olarak var olmaktadır; sınıf savaşımı bütün tarihi boyunca çeşitli akımların, fikirlerin varlığına koşut gelişmiştir; bu bir kuraldır. Bugün de aynı kuralın hükmü geçerlidir. Bu zor bir dönemdir. *“Nihai zafer kesin, ama dolambaçlı yollar, geçici ve lokal yanılgılar kaçınılmaz olarak çok farklı biçimde artacaktır. Ne yapalım? Halledeceğiz. Ve bu yüzden cesaretimizi asla yitirmeyeceğiz.*

(F. Engels, Bütün Eserler, Cilt 35, sf. 119, Almanca baskı) Yenilgiler ve yengiler, ileri ve geriye gidişler biçimindeki sınıflar mücadelesine bugünden hazırlıklı olmak sorumluluğu üzerimizdedir.

Yirminci asrın büyük dersleri ve deneyimleri, büyük kahramanlıkları ve savaş destanlarını miras edinmiş durumdayız. İdeolojimiz, büyük pratiklerin sınanmışlığı ile kendini güçlendirdi ve aydınlatma gücünü pekiştirdi. Günümüze sunduğu perspektifi ile Halk Savaşı ateşini tutuşturmaya ve ezilenlere yol göstermeye devam ediyor. Çelişki ve çatışmaların yoğun birikimi neticesinde emperyalistlerin 21. yüzyıla ilişkin öngörülerine de yansıyan “ayaklanmalar yüzyılı” esprisi, bunun işaretidir.

Hamle üstünlüğünü yitirmek istemeyen ABD önderliğindeki emperyalistlerin pervasız ve de barbarca geliştirdiği saldırı ve işgaller kendilerine getirdiğinden fazla götüren bir fatura çıkarmıştır. Bölgede kurduğu askeri kontrol ve denetimin sağlam dayanakları ve güvenli altyapısı oluşturulamamış; parçalı yapısına, ciddi zafiyetlerine, elverişsiz koşullarına karşın, halktan aldığı destek sayesinde Irak direnişinin beli kırılmamıştır. Filistin, Lübnan’daki mevzisiyle beraber, Siyonist İsrail devletine karşı koyuşu şahsında emperyalizme direniş sembolü olmayı sürdürüyor.

Latin Amerika halklarının çoğu kıta ülkesinde IMF ve DB

eliyle emperyalist politikalar doğrultusunda on yıllardır azgın bir biçimde sömürülmesinin yarattığı kitle hareketlerinin rüzgarı her ne kadar “sol” ve “sosyalist” etiketli sahte reformist ve revizyonistlerin “iktidar” kaldıracı haline getirilmesede; bir çok yönüyle yakın sürece damga vuran bir kitle kaynaşması olarak kaydedilmelidir. Kıta Avrupası’ndaki ülkelerde, sosyal hak gaspları, işsizlik, göçmenlik politikasının biriken sorunları, ırkçılığın körüklenmesi ile gelişen sınıf ve ezilenlerin kitle eylemlilikleri son dönemde sürükleyici biçimde kendini göstermeye ve politik atmosferi etkilemeye başladı.

Ve nihayet Peru’daki бүкүntünün ardından, Nepal’de ivmelenen Halk Savaşı, Maoistleri Himalaya zirvelerinin eteklerine kadar getirdi. Marksist Leninist Maoistler Filipinler’de vurmaya ve ilerlemeye, Hindistan’da ülkeyi boydan boya yaran kıvılcık koridorlar oluşturmayla, Brezilya’da emin adımlarla güç biriktirmeye ve gelişmeye, dünyanın diğer ülkelerinden ise artan biçimde müjdeli haberler vermeye devam ediyorlar.

Ezilen halklar ve uluslar kendi kaderlerini tayin etme iradesini göstereceklerdir. Tarih, buna tanıklığın adı olarak tarif edilmelidir. Proletarya, bu kaderi çizmenin lokomotifleri olarak sahnedeki yerini aldığından bu yana, büyük zaferlere imza atmakla kalmamış, mutlak bir biçimde hedefe kilitlenmenin anahtarını elinde tuttuğunu da ispatlamıştır. Şimdi daha fazla

işler başarmanın ve daha kalıcı sonuçlar elde etmek için öldürücü darbeler vurmanın zamanıdır.

Bunun nesnel şartlarını emperyalizm geçen yüzyıla göre daha fazla biriktirmiş bulunmaktadır. Bu asrın henüz başlarında buna dair işaretlerin güçlü bir biçimde alınmakta oluşu, komünistlere önemli görevler yüklemektedir. Bu görevlerin enternasyonalist boyutu genel ve yerel bağlamı içerisinde değerlendirilmelidir. Emperyalizmin ideolojik, siyasal, kültürel ve askeri boyutlu saldırılarına karşı uluslararası çapta yürütülecek mücadelelerin önemi ortadadır. Bunlar ertelenemez ve önemi yadsınamaz özelliktedir. Ancak hiç kuşkusuz enternasyonalist bağlamda da öncelik, her komünist partisi için kendi ülkesindeki zincirleri koparmaktır.

Ülkemizdeki süreç dünyadaki gelişmelerden esas olarak bağımsız ve kopuk bir seyir izlememekle beraber, doğaldır ki kendine özgü farklılık ve dinamiklere sahiptir. Dünyaya egemen sistemin parçası olarak işleyen Türkiye dışlisine, başta ABD olmak üzere bütünüyle emperyalist devletlerin çıkarları ve ihtiyaçlarına göre yön verilmektedir. 1980’ler sonrasına bakacak olursak, geçmişin devamı olarak her renk ve tabeyle, koalisyon veya tek başına hükümet olan hakim sınıfların faşist partileri eliyle yasal kılınan, ekonomik ve sosyal politikalar nedeniyle halk kitlelerinin yaşam seviyesi hızlı bir gerile-

me göstermiş, açlık ve yoksulluk sınırı altındaki nüfusta büyük bir artış olmuş, ekonominin tarım ve hayvancılık dahil olmak ve başta işsizlik gelmek kaydıyla, bütün parametreleri bozulmuştur.

Sosyal dokudaki bozulmanın vardığı nokta, ekonomik sorunların gelir dağılımındaki uçurumu büyütmesine paralel bir yükseliş kaydetmektedir. Ahlaki ve kültürel yozlaşma ile adi suç oranlarındaki artış, bu dejenerasyonu depolitizasyon süreci ile keşitirdiği oranda, diğer bir boyutu ile hakim sınıfların bilinçli bir tercihi de ortaya çıkmaktadır.

Bu süreçte faşist Türk devletinin bir dizi temel yasada yaptığı değişiklik ve düzenlemeler ile hak ve özgürlükler alanına yönelik baskıları daha fazla artırması, izlenen ekonomik ve sosyal politikaların zorunlu bir sonucu olarak biriken toplumsal cereyanı yalıtıma ve devrimci-demokratik-yurtsever muhalefeti sindirmeye yöneliktir. Bunun sonucu olarak gelişen saldırı kampanyası, ilerici, yurtsever, demokratik ve devrimci kesimi hedeflemektedir. Bir dizi alan ve bölgedeki yerel saldırı, gözaltı ve tutuklamalar bir yana, son iki yıl içerisinde devrimci örgütlerden MKP, MLKP ve DHKP-C'ye yönelik, kimileri açısından önder kadrolarının toplu biçimde imha ve engellenmesini içeren eşzamanlı ve büyük çaplı devlet operasyonları gerçekleştirildi. Aynı çapta olmamakla beraber, bu saldırı operasyonlarından

proletarya partisinin güçleri de belli alan faaliyetlerindeki yönetici ve savaşçı kadrolarını yitirerek payını almıştır. İllegal devrimci örgütlere yönelik büyük çaplı bu imha ve tutuklama operasyonları döneminde gösterilen devrimci dayanışma, sürecin olumlu bir kazanımı olarak anılmayı hak eden bir direniş tablosu oluşturmuştur. Diğer yandan, 19-22 Aralık 2000'deki gerçekleştirilen katliamlı ope-

rasyonla devreye sokulan F tipi hapisanelerde, devrimci ve komünist tutsaklara yönelik tecrit terörü sistemli biçimde sürdürülmektedir.

Hakim sınıflar, görece bir siyasal istikrar tablosu içerisinde, mevcut klikler arasındaki dalaşmaların yer yer avelendiği bir güzergahta, efendileri olan ABD ve AB emperyalistleri ile ilişkilerini kontrollü bir biçimde sürdürme gayreti içerisinde. Son genel seçimlerin ortaya çıkardığı tablo, iki partili meclis ve tek partili hükümet-

ten oluşan bir süreci başlatmakla, ABD'nin yeni Ortadoğu projesine uygun bir biçimde "ılımlı İslam" modelini de devreye sokuyordu. Ülke içerisindeki ortalama kullanım süresi dolma aşamasına geldiğinde, tıpkı Irak işgali gibi bu modelden de bölge açısından umulan yararın elde edilmemesine paralel, alternatif arayışlar başlatılmıştır. Son süreçte Türk hakim sınıf klikleri arasında belli başlı cinayet, saldırı ve provokasyonlarla dolu çekişme ve kapışmalar, bu çerçevede okunursa durum daha iyi anlaşılacaktır.

Günümüzde de, ülkemizdeki sınıf mücadelesinin en diri dinamiklerini, Kürt halkının ulusal hareketin mücadelesinden olumlu yönde etkilenen kesimleri oluşturmaktadır. Ulusal hareket önderliğinin reformist tasfiyecilik çizgisinin de kuşatmasıyla, Kürt kitlelerinin büyük bir yorgunluk, bezginlik ve yoğun bir barışçı eğilim içine girdiğine dair tespitler, Türkiye Kürdistan'ında yaşanan savaşın boyutlarını ve etkilerini yeterince tahlil etmekten uzaktır. Yakın dönemde, hakim sınıfların çeşitli saldırı ve provokasyonları karşısında dönem dönem geliştirilen kitlesel protesto eylemleri ve etkinliklerindeki potansiyel ve içeriğe bakıldığında gerçeklik daha iyi anlaşılacaktır.

Kürt ulusunu bundan sonra daha fazla etkileyecek olan, artık Türk devleti tarafından da inkar edilemeyen Irak Kürdistanı gerçekliği, bölgenin kanlı haritası üzerinde yeni ayrık otu gi-

bi yeşermektedir. ABD tüm bölgeyi kan banyosuna çevirirken, Irak Kürtlerinin egemen sınıfları, onların sözcülüğünü yapan partiler kendilerine nimet sunulmuş gibi, işgalden ödünler koparmaya çalışmaktadır. Açık-tır ki bu, Irak Kürtlerinin geleceğinin emperyalistlerin icazetine bırakılması, halka dayanan bir bağımsızlık hareketinin şimdiden bastırılmasından başka bir şey değildir. Irak Kürdistanı'nın bölgenin İsrail'i olamayacağı açıktır ama, işgalden bu yana Irak Kürtlerinin bölgede egemenlik kurma, devletleşme süreci de en ileri düzeye varmıştır.

İşgale çanak tutan Irak'taki Kürt egemenleri, bu şekilde etkinliklerini, güçlerini arttırmak, yoksul, savaş içinde yaşamaya alışmış, devlet zulmünü her düzeyde yaşayan Türkiye Kürtlerini de etkilemeye devam edecektir. Üstelik KDP farklı yöntemlerle aktif bir şekilde bunun çalışmalarını da yürütmektedir. Hem ayrılıkçılığın körüklenmesi hem de Türk devletinin sürekli bir saldırgan güç olarak konumlanmış olması bölgenin geleceği, halkların geleceği açısından kaosun ve buna koşut vahşetlerin işaretleri olarak görülmelidir.

Şemdinli'de tanık olunan "derin devlet" namı kontr-gerilla faaliyeti, bir yandan Kürt halkının politik duruşunu ve cesaretini diğer yandan devletin halka düşmanlığını inkar edilemez biçimde göstermiştir. "İyi çocuktur" ile sembolize olan Genelkurmaylık desteği ve bu

alçak saldırının her türlü araçla hafızalara farklı kaydedilmek istenmesine karşın verilen tepki, halkın gücünü bir kez daha ortaya koymuştur. Kürt halkı ile devlet arasındaki çelişkinin ulaştığı nokta, görüldü ki geri çevrilemez bir noktadır. Politik önderliklerin halk inisiyatifini ileriye taşıyamadığı her harekette olduğu gibi, esasen olanı korumaya odaklı bu dinamiğin de gelişmesi için henüz bir neden bulunmamaktadır.

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün sakatladığı, yasal cendereye aldığı ve kadro düzeyinde kısırlaştırarak sekteye uğrattığı işçi sınıfı mücadelesi; 1990'lara doğru ve belli parçalarda da sonrası kimi lokal örneklerde parlamalar ve çıkışlar yapmasına karşın, doğru, kararlı, tutarlı, süregelen bir hatta oturmamış; kitlesel bir karakter kazanıp yaygınlaşmamıştır. Sınıfın bir parçası olarak kabul edilebilecek kamu emekçilerinin sendikalaşma talepli başlayan ve devamında diğer taleplerle sürece yayılan eylemlilikleri ise geleneksel önderlik zafiyeti rotasında dizginletilmekten kurtulamadı.

Yakın dönemin kayda değer hareketlenmesini ülkenin Karadeniz'den Ege'ye, İç Anadolu'dan Trakya'ya, Malatya'dan Çukurova'ya uzanan bir genişlik ve zenginlikteki tarım üreticilerinin protesto eylemlilikleri oluşturmuştur. Her ne kadar belli düzeyde örgütlenmelerin yön vermesi, kimi ileri taleplerin yer yer öne çıkmasından söz edilebilecekse de tarımdaki yı-

kım ve tasfiyenin ileri boyutlara varmasının doğal sonuçlarından kaynaklı yaşanan bu gelişmelerin reformist ve gerici önderlikler elinde doğru bir rotaya kavuşmasından ve yakın geleceğe damgasını vuracak bir yön çizilecek olmasından bahsedilemez.

Diğer yandan proletarya partisi güçlerinin de içerisinde yer aldığı ve devrimci hareketlerin genel olarak merkezine oturduğu ve demokrat, ilerici güçleri de kimi dönemlerde yedeğine/ittifakına almayı başaran anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin ABD emperyalizminin 11 Eylülle yoğunlaşan saldırı ve işgallerine paralel yükselen ivmesi, NATO zirvesi gibi özel gündemlerle yakaladığı çıkışlar dışında, sınırlarını çok fazla zorlayıcı ya da kendi sınırları dışına taşmayı başaran bir rol oynamadı. Buna karşın dönem içerisinde canlı dinamiklerden birisi olmayı korudu.

Toplumsal konumundaki özel hassasiyetinden kaynaklı, özellikle üniversite gençliğine yönelik hakim sınıfların 1980'den itibaren YÖK ile vurduğu prangaya yönelik kesintisiz bir mücadele hattı örme yolunda belli aralıklarla esen rüzgarın hiç dinmediği, ancak kitleselleşmeyi başaramadığı gibi kurumsallaşma yolunda kalıcı örgütler oluşturamadığı da açıktır. Bununla beraber, çekirdek düzeyde de kalsa militan bir öğrenci gençlik hareketinden söz edilmelidir. Bunun kendi içerisindeki sorunları aşmasına paralel, toplumun diğer dinamikleri ile buluşma ve kaynaşması

noktasında da mesafe alması gerekir. Her iki sorunun birbiri ile bağlantısı kavrandığı oranda gelişmenin ana unsurları daha iyi bilinince çıkarılabilecektir.

Ülkemizdeki başlıca çelişkilerin keskinleştiği ve derinleştiği gerçekliği, emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm ile halk yığınları arasındaki uzlaşmaz çatışmaları tektlediği oranda, egemenlerin çelişkinin ana yönü üzerindeki hakimiyetlerini korumaya dönük müdahalesi, çeşitli biçimlerde kendini göstermektedir. Bunun en doğal ve yaygın şekli, faşist diktatörlüğün sayısız biçimdeki yöntemiyle ortaya çıkan şiddet olurken, şovenizmin kışkırtılması suretiyle geliştirilen ırkçı linç kampanyaları, her türlü provokasyon eşliğinde toplumsal histerinin harekete geçirilmesini hedeflemiş, ne var ki beklenen sonuçlar alınamamıştır. Ermeni soykırımının 90. yıldönümü vesilesiyle yeniden gündemleşen tartışmalar ve bu arada resmi tarih tezlerinin sorgulanması paralelinde bugüne kadar kamuya mal olması engellenmiş gerçekler de sır olmaktan çıkmaktadır. T.C. tarihinin içinde barındırdığı çarpıtmalarla, ırkçı, şoven, halk düşmanı politikalar ve yalanlarla afişe olması da halkın devletle ilişkilerinin her bakımdan sorgulanabilir olmasını sağlamaktadır.

Merkezi bütün politikalarda aynılaşan, programatik düzeyde tek tipleşen hakim sınıf partilerinin kendilerine oy istemek kadar katılım için yaptıkları çağrı-

ya karşın, son genel seçimlerde yüzde 23 dolayında (10 milyon) seçmenin sandık başına gitmeyişi ve/veya oy kullanmayışi, politikaya ilgisizlik ve diğer nedenlerin belli orandaki etkisiyle beraber, ağırlıklı olarak düzenden beklentilerde belirgin bir azalma olduğuna dair somut veriler sunmuştur.

Gelinen aşamada, kitlelerin düzenden beklentisinin kalmadığı ve kendi geleceklerine hükmetmek için harekete geçme noktasında bir arayış içerisine girdiklerine dair bir tespit yapabilmek mümkün değildir. Yukarıda özetlediğimiz panorama içerisinde, giderek ağırlaşan tablonun ezilenler cephesini oluşturanlar, toplumsal kanamayı yer yer hareketlenerek kaynaşmaya dönüştürmektedir. Ne var ki bu kaynaşmanın kitle eylemlilikleri boyutuyla yüzünü iktidara çevirecek bir hareket düzeyine varmadığı, derelelerin ırmaklarda buluşmadığı, kendiliğinden oluşan kimi ırmakların ise denizlere açılma perspektifi taşımadığı açıktır.

Elbette bu gerçeklik değişecektir. Hiçbir hareket sabit, tekrara mahkum bir düzlemde ilelebet var olamaz; değişerek, değiştirerek, aşındırarak, parçalayarak belirgin bir sonuca doğru ilerler. Marksist-Leninist-Maoistler yığın hareketinin tarihsel akışı hakkında açık, ispatlanmış görüşlere sahip oldukları ölçüde geleceğin rengarenk, karmaşık, sayılmayacak denli kanalından bahsedildiği yerde ana akışı tespit edecek güce, kudrete sahiptirler. Bu özellik onları

kaçınılmaz olarak devrimin kumandasına oturtur. Akışa doğru bir yön vermek, onun ana yönünü saptamak, belirleyici yanını kavramakla mümkündür. Bu sorumluluk en basit ifadeyle, ağırdır. Sorumluluğun ağırlığı kadar partimizin ideolojik-politik-örgütsel sorunları, düzeyimizin geriliği de işimizin zorluğunu belirlemektedir.

Dünyada durum tahlillerindeki temel yaklaşımlarımızın kitlelerin hareketinde maddi bir güce dönüşmemesi başarısızlığımızın yadsınamaz sonucudur. Öyle ki, bu konularda özellikle belirleyici hatalar yapılmamış; buna karşın teorisi ile eylemi uymayan, politikaya dönüşmeyen, analiz gücü gelişkin olmayan bir süreç yaşanmıştır. Ne emperyalizm hakkındaki uydurmalar, ne bizim gibi ülkeler için iddia edilen kalkınma saçmalıkları, ne sınıf savaşımının sönmeye yüz tuttuğu safatası, ne de “tarihin sonu”nu getiren sayıklamalar aklımızı çelmedi, çelemezdi. Aksine tüm abluka ve sıkıştırılmalara karşın bunların gerçek dışılığında ısrarcı davrandık. Ancak, bunun yetmeyeceği de açıktı. Gerçek sorun kitlelerin hareketinde maddi bir politik gücü yakalamaktı. Bu başarısızlamamıştır.

Partimiz tüm bunların karşısında etkisiz ve güçsüzdür. Bunu daha önce de belirttik ve tekrarlıyoruz: bu güçsüzlük bizde ne irade kaybına, ne de beklemececiğe yol açacaktır. Biliyoruz ki kitlelerin talepleriyle bütünleşmede, sözünü ettiğimiz nesnel koşulları değerlendirmeye-

de ilerleyebilirsek, yönümüzü bunlara çevirebilirsek, bunlara uygun bir çalışma yapmayı kavrayabilirsek örgütümüzün sağlam bir şekilde inşasında azımsanmayacak gelişmeler sağlayabiliriz. Bu, yönelimin kaçınılmaz başarısının maddi koşuludur.

Görevimiz partinin başlıca organlarını, görüşlerini, kitlelerle ilişkilerini, günün şartlarında inşa etmektir. Çok daha fazla alanda yoğunlaşmak, ortak çalışmaları geliştirmek, bilimsel araştırmalar yapmak, her düzeydeki katılımın önünü açmak ve bunun derecesini arttırmak, partiye, kitlelere hizmeti ertelenemez görev saymak günün bizden beklediği temel duruştur. Ancak bu durumda partiye ve geleceğe karşı yükümlülüğümüzün yerine getirilmesinden söz edebileceğiz.

Oturum da bu yükümlülüğün sadece bir adımıdır. Doğru kararlar, politikalar ve yönelim nihayetinde bugüne aittir ve geleceği ancak şekillendirmekle ilgilidir; geleceğin kendisi değildir. Geleceğin kendisi olmak ya da “geleceği kazanmak” için doğru karar, politika ve yönelimin kararlıca uygulanması, uygulama içinde geliştirilmesi, tamamlanması gerekir. Ancak bu şekilde ele alınırsa sorunların çözümüne yardımcı, kılavuz olmuş oluruz. Şimdiden tüm sorunların çözüldüğü ya da kısa sürede çözüleceği düşüncesi sadece zavallıların, bir işe düşüncesizce sarılanların ayrılmazlığı olabilir. Böyle bir düşüncemiz

asla olmamalıdır.

Genel yönelimimiz, kuruluşunun üzerinden 35 yıl geçmiş olmasına karşın demokratik halk devriminin yolunu Halk Savaşı olarak belirleyen proletarya partisinin, bu stratejinin gereğini yerine getirme noktasında istediği adımları atamaması, başka bir deyişle gelişme ve açılımlar sağlayamamış olmasındaki sıkıntıları aşma doğrultusunda önümüzdeki süreçte önceliğin hangi konulara verilmesi gerektiğine yöneliktir. Görevlerimizi belirleyecek olan nokta, bu çerçevede şekillenmektedir. Proletarya partisi, her şeyden önce kendi gerçekliğiyle yüzleşmesini bilecektir. Bu konuda 5 yıl kadar önce atılan adım bugün daha da ileri taşınmıştır.

Tıkanma ve açmazlarımızı belirlemek, hastalıklarımızı tedavi etmek, zafiyetlerimizi gidermek, başarısızlıklarımız ve hatalarımızdan dersler çıkarmak, arınmak ve böylelikle güçlenmek zorundayız. Kirliyi atıp temiz giymenin zamanı gelmiştir denirken, geçmişin temiz değerleri üzerinden ve özünden yükselmesi kast edilmektedir. Bunu doğru biçimde algılamalıyız. İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları ile başlayan sürecimiz, ardılı olan yoldaşları tarafından büyük emek ve bedeller ile bugüne kadar taşındı. Olumlu ve olumsuz yanlarıyla bize aittir.

İnsana ait olan hiçbir şeyin bize yabancı olmaması gibi, tarihimiz de bize yabancı değildir. Ancak tarihe karşı olan so-

rumluluğumuz gereği, proletaryanın ülkemiz özgülündeki davasını ileriye taşımak konusunda düştüğümüz hata ve yanlışlarla ilgili acımasız olmak durumundayız. Taş üstüne taş koyarak devrimin kalelerini inşa ederken, sağlam olmayan, harcı iyi karılmamış bulunan veya doğru yerleştirilmemiş durumdakileri tespit etmek durumundayız. Uzun süreli savaşları yürütebilmenin zorluğunu tarihteki nice deneyler bir yana, bizzat kendi pratiğimiz fazlasıyla ispatlamış bulunuyor.

Genel yönelimimizin ana noktalarından birincisi; ülkemizdeki demokratik halk devrimi sürecini zafere taşıyacak olan Halk Savaşı stratejimizin geliştirilmesi ile ilgili 35 yıllık mücadele tarihinde ortaya çıkan açmazları gidermekle ilgilidir. Konuyla ilgili ana gündemimiz çerçevesinde bir çok hususun altı çizilmiş olmakla beraber, önemle vurgulanması gereken noktalar; esas alanlara yönelimde, kitlelerin rolünün kavranması ve kitle çizgisinin uygulanmasında, somut toplumsal alan/bölge tahlillerin yapılmasında, yerel faaliyetin örgütlenmesinde, gerilla savaşının temel ilkelerinin uygulanmasında ciddi oranda zafiyete düşüldüğü ve bütün bunları kapsamına alacak adımlar atmaz üzere parti güçlerinin seferber edildiği bir faaliyetin örgütlenmesi yönelimimizin ana noktasıdır.

İkincisi; kitlelerin rolünün kavranması ile ilgili sorunumuz bağlamında kitle çizgisinin kavranışında partide bilinç sıç-

raması yaratılmasıdır. Bunun için bütün alanlarda kitle faaliyetlerine yoğunlaşma temelinde izlenecek olan politikaların somutlaştırılması gerekmektedir. Parti örgütünün kendini pratikte ve kitleler nezdinde sınavarak gelişmesine hizmet edeceği ve örgütlenerek güçleneceği bu süreç, ana yönelimimiz açısından merkezi önemdedir. Lenin yolunun “nüfusun bütün sınıfları arasına gidin” talimatını rehber edinerek yürüteceğimiz faaliyet, aynı zamanda bilinç taşıma kampanyası olarak kavranmalıdır.

Üçüncü nokta; örgütsel açıdan partinin yaşadığı sorunların giderilmesi ve bünyeyi saran hastalık ve zafiyetlerle mücadele edilmesine yöneliktir. Partimiz, kuruluşundan itibaren Bolşevik tipte örgütlenmenin esaslarını uygulamak için titizlik göstermiş, proleter kültürü örgütsel ilişkileri ve mücadele yaşamına egemen kılmaya çalışmıştır. Bu konuda attığı adımlar ve yetiştirdiği kadrolar ile halkımız nezdinde haklı olarak edindiği yerin değeri küçümsemeyecek boyuttadır. Sınıf

mücadelesinde geriye düşmesi-ne, yenilgi ve başarısızlıklara uğrayıp güç yitirmesine neden olan dönemlerin ardından, partimizdeki en ciddi erozyonun örgütsel alanda yaşandığı, parti kültürünün büyük oranda deforme olduğu açıktır. Parti omurgasında yıkım anlamına gelen bu durum son derece önemlidir. İdeolojik merkezli bir müdahale ile aşılması gereken bu soruna yönelik pratikle bütünlüklü adımlar önümüzdeki yönelimin ana noktalarından bir diğeri olarak bilince çıkarılmalıdır.

Genel yönelimimizin dördüncü ana noktası, parti faaliyetimizi ileriye taşıyacak, devrimin ve savaşın önder kadro ve militanlarının yetiştirilmesi doğrultusunda adımlar atmaktır. Sınıf mücadelesinin en iyi öğretmeni olduğu klasik doğrusunun ötesinde, nitelikli kadroların yetiştirilmesine özel olarak yoğunlaşılması gerektiği, komünist partilerinin tarihi deneyimlerinden de öğrendiğimiz gibi, açık bir gerçekliktir. Hedefler yetiştirme perspektifiyle birlikte ele alınması gereken bu yönelim; parti kadrolarının ide-

olojik yapılarının güçlendirilmesi, politik donanımlarının artırılması, teorik seviyelerinin geliştirilmesi ve militan bir karakter edinmeleri için yürütülecek çok yönlü eğitim çalışmalarını kapsamaktadır.

YÖNELİMİN BAŞLICA ALANLARI

Kırsal Alan Faaliyetleri

Kır gerilla savaşı merkezli yürüttüğümüz devrim mücadelesinde, öncelikli alanlar sorunu sadece genel olarak değil, özgül durum için de ele alınabilir ve geliştirilebilir. Genel tekrarlanmanın ötesinde, bunu hayata geçirmek için yapılması gerekenlerin tespit edilmesi gerekir. Bu, sadece sınıf mücadelesinin genel seyri, kitlelerin çelişkileri, yoğunlaştıkları yerler, coğrafik koşulların değil, aynı zamanda subjektif gücün de tahlilini gerektirir. Kendimizi, düşmanı ve koşulları tanımadan öncelikli alanlar saptamak ve bu alanlardaki görevleri sıralamak, hiçbir hazırlık yapmadan bir işe başlamak gibidir ve açıktır ki hatalara fazlasıyla gebedir. Geriye baktığımızda, sözünü ettiğimiz tespitlerin doğru ve yeterince yapılamaması durumunda beklenmedik sorunların öngörülenden çok daha fazla sürükleyici olduğu görülecektir. Bu durumda, bu gibi sorunlarla daha az karşılaşmak ve sorunların peşi sıra sürüklenmemek için görevlerimizin içine bu hazırlık sürecini koymalıyız.

Oturum bu hazırlığın ön şartlarını, karakterini ortaya

koymaktadır. Kararlar yapmamız gerekenlere dair önemli açılımlar içermektedir ve bunlar hazırlığımızın bir kısmının yerine getirildiğini gösterir. Ancak bunun tamamlanmış bir hazırlık olduğunun kabul edilmesi için başından itibaren görevlerde, alanlarda bir sabitlik ve esasen başarılı bir çalışma yürütülmüş olmalıdır. Faaliyet değerlendirmesinde bunun böyle olmadığını gördük. Görevlerimizin ne olduğunu belirlerken, başarılı olunamamış bir sürecin yeterli bir hazırlığı içerdiğini düşünmek bu nedenle politik bir yanlıgı olacaktır.

Nitekim, yaptığımız tartışmaların, aldığımız kararların özü de hedeflerimizin somutlaştırılması, görevlerin netleştirilmesi gerektiğine, buna dönük çalışmalara ihtiyaç olduğuna işaret etmektedir. Sonuç olarak 8. Oturum, köylülüğün devrimimizdeki rolünü ve yoğunluğunu halen sürdürüyor olmasını, şehirlerde ise işçi sınıfının yoğunluk bakımından taşımaya devam ettiği güçsüzlüğü ve düşman denetimini esas alarak, devrim için esas alanın kırsal olduğunu ve silahlı mücadelenin buralarda geliştirilebileceğini yinelemiş ve devrimimizin belirli stratejisinin hayata geçirilmesi için mevcut duruma uygun bir çalışma yönteminin uygulanması gerektiğini kararlaştırmıştır. Bunu gerçekleştirmenin mümkün olduğu kaynak, kitlelerin hareketi, onların yaşam alanları ve sınıf savaşımındaki duruşlarıdır. Bunun karşısındaki gücümüz, niteliğimiz

yapacaklarımızın somutlaşması bakımından belirleyicidir.

Halk Savaşının genel ilkelere göre aldığımızda; stratejik savunma aşamasına uygun bir perspektifin oturtulması, kitle desteğinin ve güveninin kazanılması, uygulanabilir görevlerin saptanması, askeri ve siyasi eğitimin süreklileştirilmesi, niteliğin yükseltilmesi, partinin sıkı denetiminde, yönlendirilmesinde disiplinli birliklerin şekillendirilmesi, hareket alanının genişletilmesi, birliklerin bir ana çekirdek olarak çalışması gerektiği sonucuna varıyoruz. Bu hedeflerin içinde bulunduğumuz aşamada öngörülmesi ve buna göre çalışılması gerekmektedir.

Bu hedeflere ulaşmak için neler yapmalıyız: her şeyden önce, mücadelenin kitlelerle yürütülmesi ilkesine uygun olarak, savaş cephesinin politikleştirilmesi görevini tamamlamak gerekir. Günümüzün şartlarına uygun olarak geniş kitlelerin savaşımızın içeriğini, nelere ve kimlere karşı gerçekleşeceğini/gerçekleşmekte olduğunu kavramasını, anlamasını sağlamak gerekir. Partimizin birincil görevi programını ve savaş çizgisini kitlelere propaganda edecek çalışmalar için kararlı olması ve buna göre örgütlenmesidir.

Ancak bu görev için harekete geçilmesinden sonra, bunun uygulanmasına paralel olarak mevcut düzeyiyle, haliyle gerilla gücünü destekleyecek, onu ileriki zamanlara hazırlayacak çalışmaların üzerinde durmalı-

dır. Bu çalışmalar politik, askeri eğitimle birlikte kitlelerin yaşam koşullarının, çelişkilerinin, öne çıkan sorunlarının ve bu anlamda örgütlenmelerinin incelenmesini içermelidir. Buraya dönük görevleri partinin diğer alanlarındaki çalışmalardan koparmak mümkün değildir. Gücümüzün nicel ve nitel seviyesini bu alanların desteğiyle yükseltmek, kitlelerle ilişkinin gelişmesine katkı sağlayacak çalışmalarla mücadelenin gelişebilir bir rotaya sokulmasına hizmet etmek gerekir.

Kır gerilla savaşına hizmeti bu şekilde, sağlıklı ve yoğunlaşmış bir halde gerçekleştirmek için en uygun alanlar buralarla bağları daha gelişkin bölgeler ve şehirlerdir. Örgütlerimizin ulaşabileceği, ajitasyon/propaganda yapabileceği, örgütlenme olanaklarına bir ölçüde sahip bu yerlerde yoğunlaşmak savaşın somut ihtiyaçlarını karşılamak açısından gereklidir. Merkezi görevin gerçekleşmesine hizmet için başlıca alanlardan biri burası olacaktır.

Kürt ulusal sorunu yaygın bir Kürt kitlelerinin ilgi alanında ve uğruna verilen mücadele önemli bir etken olarak geniş yankılar yaratmaya devam etmektedir. Ulusal sorunun ele alınışı bakımından temel görüşlerimizin doğruluğu kuşku götürmezdir. Daha önce de değindiğimiz gibi, bu yeterli görülmez. Kürt ulusunun devrimci-demokratik yönünün, içerdiği halk hareketinin doğru anlaşılması ve açığa çıkarılması

omuzlarımızdaki temel görevlerdendir. Bunun için, ezilen ulus milliyetçiliğinin etkisi altında bulunan Kürt halkının çıkarlarıyla birleşen ulusal demokratik haklar mücadelesi desteklenmelidir. Sınıf mücadelesine olumlu etkisi olan ulusal-demokratik taleplerin sadece ortaya çıktıklarında değil, olası gelişme durumlarında da öngörülmesi ve sınıfsal bilinç taşıma perspektifini içermiş halde uğruna mücadele etmek yönelimimizin bir parçasıdır. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda geliştirilen operasyonlara, katliamlara, halka karşı işlenen suçlara açık ve net tavırlar içinde olmak görevdir.

Tarım alanındaki gelişmeler ile meydana getirilen tahribata karşı, ciddi bir tepki zemini oluşmaktadır. Bunun için başta AB olmak üzere diğer devletlerle ilişkilerdeki dengesizliği kavramaya ve bunu kitlelere apaçık, anlayacakları tüm biçimlerde göstermeye gayret etmeliyiz. Köylülerin bu yöndeki hareketliliği incelendiğinde bu yöndeki eksikliğimiz görülmekte ve egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerin bu hareketi yönlendirdiği göze çarpmaktadır. Bu, hem egemen sınıfların çatışma zeminini kavramak açısından hem de köylü hareketinin siyasal ve kalıcı özelliklerinin, örgütlülüklerinin işlevini analiz etmek açısından incelenmesi gereken bir durumdur.

Şehir Faaliyetleri

Büyük şehirlerdeki örgüt-

müzün görevleri bakımından da bazı alanları öne çıkarmalı ve yoğunlaşmalıyız. Buralarda işçi sınıfı içinde örgütlenmek esastır; elbette bu esaslığı günün şartlarından, olanaklarımız, gücümüz ve kadro düzeyimizden bağımsız ele alamayız. İşçi sınıfı ile ilişkilerimizin geriliği ve sınıf hareketinin oldukça düşük seyrediyor oluşu, sınıf içindeki çalışmalarımızı darlaştırmaktadır. Bu alanda kısa sürede bir ilerleme sağlamak için görünür bir neden yoktur.

Sınıf hareketi dibe vurmuş durumdadır. İlerici sendikaların sayısının azlığı ve gerici/işbirlikçi sendikaların yoğunluğu bu alandaki görevlerin içeriğini genişletmektedir. Oysa mevcut haliyle politikalarımız, örgütlülüğümüz ileri derecede bir kapsayıcılığa sahip değildir. Talepler, sloganlar, beklentiler darlaşmayı teşvik etmekte, örgütlenme belli alanlarda ve dar bir çevreyi içermektedir. Sınıf hareketinin ihtiyacı olan en son şey darlaşmadır.

Egemen sınıfların saldırıları sonuç alıcı düzeyde etkili olmuştur. İşsizliğin oldukça yaygın olması, iş güvencesinin yok edilmesi, henüz devam eden özelleştirme sürecinin (sadece elden çıkarma değil, sonuçlarının orta vadeye yayılması) yarattığı yoğun tahribat işçi sınıfı hareketini büyük oranda edileştirmiştir. İşçi sınıfı içindeki çalışmalarımızın, sınıfın sorunlarının, özellikle işsizlik, örgütsüzlük, dağınıklık, diğer halk kesimleriyle ilişkisizlik gibi öne çıkan ve yaşamın birçok

alanına tesiri olan sorunlar üzerinde yoğunlaşacak bir programa endekslenmesi gerekmektedir. İşsizler nüfusunun ağırlığı şehirlerde olmak üzere 6 milyona dayandığı ülkemiz gerçekliğinde, bu kesime ilişkin özel politikaların saptanması ve çalışmaların yürütülmesine ihtiyaç olduğu açıktır. Sınıf örgütlenmesi bu yöndeki çalışmaları tartışmalı ve bir hareket yaratmak üzere ele almalıdır. İlerici işçilerin, ortak bir program şekillendirmeleri ve en önemlisi de bunu direnişler, hak talepleri ve örgütlenme süreci içinde gerçekleştirmeleri gerekmektedir.

Sürecin bu yöndeki gelişmelere açık olduğu görülmelidir. Ancak, geniş işçi kitlesinin umutsuzluk ve dağınıklık halinin kısa zamanda giderilemeyeceği ve bunun özellikle örgütçülerimizde yılgınlığa, çaresizliğe yol açmamasına dikkat edilmelidir. Genel süreç kavranmadıkça bu durağanlığın, belirsizliğin görülemeyeceği ve aynı zamanda gelecek süreçte ortadan kalkacağı da anlaşılacaktır. Günümüzde, gerçekte uzun zamandır büyük fabrikalarda örgütlenme imkanları zordur. Bunun çeşitli nedenleri vardır ve anlaşılırdır. Uzun vadede bu alanlarda örgütlenme perspektifini yitirmeden, esas olarak küçük işletmelere, kaybedeceği fazla şeyi olmayan, örgütlenmeye daha açık ve çelişkileri günümüzde daha yoğun yaşayan işçilerin bulunduğu alanlarda örgütlenmeyi

seçmek gerekir.

Bu durumda işçi sınıfı hareketi içindeki çalışmamızın esası, her direnişin içinde yer almaya, onu anlamaya çalışarak, var olan ilişkileri belli bir merkezde toplamak ve sorunlarını, taleplerini, örgütsüzlüklerini giderebilecekleri bir program üzerinde yoğunlaşmak olacaktır.

Semtler uzun zamandır çalışmalarımızın yoğunlaştığı alanlardandır. Yine bu alanda, devrimci hareketlerle ortaklaşa eylemler gerçekleştirilmektedir. Örgütlülüğümüzün bu alanlarda sistemli bir çalışma oturtmamış olması, halka karşı gerçekleşen saldırıların kavranmamasını, düzenli ve ilerleyen ilişkiler ağının örülemesini, kitlesel karakter taşıyan toplantıların, eylemlerin örgütlenememesini, hatta kimi yerlerde bunlardan uzak durulmasını getirmektedir. Bu alanlar örgütlenmek için geniş olanaklar sunduğu ve aynı zamanda işçi ve gençlik çalışmalarına da doğrudan etki ettiği halde bundan faydalanılmamaktadır.

Bu alanların önde gelen ve sosyal yaşamda özellikle genç nüfusu etki alanına alan yozlaşma, çeteleşme, fuhuş, uyuşturucu vb. sorunları düzen tarafından örülmüş tuzakların sonucudur. Bu sorunlar üzerinde durmak, sürekli kampanyalar örgütlemek, farklı yapıların çalışmalarıyla da ortaklaşabilmek acil bir ihtiyaç olarak görülmelidir. Dikkat

edilmesi gereken şey kendimizi bu sorunlarla sınırlandırmaktır. Açıktır ki bunlar kendi başlarına, işçi, gençlik, kadın vb. sorunlardan kopuk değildir. Daha önceki deneyimler de göstermektedir ki semtlerdeki sorunlar bütünlüklü çalışmalarla ele alınır ve diğer alanlardaki sorunlara yönelik faaliyetlerle birleştirilebilirse başarı elde edilebilir. Aksi halde kısa vadeli ve dağılmaya yatkın bir örgütlenme ve çalışmanın ötesine geçilmez.

Parti örgütünün toparlanması, sağlanması gibi temel sorunlar ancak sistemli ve halka karşı gerçekleşen saldırılara geniş ve çeşitli alanların ortak karşı koyuşu üzerinde yoğunlaşan bir çalışma ile çözülebilir. İşçi sınıfının ve diğer halk kesimlerinin karşı karşıya bulunduğu saldırıların kökeni, gelişim seyri, emperyalizmle ilişkisi, devletin bu saldırılardaki merkezi rolü üzerinde durulmadıkça, bunun açığa çıkarılıp teşhiri yerine getirilmedikçe gerçek ve sağlam bir ilerleme, örgüt-

lenme sağlanamayacaktır. Kendimizi sadece öne çıkan, kimi küçük burjuva hareketlerin yaptığı gibi belli sorunlarla sınırlamamalı, aksine bu sorunların koşullarını, politik arka planını, egemen sınıflarla, onların düzeni ile ve diğer alanlardaki halk kesimleriyle birlikte ele almalı ve buna göre örgütlenmeliyiz.

Enternasyonal Faaliyet

Uluslararası düzeyde; Marksizm-Leninizm-Ma-oizm'den kopmalara, uzaklaşmalara denk düşen yaklaşımlar, yeni teoriler geliştirildiği bilinmektedir. Bunlara karşı ideolojik zeminde mücadeleye yürütmek sorumluluğu omuzlarımızdadır. Gelişmelerin aldığı boyut, içine girilen sürecin kaotik karakteri düşünüldüğünde bunun önemi anlaşılır olacaktır.

Bu alandaki ilişkilerin somut, hedefleri belirgin çalışmalarla geliştirilmesi gerekmektedir. Bilindiği gibi DEH ile devam eden bir üyelik so-

runumuz bulunmaktadır. Henüz bu sorunun alacağı biçim ve ilişkimizin gireceği hat netleşmiş değildir, aksine genel olarak DEH'in süreci netsizlik içermektedir. Amacımızın ilkesiz ve koşulsuz biçimde DEH'in içinde yer almak olmadığı bilinmektedir. Çözülmesini istediğimiz, salt üyelik sorunu değildir, aynı zamanda ve hatta daha belirleyici olarak DEH'in yapısı ve çizgisidir.

DEH'in netsizliği, iş yapmazlığı, sorunlu müdahaleleri bu ilişkideki konumumuzu ve yaklaşımları önemli derecede ilgilendirecektir. Bu alandaki tartışmaların almakta olduğu biçim, bariz biçimde DEH'i de kapsayacak ayrışmaları getirebilir. Önderliğimiz bunu sıkı bir şekilde izlemeli, daha çok somut gelişmelere, genel karakter kazanmış devlet politikalarına, emperyalist yayılmacılığa dönük enternasyonal görevlerde yoğunlaşma sağlamalıdır. Komünist Partiler arasındaki ayrışmanın körüklenmesinden ziyade aydınlığa kavuşturulmasına ihtiyaç olduğunu bilerek, yönelimin özüne bu oturmalıdır.

Aynı zamanda özellikle bölgemizde yaşanan sorunlara karşı da enternasyonal bilinci geliştirici politikalarla müdahalelerde bulunmamız gerekmektedir. Irak'ta devam eden işgal ve halk direnişi karşısında esasta kendiliğindenci bir hat izlenmektedir. Bunun düzeltilmesi ve kitlelerin Irak savaşına, Ortadoğu'ya yönelik saldırı, talan, yeniden paylaşma planları-

na aktif karşı koyuşların sağlanması gerekir.

KULLANILACAK YÖNTEM VE ARAÇLAR ÜZERİNE

Çevremizde bir toparlanma sağlamak, merkezileşmek, politik yetkinlik kazanmak elimizdeki olanakların ne olduğu ve ne olması gerektiğini de belirleyecektir. Süreç her bakımdan sınıf mücadelesinin yeni koşullarını, yeni alanlarını, biçimlerini getirecektir; son döneme kadarki -esasta devam eden- daralmanın aksi yönde gelişmesi beklenmelidir. Bu da, dün olduğu gibi karşımıza, kitle ile ilişkilerimizin sorgulanmasını, ertelenemez görev olarak çıkarılmaktadır.

7. Oturumdaki aynı konuya ilişkin yönelim genelde uygulanmadı, eski ve mahkum edilen tarzın -kitleler dışında, kitlelerin sorunları, talepleri dışında örgütlenme, kitleleşmeyi devrimci, komünist hareketin sorunu olarak değil, kitlelerin kendiliğinden hareketinin bir ürünü olarak kavrama, ona önderlik etmeyi ondan öğrenme süreci olarak da irdelememe- belki farklı biçimleri, ama özde aynısı devam ettirildi. Önderlik müdahaleleri yetersizleşti ve partimizin farklı sorunları, çözüme gidilmesinin önüne geçti.

Öncelikli olarak örgüt olma bilincini, kolektif tarzı, her alanda ve düzeyde politik süreç katılımı benimsemeli ve uygulamalıyız. Komitelerimizde çalışma ortamlarının, tartışma konularının, ilgi alanlarının,

paylaşımlarının, raporlarının vs. ne kadar kitle sorunları, örgütleri, politika, parti sorunları olduğunu tespit etmek, açığa çıkarmak ve bunu getiren etmenleri netleştirmek esas sorunlar kabul edilmelidir. Bir komitemizin ne kadar çalıştığını, nasıl çalıştığını anlamak için öncelikle bu konularda neler yaptığını ve yöntemlerini sorgulamalıyız. Sorunların çözümü için atılması gereken adımlar faaliyetin başarısı için ölçüt olmalıdır. Bunun için sorunların tam açıklaması yapılmalıdır. Bunları kavramaya engel olan yaklaşımları, tutumları açığa çıkarılmalı ve düzeltmek üzere eleştirmeliyiz. Bu sürece bütünün katılımını başarmak zorundayız. Kendini sorunların dışında gören tarzın hareketimize, yönelimimize hiçbir katkısı olmayacaktır.

Kitleleşme kavramını fazlasıyla kullanıyoruz. Diğer devrimci hareketlerin de kullandığı bu kavramın içi boşalmış haldedir. Çok genel olan kavramın içeriği üzerinde durulmalıdır. Anladığımız şey ne bir öncü savaşı mantığıdır ne de kendiliğinden harekete tabi kalmaktır. Anladığımız şey kitlelere politik bilinç taşımaktır. Politik bilinç taşımak sürekli olarak politik düzeyin sorgulanmasını, ilerletilmesini ve doğallığında kitlelerden öğrenmeyi gerektirir. Kitle hareketlerinin yaratılması, kitleleşmenin kendisidir. Eğer bu hareketlerin dışında yer alıyorsak, kitle eylemlerinin (haklı, düzeni sorgulamayı içeren hemen her

biçimdeki eylemin), örgütlerinin yapısını analiz etmiyorsak bu görevi başarmamız mümkün değildir.

Ajitasyon/propaganda araçlarına yaklaşımlarımız politik bilinç taşıma görevini algılamamızla ve bundaki düzeyimizle yakından ilgilidir. Ancak hareket içinde çeşitli araçlara ihtiyaç belirecek ve artacaktır. Ancak hareketle birleşen, harekete tabi olan bir arayış olursa A/P araçları kavranabilir, bulunabilir ve geliştirilebilir. Biz, bu konuda öncelikle araç tartışması yapmamalı, bundan önce politika ile kitlelerle ilişki düzeyimizi sorgulamalıyız. Bunun başarılı bir şekilde gerçekleşmesi sayesinde basım hücreleri, dağıtım mekanizmaları, yazılama, pullama, pankart, bildiri, kitle toplantıları, köy/mahalle çalışmaları, kitap, broşür vb... araçların ihtiyaca dönüşmesi ve buna uygun olarak yaratım sürecine girilmesi mümkün olacaktır. Özgüldeki sorunumuzun kökeninde ne olduğu anlaşılırsa çözüme gitmek daha kolay olacaktır.

Bu noktadan sonra, tanıdıkça, içinde yer aldıkça yığın hareketinin nitelikleri, kendi içindeki ayrımları, farklı sınıf davranışları, bu davranışların örgütlerdeki yansımaları, birleştirici olmakla dağıtıcı olmak arasındaki ilişki ve bunun dinamikleri gibi hususlar görünür olacaktır. Henüz bu tartışmaların uzağında olduğumuz görülmektedir. Kimi tartışmalar olsa da bunların yığın hareketiyle, kitlelerin talep ve karşıt tutum-

larıyla açıklanabildiği söylenemez. Oysa tüm tartışmalarımızın, farklı fikirlere karşı mücadelemizin hedefinde kitlelerin kazanılması, onları etkileyen farklı fikirlerden, yine onların çabalarına destek olarak, onlara önderlik ederek kurtulmalarını sağlamaktır. Bu çalışmalar kitle çizgimizin somutlaşmasını beraberinde getirecektir.

DOĞRULTUNUN GEREKTİRDİĞİ PARTİ ŞEKİLLENİŞİ ÜZERİNE

Sorunlarımızın genel özelliklerini çözümlemek bilinçli ve iradi bir çabaya, bu da sıkı bir örgütlenmeye bağlıdır. Bütün çalışmalarımızın merkezinde komitelerimiz olacaktır. Komitelerimiz üyelerimizin bütün sürece aktif katılmalarının odaklarıdır. Ne var ki temel çalışma kurumlarımızın genel sorunları güçlü bir şekilde tartışmak ve çözüm üretmekten yoksun olduğu görülmüştür. Bu daha önce de tespit edilen bir sorundu. Ancak o zaman parti içi iletişimin yetersizliğinden ve hatta çoğunlukla olmamasından dem vurduk. Şimdi bu sorunu büyük oranda gidermiş durumdayız. Ancak başka nedenlerle aynı sorun yaşanmaktadır.

Mevcut durumdaki düzeltme çalışmalarından bir sapma olarak gelişebilecek tarihimizi, değerlerimizi küçümseyici yaklaşımlara dikkat edilmesi gerektiği açıktır. Partimizde kimi biçimlerini ve etkilerini artık yaşamadığımız, ancak henüz tümüyle yıkmayı da başaramadığımız otonomculuğa, küçük

burjuva anlayışlara, disiplinsiz yaşama karşı mücadele ve eleştirilerin derinleştirilmesi gerekmektedir. İdeolojik çalışma görevlerle, sorumluluklarla çelişen yaklaşımların yok edilmesi olarak kavranmalıdır. İdeolojik geriliklerin giderilmesi, yönelimimizin hayata geçirilmesiyle doğrudan ilintilidir.

Her üyemiz partinin aktif bir öncüsü gibi çalışmak zorunda olduğunu görmelidir. Yeni üye alımında, eğitimde, süreçlere ileri düzeyde katılımı, kararları oluşturma ve uygulamada üyelerimiz daha fazla sorumluluk edinmelidirler. Ancak bunun sayesinde önderlik inşasında katkılar artacak ve ilerleme sağlanabilecektir. Her şey için olduğu gibi burada da kendiliğindenci bir davranış içinde olamayız. Bu konudaki duruşun hızla düzeltilmesi için gerekli önlemler alınmalı, toplantılar, raporlar üzerinde önemle durulmalıdır.

Tartışmalar örgütlemek, sorunlarla açıktan, direkt karşılaşmak, beklentileri her yönüyle ortaya koymak, örgütlerimizi gerçekler ışığında bilgilendirmek, yönlendirmek, harekete geçirmek görevleri titizlikle incelenmeli, biçimlendirmelidir. Bu görevin esas olarak önderlikteki üyelerce yerine getirileceği açıktır; bundan her üyemiz sorumlu olduğunu bilerek hareket etmelidir. Tüm alan sorunları nihayetinde bir merkezde toplanmalı, çözümlenmeli ve partiye sunulmalıdır. Komitelerimiz, üyelerimiz bu sürece aktif katılımı başarırlarsa gerek

örgütsel, gerek kişisel engelleri kaldırarak hareket ederlerse başarının önündeki esas sorunu da aşmış olacaklardır.

Ortaya konan yönelim partimizin bu süreçteki ortak hareketini belirleyen, hedefe doğru ilerleyen bir örgütte her bireyin çabasının önemini açığa çıkarmayı da içeren bir öneme sahiptir. Örgüt olma bilincini yönelimin daha ele alınışı sırasında incelemek, değerlendirmek, sorunlu kısımları bulup çıkartmak ve derhal düzeltmek gerekir. Bunların birçok alan için benzer olduğu düşünüldüğünde ve

bir önceki dönemde yaşananlara dikkat edildiğinde daha en başında işi sıkı tutmanın gereği anlaşılacaktır.

Öteden beri bir örgüt gibi davranma özelliklerimizin yeterli olgunluğa ulaşmamış bulunduğuna dair vurgular yapmaktayız. Bu durumun ideolojik nedenleri olmakla birlikte, aynı zamanda netleşmiş, ortaklaşmış, üyelerimiz tarafından benimsenmiş bir yönelimin oturtulamamasından da ileri geldiğini görmek gerekir. 8.

Oturumun yönelimiyle ortaya konulan görev ve sorumluluklar, her üyemizin kendini partiyle bütünleştirme ve bütünü aktif bir parçası haline getirmesinde kuşanacağı silahlarıdır.

Yönelimin bütün parti komiteleri tarafından özenle incelenmesi, üzerinde kapsamlı olarak durulması, üyelerimizin bütünden sorumlu olduğunu bileerek hareket etmesi, ancak bu sayede her parçadaki çalışmanın kendi sınırlarını zorlayacağını bilmek gerekir. Yönelimi hayata geçirmek, örgütü aynı çizgide, aynı hedefte yönetmeyi ba-

şarmaktır. Şu anda genel bir yön saptadık ve politikalarımızı buna göre şekillendirdik. Bunların doğruluğu elbette tartışılacaktır. Aynı zamanda hayat da saptanan yönelimi sınavacak ve ona kendi biçimini verecektir.

Ancak her şeyden önce yönelimin uygulanmasında kararlı, ısrarlı, yaratıcı bir tarzı benimsememiz gerekmektedir. Doğruluğunu, gerekliliğini tartışarak, eleştirerek, yargılayarak oluşturduğumuz yönelimin öncelikli olarak anlaşılmasına

ve uygulanmasına çalışılmalıdır. Bundan sonra ondaki eksiklik, yanlışlık ve gerçeklerle uyumsuzluk konuları gündeme gelmelidir. Hayata geçirdiğimiz her politikanın, düşüncenin pratikte şekillenmesi ancak böyle mümkündür. Diyalektik materyalistler olarak buna imkan vermemek düşünce tarzımıza aykırıdır. Peki bu nasıl gerçekleşecektir, bu nasıl ele alınmalıdır?

Tecrübelerimiz yönelimin ve politikaların saptanmasıyla birlikte örgütün de kendiliğinden buna uymasını beklememizin doğru olmadığını göstermektedir. Bunun nedeni hayata uygulanmaları aşamasında yönelimin gerçeklerle örtüşmemesi değildir sadece -ki bunların varlığı da söz konusudur-; asıl neden yönetim biçimimizde, çalışma yöntemlerimizdedir.

Partili olmak, bir örgüt militanı olarak çalışmak tüm öznel düşüncelerin bütüne tabi olmasını gerektirir. Bu kesin bir kural gibi işlemediğinde, düşüncelerimizi örgüt düşüncesinden, parti kararlarından, yönelimden üstün tuttuğumuzda amaçlanana değil başka sonuçlara ulaşırız. Bugün bu konuda, kendi tecrübelerimize dayanarak daha fazla bilgiye sahibiz. Uyarıların nerelere ve nasıl yapılması gerektiğinin daha da farkındayız.

Doğru bir çalışma yöntemi oluşturamadığımızda sözünü ettiğimiz yönelimin uygulanmasının sonuçları amaçlanan değil, başka şeyler olacaktır. Komitelerimiz şimdiden hedeflerimizden uzaklaştırıcı her türlü tutumu öngörmeli, bunlara

duyarlı hale gelmeli ve bunların düzeltilmesini sağlamalıdır.

Her komite bulunduğu alanda bir yönetim odağı olarak, yönelimin hayata geçirilişini belirleyen, izleyen, sorunları önceden görmeye çalışan ve buna göre hareketi yeniden şekillendiren bir merkez olarak çalışmalıdır. Komitelerimiz bu görevleri yerine getirmek için ilkin kendi içinde iyi bir çalışma tarzı oluşturmalıdır. Her üyenin yönelim hakkında, görüşleri de alınarak netleştirilmeli, daha ilk aşamada kavrayışta bir ilerleme sağlanmalıdır. Komite sekreterleri bütün sürecin yönetimi ile doğrudan ilgilenmeli, bileşen hakkındaki yargılarını netleştirip sorunların çözümüne dönük önlemleri saptayarak buna uygun bir şekilleniş yaratmalıdır.

Bazı durumlarda komite sekreterinin işlevi oldukça daraltılmakta, komite üyelerinden biri olarak algılanmaktadır. Kuşkusuz olgunun bir yanı budur. Ama olgunun bir diğer tarafı da, sekreterin aynı zamanda yönetici olmasıdır. Azınlığın çoğunluğa tabi olması kapsamında üst komitenin tayin ettiği bir yönetici olarak varlığı da bir gerçektir. İşte bu özellik yönelimin, politikaların uygulanmasında sekreterlere bir yönetici olarak da görevler yükler. Bunlar açıktır ki yöneticilikle ilgili görevlerdir. Yani bileşenin uygulamalarını, uygulamadaki sorunları, genel gidişatı izleme ve yönlendirmek görevleriyle ilgilidir. Bu görevler her üyeden ayrı olarak sekreterin inceleme sahasını ve müdahale yetisini

genişletir, geliştirir. Bu hususun dikkate alınması, hem sekreterler için hem de üyeler için gereklidir.

Eğer bu yönetim biçimi hayata geçirilirse, bütün örgütün de bir merkezden yönetilmesine hizmet etmiş oluruz. Nihayetinde komitelerin bileşeni üyelerse, örgütün bileşenleri de komitelerdir. Bu tarz bir ilişki, çalışma yöntemi olarak bütün örgüt için de geçerlidir. Birimde iyi işleyen bir ilişki bütüne de doğru yansıdığımda merkezin idaresi de güçlü olabilecektir.

Sorunları görmek ve çözmek iyi ilişkileri ve sıkı bir denetimi gerektirir. Gelişmeleri zamanında ve ayrıntılarıyla öğrendiğimizde onları yönetmede başarılı olabiliriz. Bunu sağlamak için iyi örgütlenmeliyiz, iyi yönlendirmeliyiz. Bunların bir devamı olarak sorunlara çözümler bulmakta güçlü olmalıyız. Sorunlar çıktığında bunlara çözüm olmazsa bir süre sonra çaresiz kalır, yıkılıp gideriz. Arkamızda sorun bırakmadan hareket etmesini öğrenmeliyiz. Her bir sorun bir diğeri ile birleştiğinde bilmiyoruz ki başka bir sorun olacak ve daha kötü sonuçlara dönüşebilecektir. Öyleyse her sorunu çözmek amacımız olmalıdır; çözülmeyen sorunun büyümesine, başka sorunlarla birleşmesine izin vermemeliyiz.

Kolektif önderlik ya da yönetmede kolektivizm, alanların sorunlarının, konularının, işlevlerinin vs. bütün olarak bilinmesidir. Sadece kendi işini yapmakla yetinen ya da bu şekilde görevini yaptığını sanan komiteler ya da üyeler değildir başarının arka-

sındaki güç; bu zayıflatan bir güçtür... Bütün alanlardaki sorunlara ilgi duyan, kendini bütünün bir parçası olarak gören; bu nedenle de parti sorunlarına önderlik çizgisinde, partiye layık bir biçimde çözümü bütünden bakarak arayan güç ise aranan, gerekli olan yegane güçtür.

Ortaya çıkacak sorunlara çözümler bularak ilerleyeceğiz. Çözüm arayışımız bilgilere dayanmalıdır; bilgi yoksa bilginin toparlanması örgütlenmelidir. Ama mutlaka çözüme dönük hareket edilmelidir. Kararlar alındıktan sonra uygulamada sorun yaşanmamalıdır. Doğru kararlar kadar, kararları uygulama gücü, çabası, bilinci de önemlidir. Her komite bu konulardaki özelliklerini daha işe başlarken sorgulamalıdır.

Kararlarla belirlenen yönelim, bundan sonra partinin üzerinde yürüyeceği çizgidir. Bütün parti üyelerinin katılımıyla gerçekleşen bir tartışma sürecinin ardından şekillenen kararlar, partinin belirlenmiş iradesinin ürünüdür. Her üye kendinden yaratıklarıyla, kattıklarıyla bu iradeye şekil, ruh vermiştir. Tüm şekilsiz ve ruhsuz tutumlar, tam da bunun karşısında yıkıma uğramalıdır. Kararlara, yönelime sıkı sıkıya sarılmalı, geldiğimiz/getirdiğimiz yerden partiyi hak ettiği yere, devrimin öncülüğüne doğru genişletmeliyiz. Sahip çıkacağımız kararlarla partiye, partiye vereceğimiz değerlerle devrime, devrime sunacağımız hizmetle sınırsız ve sömürsüz dünyaya yürümüş olacağız. Yakına adım atacağız; ancak ileriye doğru!

GÜNEYDOĞU ASYA'DAKİ HALK SAVAŞLARINA DAİR NOTLAR

Jose Maria Sison
Filipinler Komünist Partisi

2. Dünya Savaşı öncesinde, savaş sırasında ve hemen ardından Güneydoğu Asya'da komünist partiler öncülüğünde verilen silahlı mücadelelere değinmeyi, 1960-1975 arasında özellikle Güneydoğu Asya'nın dünya proleter devriminin fırtına merkezi haline gelmesini sağlayan halk savaşlarına yoğunlaşmayı, Mao sonrası Çin'in bölgedeki halk savaşı karşıtı evrimini, Filipinler'deki halk savaşını tanımlamayı ve Güneydoğu Asya'da halk savaşları üzerine beklentileri anlatmayı istiyorum.

Giriş

Güneydoğu Asya'da halk savaşları konusu geniş bir konudur. Bu konuda gelebilecek soruları cevaplayabilmek için en azından bir kitap yazmak gerekmektedir. Kısa bir sunuşla ancak konuyu genel hatlarıyla ifade edebilir, bazı önemli gerçeklere ve fikirlere değinebilirim. Bu nedenle sunumu "notlar" olarak ifade ederek tartışma için geniş bir boşluk bırakıyorum.

2. Dünya Savaşı öncesinde, savaş sırasında ve hemen ardından Güneydoğu Asya'da komünist partiler öncülüğünde verilen silahlı mücadelelere değinmeyi, 1960-1975 arasında özellikle Güneydoğu Asya'nın dünya proleter devriminin fırtına merkezi haline gelmesini sağlayan halk savaşlarına yoğunlaşmayı, Mao sonrası Çin'in bölgedeki halk savaşı karşısı evrimini, Filipinler'deki halk savaşını tanımlamayı ve Güneydoğu Asya'da halk savaşları üzerine beklentileri anlatmayı istiyorum.

Kronolojik olarak kuruluşlarına göre Güneydoğu Asya'da silahlı mücadele veren komünist partileri sıralamak gerekirse:

1- Endonezya Komünist Partisi (1920'de Komünist Enternasyonal'in nezaretinde İndilerin Komünist Örgütü olarak örgütlendi ve 1924'de Endonezya Komünist Partisi olarak adını değiştirdi.)

2- Filipinler Komünist Partisi (Filipin Adaları Komünist Partisi olarak 1930 ve komünist ve sosyalist partilerin

birleşik partisi olarak kuruldu 1938)

3- Vietnam Komünist Partisi (1930'da Hindiçini Komünist Partisi ve 1951'de Vietnam İşçi Partisi

4- Malezya Komünist Partisi (1930)

5- Burma Komünist Partisi

6-Tayland Komünist Partisi (Siyam Komünist Partisi 1942)

7- Demokratik Kamboçya Partisi (Kamboçya Devrimci Halk Partisi 1951'de ve Kamboçya Komünist Partisi 1960'da)

8- Laos Devrimci Halk Partisi (Laos Halk Partisi 1955'de)

9- Kuzey Kalimantan Komünist Partisi (1971)

2. Dünya Savaşı öncesi, 1926'dan 1941'e

3. Komünist Enternasyonal'in (Komintern) nezaretinde Güneydoğu Asya'da 2. Dünya Savaşı öncesi komünist partiler kuruldu. En eskisi Doğu İndiler Komünist Partisi olarak 1920'de kuruldu. Tüm Asya'daki ilk komünist partisi olmasının verdiği saygınlığa sahipti. Bölgede komünist parti önderliğinde verilen ilk silahlı mücadele olarak 1926'da Hollanda sömürgeciliğine karşı ulusal kurtuluş için ayaklandı. Silahlı ayaklanma Hollandalı sömürgeciler tarafından vahşice bastırıldı ancak Endonezya halkının ulusal kurtuluş savaşçısı olarak Endonezya Komünist Partisi'ne büyük prestij kazandırdı.

Büyük Bunalım'ın gölgesinde ve Komintern'in yoğun çalışmaları ile 1930 yılında Filipinler Adaları Komünist Partisi, Hindiçini Komünist Partisi ve Malezya Komünist Partisi hızlı bir başarıyla kuruldu. Vietnamlı komünistler 1930 ve 1940'da Fransız sömürge yönetimine karşı ayaklanmalar örgütledi. Her ikisi de yenildi ancak ulusal ve sosyal kurtuluş savaşçıları olarak komünistlerin prestijini yükseltti. Filipin Adaları Komünist Partisi kuruluşundan birkaç ay sonra ABD sömürge yönetimi tarafından bastırıldı. Esas önderlerinin sürgüne gitmesi ve tutuklanmasının etkisiyle legal kadroları ulusal kurtuluş ve toprak devrimi sorununa karşın legalizme bağlandı.

Bu ülkelerde köylü kitleler yoğun şekilde sömürülüyordu. Bu nedenle 1920'lerin ve 30'ların Güneydoğu Asyası'nda kendiliğinden köylü isyanları çıkıyordu. Fakat genel olarak komünist partiler köylü kitleleri sömürgecilğe ve feodalizme karşı, şehirleri kırlardan çevirme ve silahlı gücü şehirlerde iktidarı alacak güce getirene kadar uzun süreli halk savaşı hedefi ile sistematik şekilde örgütlenme ve harekete geçirme yeteneğine sahip değildi.

1930'larda komünist partilerin esas siyasi çalışması Batılı sömürgeci güçlere karşı çıkmak ve her türlü mücadele biçimini kullanarak ulusal kurtuluşu hedeflemektir. Filipinler, Endonezya ve Hindiçini komünistlerinin ABD,

Hollanda ve Fransız komünistlerine, benzer şekilde Malezya ve Burmalı komünistlerin ise İngiliz sömürgeciliğine karşı çıkması nedeniyle bu partilerin 1935'deki Komintern'in 7. Kongresi'nde aldığı, esas olarak Almanya, İtalya ve Japonya faşizmine karşı devrimci mücadeleye yoğunlaşma ve faşizme karşı çıkan Batılı sömürgeci güçlerle ortaklaşarak halk cepheleri kurma kararını kabul etmeleri zaman almıştır.

Güneydoğu Asyalı komünist partiler, 1937 yılında Çin'in Japonya tarafından tamamen işgaliyle birlikte daha hızlı bir şekilde anti-faşist bir konum aldılar. Ancak yeni kurulan Burma Komünist Partisi olayında olduğu gibi, esas önderlerden Thakin Aung San 1939'da Japonya'ya askeri eğitim almaya gitti ve İngiliz sömürgeciliğine karşı Burma Ulusal Ordusu'nu kurmak için ülkeye geri döndü. Japon faşizmi Güneydoğu Asya'da milliyetçilik ve Batılı sömürgeci güçlere karşı ekonomik işbirliği sloganlarını kullanmaktaydı.

2. Dünya Savaşı yılları, 1941'den 1945'e

Aralık 1941'de Pearl Harbor'a sürpriz saldırının hemen ardından Japonya tüm Güneydoğu Asya ülkelerini işgal etti. Güneydoğu Asya komünist partileri faşizm olgusunu ve dünya kapitalist sisteminin bozuk karakterinin ve krizinin sonucu çıkan emperyalistler arası savaş tahlil ettiler ve tüm anti-faşist güçlerin ulusal birliğini sağla-

ma, halk orduları kurma ve diğer devrimci güçleri Japonya'ya karşı çıkma çağrısında bulundular.

Emperyalistler arası savaş komünist partiler ve halk için, devrimci güçleri inşa ederek Japon işgaline ve müdahalesine karşı savaşmada mükemmel koşullar yarattı. Hindicini'nde, Filipinler'de, Endonezya'da, Malezya'da ve Burma'da toprak reformu ve siyasi iktidar organlarının inşası ile iç içe Japonya'ya karşı ve esas olarak köylü kitlelerden oluşan halk orduları örgütlediler.

Hindicini Komünist Partisi, Vietnam'ın Bağımsızlığı için Devrimci Birlik'i (Viet Minh) 1941'de örgütleyerek komünistleri ve diğer anti-faşist güçleri Japon işgalcilere karşı gerilla savaşı vermek için birleştirdi. Güçlü bir halk ordusu yaratmada başarılı olarak kırsalda siyasi iktidar organları ve kitle örgütleri kuruldu. Sonuç olarak Japon işgalciler kovuldu, Japonya yanlısı işbirlikçiler ezildi, 1945 Ağustosunda ayaklanarak siyasi iktidar ele geçirildi ve **Vietnam Demokratik**

Cumhuriyeti ilan edildi, 1946'da Vietnam'ı yeniden fetretmeye girişen Fransız sömürgecilere karşı savaş planları hazırlandı ve **Birinci Hindicini Savaşı** başladı.

Endonezya Komünist Partisi, Endonezya Sosyalist Partisi'nin sol kesimi ve gençlik örgütü ile ittifak oluşturarak Japonya'ya karşı direniş için gerilla gücü kurabildi. Bunlar 1945 Ağustosunda Sukarno ulusal bağımsızlığı ilan ettiğinde en güvenilir güçlerdi, İngiliz ordusunu korkutmaktaydı ve Hollanda sömürgeciliğinin Endonezya'ya geri dönmesine karşı savaşıyorlardı. ABD de Endonezya'nın içişlerine karışmaya başladı.

Filipinler'deki komünist ve sosyalist partilerin birleşik partisi 1942'de **Japonya'ya karşı Halk Ordusu**'nu (Hukbalahap) ABD Uzakdoğu Silahlı Kuvvetleri'nden (USAFPE) bağımsız olarak kurdu. Stratejideki sağ oportünist hatalara karşın halk ordusunun birimlerini ve siyasi iktidarın organlarını inşa edebildiler ve toprak reformunu sürdürdüler. Ancak

yalnızca başkente yakın bir bölgeye yoğunlaştılar ve devrimci hareketi ulusal ölçüğe yayamadılar.

Japonya'ya yönelik karşı-saldırıda ve ABD'nin emperyalist müttefikleri pahasına Güneydoğu Asya'da hegemonya kurma planlarında stratejik öneme sahip olan Filipinler'i tekrar fethederek sömürgeleştirmek için ABD emperyalizmi özel çaba sarf etti. Daha Eylül 1943'de Japon güçlerini yok etmek için Filipinler'i bombalamaya ve 1944'deki büyük askeri yığınak için hazırlığa başladı.

Komünist ve sosyalist partilerin içinde yer alan sağ oportünizm, önderliğin ABD'nin emperyalist askeri güçlerinin dönüşünü ve kukla hükümetin kuruluşunu selamlamaları ile daha da gelişti. Bunda birleşik partinin uzun süredir sıkı ilişkileri olan ABD Komünist Partisi'nden yayılan Browderite'nin barış ve demokrasi çizgisi etkili oldu.

Malezya Komünist Partisi, **Japonya Karşısı Malezya Halk Ordusu**'nu kurarak Japon işgaline karşı İngiliz askeri güçleriyle birlikte savaştı. Ancak inisiyatifi ve bağımsızlığını korudu. Japonya'nın kovuluşunun ardından Malezya'nın İngiliz sömürgeciliğinden bağımsızlığını talep etti ve bu, Güneydoğu Asya'da İngiliz çıkarlarını korumak ve Malezya'yı yeniden sömürgeleştirmek isteyen İngiliz emperyalizminin hoşuna gitmedi.

Burma Komünist Partisi 1941-42'de başlayan Japon iş-

galine karşı kurulan Anti-Faşist **Halk Özgürlük Birliği**'nde (AFPFL) esas rolü oynadı. AFPFL İngiliz askeri güçleriyle işbirliği yaparak 1945'de Japonya'yı kovdu. Sonrasında Birlik anti-komünist, şovenist ve militarist askeri yetkililerin denetimine girdi. Burma Komünist Partisi ve ulusal azınlıklar askeri rejime karşı direnme-ye başladı.

2. Dünya Savaşı'nın ardından, 1946'dan 1959'a

1945'de Vietnam'ın bağımsızlığının ilanının ardından Ocak 1946'da Ulusal Meclis toplandı. Fransız hükümeti 1946 Mart'ında Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ni tanıyarak onun Fransız Birliği'nden özgür olduğunu açıkladı ancak aynı yılın Kasım ayında savaş ilan ederek Birinci Hindicini Savaşı başladı. 1948'de Saygon'da Bob Dai'nin kukla rejimini kurdu. Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'nin halk ordusu üslerini Kuzey Vietnam'da sağlamlaştırdı ve 1949'da muzaffer Çin Komünist Partisi'nin desteğini kazandı.

1951 yılında **Hindicini Komünist Partisi**, sorumlu oldukları ülkelere daha fazla yoğunlaşabilmek amacıyla 3 partiye bölündü. Kamboçya ve Laos krallıkları 1953 yılında Fransa tarafından Fransız Birliği'nden "bağımsızlığını" kazanmış oldu. Soğuk Savaş döneminde 1949'da Fransa'nın savaş çabalarına ABD siyasi ve destekte

bulundu ve Vietnamlı kuklalar üzerinde etkisini arttırdı. Vietnam Halk Ordusu, Cenova Konferansının arifesinde, 1954'de Fransızları Dien Bien Phu'da kovdu. Cenova Konferansı 1954'de Vietnam'ı geçici olarak Kuzey ve Güney olarak ikiye böldü ve 1956'da seçimlerin ardından birleşmeleri kararını aldı. Fakat ABD desteğindeki Ngo Dinh Diem rejimi 1955'de Bao Dai rejiminin yerini alarak seçimlere katılmayı reddetti. ABD'den aldığı talimatlarla Güney Vietnam'ı cumhuriyet olarak ilan etti. CIA'da çalışan Filipinli bir avukat kukla cumhuriyetin anayasasını hazırladı.

Ngo rejimi Viet Minh'e, halka ve içerisinde yurtsever dini örgütlerin de yer aldığı tüm muhalefete yönelik terör kampanyası başlattı. 1957'de yerel isyanlar çıktı. İç savaş ise tamamen 1959'da gelişti. ABD'nin askeri müdahalesini arttırmasıyla birlikte bir saldırganlık savaşı olarak **İkinci Hindicini Savaşı** başladı.

Direniş içerisindeki komünist ve komünist olmayan güçler 1960'da **Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi**'nde birleşti. 1961'de ABD büyük sayıda "danışmanları" Vietnam'ın ordusuna ve bürokrasisine yerleştirdi ve 1964'de Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ne karşı karadan, denizden ve havadan askeri operasyonlar başladı. ABD'nin Vietnam halkına yönelik saldırganlığı yüz binlerce ABD askerinin hızlı şekilde Vietnam'a yerleşmesinden ve

ABD üslerinden büyük askeri operasyonları gerçekleştirmesiyle iyice netleşti.

1945'de Endonezya'nın ulusal bağımsızlığının ilanının ardından Endonezyalı Başkan **Sukarno** İngiliz askeri güçlerine ve ardından Endonezya'yı yeniden işgal etmek isteyen Hollanda'ya karşı savaşmak için ulusal birlik çağrısında bulundu. İlk başta kendisi esas olarak Endonezya Komünist Partisi'nin ve Sosyalist Parti'nin sol ve gençlik kesimlerinin disiplinli ve savaşta deneyimli gerilla güçlerine güveniyordu. Ancak sonrasında kendisi ve yardımcısı hatta artan şekilde, ABD ve Batı yanlısı askeri görevlilerle, ki bunların birçoğu Japonya'nın işgal ordusuna da hizmet etmişti, güvenmeye başladı. Yuvarlak Masa Konferans Anlaşması'nda yarı-sömürge bağılılığı gösterebilmek için 1948'de Madiun'da komünistleri katletti.

Endonezya'da Hatta'nın temsil ettiği aşırı gerici ve ABD yanlısı güçlerin, Sosyalist Parti'nin ve Masjumi'nin sağ kanatları ve ABD'nin tehditleri karşısında Sukarno bir kez daha Endonezya Komünist Partisi ile 1951'de ittifak kurdu. Endonezya Komünist Partisi mücadelenin barışçıl ve parlamenter yolunu kullandı ve Sukarno ve milliyetçi takipçileri ile birlikte anti-emperyalist ittifakı korudu. Parti üye sayısını hızlı bir şekilde arttırdı, büyük kitle örgütleri kurdu ve 1955 seçimlerinde % 16.4 oy aldı. 1958 yılında ABD'nin askeri işgaline

ve ABD yanlısı aşırı sağ güçlerin silahlı isyanlarına karşı çıkabildi. Bu dönemde milis birlikleri oluşturdu ve etki gücünü arttırarak Sukarno hükümetinin ordusu ve polisi içinde desteğini yükseltti.

Filipinler'de eski komünist ve sosyalist partilerin birleşik partisi 1946'da ABD tarafından verilen ulusal bağımsızlığı destekledi. ABD ve yerel gerici güçlerin halk ordusu birliklerine ve Japon işgali döneminde toprak reformu yapan köylülere

yönelik vahşi eylemlerinin artmasına karşın halk ordusunu dağıtmada ve silahlarını teslim etmede gerici otoritelerle anlaşmıştı. Browderite'nin barış ve demokrasi çizgisinden yoğun bir şekilde etkilenmişti. Seçim sürecine katılarak Demokratik İttifakı kurdu. Demokratik İttifak Kongrede yeterli koltuğa sahip olsa da ABD işletmelerinin ve vatandaşlarının ülkenin doğal kaynaklarını sömürmede ve kamusal hizmetlerden yararlanmada Filipinlilerle eşit haklara

sahip olmasını sağlayan 1935 Anayasası'ndaki maddenin değiştirilmesine destek vermediler. Kongredeki ilerici üyeler seçim aldatmacasına ve terörizme boyun eğdiler. Dahası devrimci bölgelerdeki halka yönelik vahşi saldırılar da arttı. Bu nedenle eski birleşik parti için 1948'de devrimci silahlı mücadeleyi başlatmak için zemin hazırdı. Fakat ancak 1950'nin ortalarından sonra halk ordusu kurulabildi ve Sierra Madre'de görece büyük saldırılarda bulundu.

“Sol” oportünist çizginin herhangi yorucu kitle çalışması yapmadan, toprak reformu ve halk ordusu inşa etmeden sistemin yaşadığı ciddi krize ve gericiler arasındaki çelişkilerin keskinliğine dayanarak halkın kendiliğinden isyanı ile iki yılda zaferi kazanma amacı da bozgunla sonuçlandı. 1950-52 yıllarında halk ordusunun ormandaki kamplarına karşı saldırılar düzenleyen düşman, şehirlerdeki esas önderlerini de yakaladı. O dönemden sonra birleşik parti, sağ oportünizme battı ve 1955'de halk ordusu ve 1957'de parti tasfiye edildi ve 1959'dan sonra yeniden kurulma çalışmaları başlayana dek parti varlık gösteremedi.

İngiliz sömürgecileri **Japonya Karşısı Malezya Halkı** örgütünün legalleşmesini kabul etmesine rağmen 1948'de yasaklandı ve onu bastırmak için sıkıyönetim ilan etti. Malezyalı komünist önderlerle Malezya ve Singapur'un bakanlarının barış görüşmeleri ise bu yetkili-

lerin Malezya Komünist Partisi'nin dağıtılmasını talep etmeleri üzerine sona erdi. Sıkıyönetim, otoriteler halk ordusunu kesin yenilgiye uğrattıklarını anladıkları 1960'da sona erdi. Fakat çatışmalar görece daha güvenilir bir alan olan Tayland-Malezya sınırında devam etti.

1946'da Anti-Faşist Halk Özgürlük Birliği'nden atılan **Burma Komünist Partisi** 1948'de silahlı devrimi başlattı. Esas olarak Merkez Burma'da, Arakan Dağlarında ve Irrawaddy deltasında çatışmalar yaşandı. Burma'nın gerici hükümetine karşı silahlı mücadele veren azınlık milliyetlerle de ittifak kurdu. 1958'de hükümetle barış görüşmeleri başladı ancak halk savaşı sona ermedi.

Güneydoğu Asya'daki komünist partilerin önderliğindeki halk orduları eski Batılı sömürgeci güçlerin yeniden fethetme ve eski sömürge yönetimlerini tekrar kurma çabalarına karşı mücadele üzerinden varlıklarını sürdürdüler. ABD'nin hegemonyasını genişletme çabalarına karşı net ve kararlıydılar. Çin'in ABD-Kuamintang ittifakına karşı yükselen zaferleri de Güneydoğu Asya'daki komünist partileri etkiledi. ABD, Asya'da Soğuk Savaş'la birlikte 1948'den itibaren, Kore ve Vietnam'da olduğu gibi saldırganlık savaşlarına başladı.

Güneydoğu Asya'daki Halk Savaşları, 1960'dan 1975'e

ABD destekli Ngo Din Diem rejimine karşı silahlı mücadeleye veren komünist ve komünist olmayan güçler birleşerek 1960'da **Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi**'ni kurdu. Vietnamlı komünistler ve halk, uzun süreli halk savaşı stratejisi yoluyla ABD'nin saldırganlık savaşına karşı ulusal kurtuluş savaşını vermekte kararlıydı. O dönemde **Vietnam İşçi Partisi**, Mao Zedung yoldaşın önderliğindeki Çin Komünist Partisi'ne yakındı. Ne yazık ki, Kruşçev'in Sovyetler Birliği Komünist Partisi, barışçıl bir arada var olma genel çizgisini ve barışçıl dönüşüm yolunu tutmuştu ve Vietnamlı komünistlerin halk savaşına destek vermeye ilgi göstermemişlerdi. Ancak Kruşçev'in ardından Brejnev'in Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Vietnam ulusal kurtuluş savaşını desteklemeye başladı. Sonuç itibarıyla, Vietnam İşçi Partisi Çin-Sovyet ideolojik tartışmalarında merkezci bir konum aldı.

ABD, Güney Vietnam'da askeri müdahalesini askeri danışmanlar ve askeri yardımla başlatarak yüzbinlerce askerin, askeri üslerin katıldığı büyük bir savaş düzeyine yükseltti. Güney Vietnam'da her türlü vahşi askeri kampanyaları örgütledi ve Kuzey Viet-

nam'da düzenli bombardımanlar yaptı. Vietnam halkı direnişini arttırdı ve ABD'ye ve kukla askerlerine büyük kayıplar verdirdi, binlerce ABD uçağını düşürdü ve düşman araçlarının konvoylarını dağıttı.

ABD, 1970 yılında Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne Kamboçya'nın limanlarından giden desteği kesmek için **Sihanouk**'a karşı **Lon Nol** tarafından askeri bir darbe yaptı. Sihanouk'un devrilişi ile Çin Komünist Partisi'nin desteğinde **Kamboçya Komünist Partisi** ile Sihanouk'un güçleri arasında ittifak yapıldı.

Kamboçya Komünist Partisi önderliğindeki halk savaşı çok hızlı şekilde gelişti. Yurtsever güçler Kamboçya Ulusal Birlik Kraliyet Hükümeti'ni kurdular. Vietnamlı, Kamboçyalı ve Laoslu devrimci partiler ve halklar birleşerek ABD emperyalizmine ve onun kukla güçlerine karşı halk savaşı vermeye başladılar. Yükselen halk savaşları ABD'yi 1973 Paris Barış Anlaşması'na zorladı ve ABD emperyalizmine karşı ulusal kurtuluş için devrimci mücadelenin zaferinin önünü açtılar.

1960'dan sonra Güneydoğu Asya'daki halk savaşları, hegemonyasını arttırmak isteyen ABD'nin son bulmayan saldırganlığını hedef aldı. Çin-Sovyet arasındaki artan ideolojik mücadeleyle birlikte

Kruşçev'in revizyonist çizgisi komünist partilerin silahlı mücadele vermesini azaltmadı, tersine kararlılıklarını arttırdı. Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi bu kararlılığı geliştirdi ve Başkan Mao'nun önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin desteği ile Hindistan'da, Tayland'da, Burma'da, Filipinler'de, Malezya'da komünist partiler halk savaşı vermeye karar verdiler.

Tüm bu hareketler Çin halkının yeni demokratik ve sosyalist devrimlerdeki zaferlerinden etkilendiler ve Doğu'daki emperyalist cepheye büyük tehdit oluşturdular.

1951-1965 arasında izlediği barışçıl ve legal mücadele çizgisiyle sosyalist olmayan devletler içindeki en büyük komünist partisi olma özelliğine sahip olan Endonezya Komünist Partisi dahi, 1963'den itibaren silahlı karşı-devrime karşı silahlı devrimin gerekliliğini anlamaya başladı. "Malezya'yı yok et" kampanyasını avantaj bilerek halkı silahlandırmanın meşruluğunu arttırdı. ABD, İngiliz ve Hollandalı emperyalistlerin Suharto'nun başını çektiği kuklaları ile birlikte 1965-66 yıllarında Endonezyalı komünistlere ve onları takip eden kitlelere ve taraftarlarına yönelik gerçekleştirecekleri büyük katliamlara hazırlanmalarına karşın nasıl bir silahlı mücadele konusunda net değıllerdi.

Endonezyalı komünistlerin kararsızlığı, 1965'den 1975'e kadar Hindistanı komünistlerinin ABD emperyalizmine karşı artan zaferleri ve nihai zaferleri ile keskin bir zıtlık gösteriyordu. Fakat Endonezyalı komünistler halen savaşmayı ve sorunları halk savaşı içinde çözmeyi bekliyorlardı. Ancak 1967 ve 1968'de Blitar ve Kalimantan'da halk savaşını başlatma çabaları başarısızlıkla sonuçlandı. Daha sonrasındaki yenilgileri ise ABD, İngiliz, Hollanda ve Japonya emperyalistlerinin Endonezya'nın petrol ve diğer doğal kaynaklarını ele geçirmelerine olanak sağladı. **Kuzey Kalimantan Komünist Partisi** 1971'de kuruldu ve bazı silahlı birlikleri bulunmaktaydı. Ancak silahlı devrimci mücadeleyi geliştirip devam ettiremediler.

1961'den itibaren **Tayland Komünist Partisi** Çin-Sovyet ideolojik tartışmalarında güçlü bir Marksist-Leninist tavır aldılar ve uzun süreli halk savaşı stratejik çizgisini kabul ettiler. 1965'de Meo halkının desteğini kazandıkları Tayland'ın kuzeydoğusunda, Laos sınırında gerilla savaşına başladılar, hızlı bir şekilde kuzey bölgelere ve Malezya Komünist Partisi'nin ve halk ordusunun bulunduğu en güneye yayıldılar. **Tai Halk Kurtuluş Ordusu** 1970'den sonra Çin'den ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'nden

destek aldı. Tayland'daki ABD hava kuvvetlerine olduğu gibi büyük askeri saldırılarda bulundular.

1960'ların başlarında Burma Komünist Partisi de Çin-Sovyet ideolojik tartışmalarında güçlü bir Marksist-Leninist tutum aldı. 1967'de Çin Komünist Partisi, Burmalı komünistleri ve halk savaşlarını desteklediğini açıktan ilan etti. Burma Komünist Partisi ana karargahını Çin sınırına taşıdı ve Çin'den askeri destek aldı. Ancak 1967-68'de düzeltme hareketi başlattı ve devrimci iradede, güçte ve partinin prestijinde kısa ve uzun dönemli büyük hatalı tespitlerde bulundular.

1959 gibi erken yıllarda Filipinler'deki proleter devrimciler uzun süreli halk savaşı yoluyla demokratik halk devrimi genel çizgisiyle silahlı devrimi başlatmaya karar vermişlerdi. Ayrıca 1960'ların başlarında Marksist-Leninistlerle modern revizyonizm arasındaki uluslararası tartışmalarla aydınlanmışlardı ve 1966'dan sonra Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden etkilensmişlerdi. Ancak Filipinler'in somut koşullarını ve deneyimlerini özetlemede, hatalarını düzeltmede, halk savaşına başlamadan önce proletaryanın devrimci partisini ve anti-emperyalist anti-faşist kitle hareketini yeniden inşa etmede hatalı yaklaşımlara sahiptiler.

Marksizm-Leninizm-Mao

Zedung Düşüncesi'nin rehberliğinde düzeltme hareketi 1967'de başladı. **Filipinler Komünist Partisi 26 Aralık 1968'de** kuruldu ve birkaç ay sonra **29 Mart 1969'da Yeni Halk Ordusu** oluşturuldu. Düşman silahlı devrimci hareketi daha küçükken 1969-1971 arasında ezmeye çalıştı, bir tabur askeri YHO'nun birkaç birliğinin üzerine gönderdi ancak başarılı olamadı. Ardından 1972'de Filipinler halkı üzerinde 14 yıl faşist diktatörlük uygulayan **Markos rejimi** başladı. Devrimci güçler ve halk, halk savaşı yoluyla daha da

güçlendi.

1960-1975 dönemi, tüm Güneydoğu Asya'nın halk savaşları yoluyla dünya proleter devriminin fırtına merkezi haline gelişiyle ve bu fırtınanın gözünün halk savaşının 1975'de zaferle sonuçlandığı Vietnam ve tüm Hindicini olmasıyla tanımlanabilir. Bu büyük zaferin yanı sıra Tayland, Burma, Malezya, Endonezya ve Filipinler halkları için de halk savaşında ısrar etme ve kendi büyük zaferlerini kazanma konularında büyük umutlar bulunmaktaydı.

Mao sonrası dönem, 1976'dan bugüne

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin son beş yılında (1971-76) Çin Komünist Partisi içindeki sağcılar ve merkezçiler solun zayıflamasına paralel güçlendiler ve Güneydoğu Asya'da halk savaşlarına olan ihtiyacın sona erdiği ve Sovyetler Birliğine karşı ABD ile ilişkilerin geliştirilmesi düşüncelerini geliştirdiler.

Ardından Mao yoldaşın ölümüyle birlikte Merkezçiler ve Sağcılar ittifak yaparak karşıdevrimci bir darbe yaptılar ve

le de 1979'daki **3. Hindicini Savaşı**'nda Demokratik Kamboçya'ya verdiği şaşkırtıcı destek, Vietnam'ın işgaline karşı çıkması, Vietnam'ı 1979'da işgal etmesi ve **Demokratik Kamboçya Partisi**'nin (önceli Kamboçya Komünist Partisi), Sihanouk güçlerinin ve 1982'de **Son San**'ın önderlik ettiği **Kamer Halkı Ulusal Kurtuluş Cephesi**'nin ittifak yaptığı **Demokratik Kamboçya Koalisyon Hükümeti**'ni desteklemesiydi.

Fakat Demokratik Kamboçya Partisi koalisyon hükümetindeki diğer iki temel ittifakı tarafından sıkıştırıldı. Çin tarafından destekleniyordu ancak ABD ve Tai hükümetiyle de işbirliği yapması ve ittifaklarının Kamboçya'dan Tayland'a ve Tayland'dan Kamboçya'ya serbestçe personel ve eşya aktarımına izin vermesi gerekiyordu.

Demokratik Kamboçya Partisi 1991'de BM'nin nezaretinde halk savaşının tasfiye edilmesi ve BM Barış Gücü'nün denetiminde 1993'de tüm siyasi güçlerin yer alacağı seçimle ulusal uzlaşmaya katılması amacıyla anlaşmalarla bağlandı. Demokratik Kamboçya Partisi, içlerinde koalisyon ortaklarının ve ABD, Çin ve Tayland hükümetlerinin de olduğu diğer siyasi güçlerce dışlandı. Parti bu durumu anladıktan sonra anlaşmalardan ayrılmayı ve halk savaşına devam etmeyi kararlaştırdı. Bunun üzerine tecrit edildi ve yabancı destekçilerini kaybetti. Demokratik Kamboçya Partisi 1996-98 yılında hızlı

“reform” (kapitalist reformlar), “dünyaya açılma” (dünya kapitalist sistemi ile bütünleşme) ve “bölgede barışı, düzeni ve ekonomik kalkınmayı sağlama” (Güneydoğu Asya'daki komünist partilerden desteği çekme, onların Çin'deki merkez komite temsilciliklerini kaldırma ve mümkün olan yerlerde halk savaşını tasfiye etme) sloganlarıyla kapitalizmi restore ettiler.

Güneydoğu Asya'da Çin'in halk savaşlarını tasfiye etme politikasında kafaları karıştıran Çin'in 1975'den sonra, özellik-

bir şekilde dağıldı.

Vietnam'la Kamboçya arasındaki savaş daha öncesinde önemli ilişkileri ve anlaşmaları bulunan **Tayland Komünist Partisi** ile **Kamboçya Komünist Partisi** ve **Laos Devrimci Halk Partisi** arasındaki ilişkileri de bozdu. Çin, Kamboçya Demokratik Partisi'ni ve onun müttefikleri ile kurduğu koalisyon hükümetini destekledi ve Tayland Komünist Partisi'ne Tayland hükümetine karşı devrimci radyo yayınlarına son vermesi tavsiyesinde bulundu ve ardından Yunnan'daki radyo istasyonunu kapattı.

Barış, düzen ve ekonomik kalkınma politikasıyla ve Kamboçya'daki direnişi destekleme politikasıyla bağlantılı olarak Çin otoriteleri, 1980'lerin başlarından itibaren, Malezya ve Tayland hükümetleriyle barış görüşmelerine başlaması için Malezya Komünist Partisi'ne tavsiyelerde bulundu ve baskı yaptı. Barış anlaşması 1989'da yapıldı. Malezya Komünist Partisi kendisini tasfiye etti, silahlarını Tai otoritelerine bıraktı ve Malezya sınırındaki devrimci üslerini turistik bölge ha-

line getirdiler.

Deng Sioping'in iktidara gelişiyle birlikte Çin otoriteleri Tayland ve Burma Komünist Partilerinin önderlerinin sınır-daki güçleriyle bağ kurmalarına ve toplanmalarına izin vermedi. Bu partilerin dış nedenlerden kaynaklı geriledikleri söylenebilir. Ancak ilk başta iç nedenleri dikkate almak gerekmektedir. Bir komünist partisi kendi inisiyatifini geliştirebilmeli ve kendine güvenmelidir. Aksi takdirde diğer partiye bağımlı olacak ve dışarıdan gelen emirlere tabi kalacaktır.

Kuzeydoğu Tayland'da üslenen Tayland Komünist Partisi'nin önderliğinde Çinliler ağırlıktaydı ve parti Çinli olmayan milliyet ve topluluklarla ve 1976 askeri darbesinden sonra devrime katılan binlerce Taylandlı öğrenciyle bağ kurmada zayıf kaldı. Tai hükümeti 1982'de af çıkartarak öğrencileri etkilemeyi başardı. Ondan sonra halk ordusunun üslerine yönelik askeri operasyonlar yapmak ve şehirlerde ve kırlarda komünist partisinin kadrolarını tutuklamak mümkün oldu. Tayland Komünist Partisi'nin

varlığı ve faaliyetleri hakkında hiçbir açıktan belirti bulunmamaktadır.

Burma Komünist Partisi'nin Merkez Komitesinin neredeyse tüm üyeleri Burma'nın dışındadır. Çin sınırını geçemedikleri için halk ordusuyla bağ kuramamakta ve halk ordusu da yerelci komutanların daha fazla denetimine girmektedir.

Burma Komünist Partisi halen yaşadığına dair işaretler vermektedir. Bir web sitesi ve Burma Ulusal Ordusunun kuruluşlarından olan ve sonrasında Burma Komünist Partisi'ne katılan tanınmış bir komünist generalin açıklamaları bulunmaktadır. Burma askeri rejimi ise Burma Komünist Partisi'nin askeri birlikleri ve denetiminde alanlar bulunduğu açıklamalarını reddetmektedir.

Filipinler Komünist Partisi'nin azmi ve gelişi

Tarihine ve geçtiği dönemlere bağlı olarak Filipinler Komünist Partisi 1968'de kurulabilmiş ve devrimci mücadeleyi 1969'da başlatabilmiştir. Bir dizi temel Sağ ve "Sol" oportünist hatalar komünist ve sosyalist partilerin eski birleşik partisini etkilemiş ve Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin ışığında düzeltilmeye ihtiyaç oluşmuştu.

Sağ oportünist çizginin halk ordusunun birimlerini 3-5 üyeden oluşan küçük takımlara indirmesi, 1942-43 yıllarında taktik saldırılardan vazgeçmesi ve 1944-1945'de ABD'nin dönüşünü selamlaması halk ordusu-

nun 2. Dünya Savaşı yıllarında gelişimini sınırlamıştır ve devrimci kitle hareketini 1946-48 yıllarında legalizme savurmuştur. “Sol” oportünist çizgi, 1948 yılında, halk ordusunu aşamalar halinde inşa etmeden, toprak reformu yapmadan ve kitle çalışmasında bulunmadan silahlı mücadele verme ve iki yılda kazanma planlarının kabul edilmesini sağlayarak partinin sola kaymasına neden olmuştur. 1950’de esas önderlerin tutuklanmasıyla sağ oportünizm geri geldi ve 1968’de Filipinler Komünist Partisi’nin yeniden kuruluşuna kadar hakim oldu.

Bu partiler içinde FKP kazanması en son beklenen partiydi. Çünkü Filipinler bir ada devletidir ve Çin’le sınır olmanın avantajını kullanamamaktadır. Bu tek dezavantaj değildi. Filipinler, ABD emperyalizminin Asya’da düzenlediği her türlü müdahale ve askeri saldırıların gerçekleştiği favori üssüdür. Büyük komprador ve toprak ağalarından oluşan egemen sınıflar karşı-devrim için iyi eğitim görmüşlerdir. Dahası ABD-Markos rejimi halka 14 yıllık askeri rejim uygulamıştır. Ancak FKP’yi ve devrimci hareketi yıkmayı başaramadılar. Tersine, küçükten büyüğe, zayıftan güçlüye büyüdü.

Doğru bir önderlik altında halk ordusunu ve siyasi iktidar organları ve kitle örgütleri gibi devrimci güçleri korumanın ve geliştirmenin mümkün olduğunu FKP kanıtlamıştır. Ulusal demokratik devrim çizgisinde halkın çıkarları

doğrultusunda ekonomik, sosyal, siyasi ve kültürel alanlarda güçlü kitle hareketleri yaratılmıştır. Halk ordusu 38 yılı aşkın süredir halk savaşını sürdürmektedir ve bu Çin’de demokratik halk devriminin süresinden daha fazladır. FKP, Başkan Mao’nun uzun süreli halk savaşı öğretisinden çok şey öğrenmiştir ve Filipinler’in somut şartlarına başarılı şekilde uygulamıştır. Fakat bazıları Filipinler’de halk savaşının fazla uzun olduğunu söylemekte. Bu halkın ve devrimci kitlelerin moralini bozuyorsa şöyle cevaplayabiliriz.: esas veya tamamen legal ve seçimsel mücadele veren veya silahlı mücadele ile hızlı şekilde zafer umanlar toplumsal devrim veya temel reformlarda ne kadar başarılı olmuşlardır?

FKP, demokratik halk devrimini hızlandırma konusunda yeterli deneyim ve bilgiye sahiptir. Bununla bağlantılı olarak Filipinler’in somut şartlarını daha iyi analiz etmeli ve iyi çalışmalıdır. Aynı zamanda dünya kapitalist sisteminin günümüz koşullarını ve özelde Güneydoğu Asya’da halk savaşının nasıl yeniden yükselmesini sağlayacak koşulları incelemelidir.

Güneydoğu Asya’daki halk savaşı üzerine beklentiler

Güneydoğu Asya’da halk savaşlarının yeniden yükselmesi için nesnel şartlar açısından berrak beklentilerimiz bulunmaktadır. Dünya kapitalist sis-

temi artan şekilde ciddi bir ekonomik ve finansal kriz içerisindedir. Güneydoğu Asya 1997 krizinden halen tamamen kurtulamamıştır. Özellikle ticaret ve bütçe açığını gizlemek için esas olarak dış borç alınmaktadır. Güneydoğu Asya halkları artan sömürü ve baskıya maruz kalmaktadır. Bu nedenle direnişe zorlanmaktadır.

“Neoliberal küreselleşme” politikası daha öncesinde görülmediği kadar, üretici ve finansal sermayeyi birkaç emperyalist gücün elinde yoğunlaştırmakta ve merkezileştirmektedir. İleri teknoloji yalnızca teknelci kârın en üst düzeye çıkmasına neden olmakta ve ücretlerin değişken olmasına ve sabit sermayenin birikimine neden olmaktadır. Aşırı üretimden doğan krizle her defasında işsizlik artmakta, emekçi halkın gelirleri düşmektedir.

Dünya kapitalist sisteminin ekonomik ve finansal krizi o kadar derindir ki akut bir siyasi krize girmekte ve teknelci burjuvaziyi askeri üretime zorlamakta, savaş histerisini, şovenizmi, ırkçılığı ve faşizmi küresel düzeyde arttırmakta ve dünya çapında teröre karşı önleyici ve sürekli savaş adı altında saldırıların başlatmaktadır. 11 Eylül’den bu yana zengin petrol yataklarından kaynaklı Filipinler ve çeşitli ülkeleri belirlemede ve Müslüman nüfusu “teröre karşı küresel savaş”ta “ikinci cephe” olarak tanımlamaktadır.

Eski sosyalist ülkelerde kapitalizmin restorasyonu bir-

likte emperyalist güçlerin ekonomik alan (petrol ve diğer doğal kaynaklar, Pazar, yatırım alanları ve etki alanı) ve dünyanın yeniden paylaşımı için rekabeti de artmıştır. Dünya çok sayıda emperyalist güçle yaşamaz.

Dünyadaki temel çelişkiler (emperyalist ülkelerle ezilen halklar, emperyalist güçler arasında ve emperyalist ülkelerde tekeli burjuvazi ile proletarya arasında) artmaktadır. Petrole olan açlığı nedeniyle ABD emperyalistleri Irak'ta kalmakta ısrar etmekte ve büyük kayıplarla karşılaşmaktadır. Dünyanın diğer yerlerinde, özellikle Güney Asya'da yaygın halk savaşları verilmektedir. Baskının ve sömürünün artışı nedeniyle birçok ülkede halk silahlı direnişe zorlanmaktadır ve devrimci güçlerin ortaya çıkması mümkündür.

Güneydoğu Asya'da halk ordusunu koruyan ve geliştiren ve 38 yıldan fazla süredir halk savaşını veren Filipinler Komünist Partisi'nin deneyimlerin-

den öğrenilmelidir. Şayet uzun süreli halk savaşını Filipinler'de mümkünse, yarı-sömürge yarı-feodal baskı ve sömürden etkilenen büyük sayıda insanın bulunduğu ve coğrafik anlamda daha uygun olan Endonezya'da bunun imkanı çok daha fazladır.

3 milyondan fazla insanın katledildiği ve 33 yıllık Suharto'nun askeri faşist diktatörlüğünün yaşandığı Endonezya'nın, ABD ve diğer emperyalist güçlere karşı halk savaşının esas alanlarından biri haline gelme potansiyeli mevcuttur. Bizler bu ülkede proleter devrimcilerin uzun süreli halk savaşını yoluyla demokratik halk devrimini başlatmadaki kararlılıklarından ve üç sihirli silah olan Marksist-Leninist-Maoist parti, halk ordusu ve birleşik cepheyi kavrama ve somutlama çabalarından dolayı coşku duyuyoruz.

Filipinler Komünist Partisi, önceli partinin 1950-52 yenilgisinin ardından, uzun süreli şiddetli anti-komünist tavra

3 milyondan fazla insanın katledildiği ve 33 yıllık Suharto'nun askeri faşist diktatörlüğünün yaşandığı Endonezya'nın, ABD ve diğer emperyalist güçlere karşı halk savaşının esas alanlarından biri haline gelme potansiyeli mevcuttur.

rağmen güçlenebiliyorsa, Güneydoğu Asya'daki diğer komünist partiler de yenilgi ve gerilemelerden sonuçlar çıkararak, koşulların ve deneyimlerin analizini yaparak ve kararlı ve militan şekilde devrimci mücadeleyi başlatarak yükseleceklerdir.

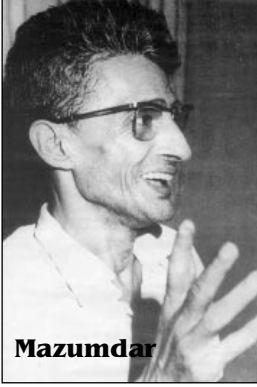
Halk savaşını yoluyla yeni demokratik devrimi gerçekleştiren ve sosyalist devrimi ve inşayı sürdüren bir ülkede modern revizyonizm çirkin başını bürokrasinin içinden gösterir ve kapitalizmi restore edecek çizgiyi ve politikaları dayatır. Gerçek komünistler ve halk ideolojik mücadele ve kültür devrimleriyle modern revizyonizme karşı çıkar, kapitalist restorasyonu önler ve sosyalizmi sağlamlaştırır. Şayet modern revizyonizm onları devrimde başarılı olursa halk savaşını yeniden başlatırlar. Bunu yapamazlarsa, komünistlerin yeni nesli toplumsal gerilemenin daha kötü şartları altında halk savaşına yeniden başlarlar.

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Genel Sekreteri Ganapathy ile röportaj

“1 Milyardan fazla insana Maoist önderliği yaratma görevi ile karşı karşıyayız!”

Birlik Kongremiz Hindistan devrimci hareketinin tarihinde büyük tarihsel öneme sahip bir olaydır. Bu yalnızca ülkedeki Maoist güçlerin birleşme sürecinin tamamlanmasını değil, aynı zamanda Partinin ve Hint devriminin siyasi çizgisinin sağlamlaşmasını da temsil etmektedir. Kurucu önderlerimiz CM ve KC yoldaşların belirlediği devrimci siyasi çizginin yeniden doğrulanması ve zenginleştirilmesi Kongrenin en büyük kazanımıdır. Çok sayıda ideolojik-politik sorun Kongre’de tartışılıp çözüldü ve bu sayede daha üst düzeyde bir birlik sağlandı. Bir diğer kazanım da Hint devriminin birleşik merkezi önderliğinin oluşturulmasıdır.

Mazumdar

(Aşağıdaki sorular HKP (Maoist) Genel Sekreteri Ganapathy'ye çeşitli gazeteler tarafından sorulmuştur. Soruların yarısından fazlası BBC tarafından gönderilmiştir. Ganapathy tarafından verilen cevaplar HKP (Maoist)'in başarıyla gerçekleştirdiği Kongresinin ve diğer gelişmelerin değerlendirilmesiyle medyaya gönderilmiştir.-Azad, **HKP (Maoist) Sözcüsü**, 24 Nisan 2007)

HKP (Maoist)'in Birlik Kongresi üzerine

S: 37 yıl sonra Kongrenizi başarıyla gerçekleştirdiğinizi öğrendik. Bu gecikmenin nedeni nedir?

C: Son Kongremizi -8. Kongre'yi- 1970 yılında gerçekleştirdiğimiz doğrudur. Yaklaşık 37 yıldır bunu gerçekleştiremememizin nedeni ülkemizdeki devrimci güçlerin durumuyla ilgilidir. Bu kongreden iki yıl sonra hareketimiz çok ciddi bir gerilemeyle karşılaştı. En üst komite, MK; şehit düşmeler, tutuklanmalar ve 1971 Eylülü'nde partinin bö-

lünmesine neden olan SN Singh gibi bazı üyelerinin ihaneti sonucu dağılmıştı. Çaru Mazumdar'ın şehit düşüşünün ardından MK çeşitli gruplara bölündü. Grup diyorum çünkü hepsi orijinal HKP (ML)'nin parçalarıydılar. Aynı grupların uzun süre var olmaları kendilerine zaman içinde farklı kimlikler kazandırdı ve kendi programlarına ve taktiklerine sahip olan bağımsız parti ve örgütler haline geldiler. Dahası her biri geçmişe dair kendi özeleştirilerini verdiler. Bu koşullar dahilinde birliği gerçekleştirmek çok daha zorlaştı.

Bazı gruplar Danges ve Joshis'in eski yolunu izleyerek karşı tarafa geçtiler, örneğin 1970'lerdeki şanlı mücadele tarihinin ardından 1980'lerin başlarında yozlaşmaya başlayan Vinod Mishra önderliğindeki "Kurtuluş" grubu gibi zıt bir çizgiye kaydılar. Bazı gruplar ise devletin çok güçlü olduğunu ve silahlı mücadeleye hazırlık için daha fazla süreye ihtiyaç olduğu iddiasıyla devlete karşı silahlı mücadeleyi gelecekte bilinmeyen bir tarihe erteledi. Kendilerini sözde silahlı köylü direnişi veya mücadelenin anti-feodal aşaması ile sınırladılar. Bu gruplar günümüze kadar halen devlete karşı silahlı bir duruşun hazırlığını tamamlamadılar! Bunlar TN-DV, ND, KP Reddy'nin farklı grupları gibi sağ oportünist gruplardır. Bazıları ise HKP (ML)'nin orijinal programına saplandılar fakat geçmişteki hatalara karşı eleştirel bir bakışa sahip olmadılar. Uluslara-

rası koşullar ve öznel güçler ve düşmanın gücünü eksik değerlendirme gibi sol sektör hataları dogmatik bir şekilde sürdürdüler ve bu nedenle etkili bir hareket inşa edemediler. Yalnızca HKP (ML) Halk Savaşı ve HKP (ML) Parti Birliği gibi birkaç parti 8. Kongre'nin temel çizgisini sürdürdüler, geçmişteki taktik hataların ve hareketin yetmezliklerini özeleştirel bir bakış açısıyla ele aldılar ve bu sayede çizgiyi zenginleştirdiler, halk savaşını bu zenginleşen çizgiyle sürdürdüler ve ülkenin farklı bölümlerinde güçlü hareketler yaratabildiler.

HKP(ML) bu koşullardan diğer yandan KC, Amulya Sen ve Çandra Şekhar yoldaşların önderlik ettiği MKM, (Maoist Komünist Merkez) HKP(ML)'ninkine benzer bir programla ayrı bir parti olarak büyüdü. İki parti de bir partinin parçaları olabilirlerdi fakat bazı tarihsel nedenlerden kaynaklı bu, yoldaş CM'nin dönemine kadar somutlaşmadı. Ardından 1972'de HKP(ML)'nin bölünmesi üzerine birleşme geleceğinin sorunu haline geldi. O zamandan bu yana komünist devrimcilerin birliği meselesi her bir devrimci örgütün esas görevlerinden biri haline geldi. Birlik isteği kuşkusuz ki önemli bir faktördür fakat belirleyici olan siyasi çizgi ve partilerin pratikleridir. Bu nedenle ancak 1980'lerde ve 90'larda MKM, HKP (ML) HS ve HKP (ML) PB gibi partilerce oluşturulan hareketler birlik için güçlü bir temel yara-

tabildiler. Ancak bu partilerin birliği siyasi farklılıklar ve ayrıca birlik için ciddi çaba harcaması gereken önderliklerin hataları yüzünden uzun süre somutlanamadı. İhtiyaç olursa bunu detaylandırabilirim. 9. Kongre'nin uzun bir ertelemenin ardından gerçekleşmesinin esas nedeni ülkedeki temel devrimci güçlerin birliğini sağlamada başarısız kalınmasıdır.

S: Kongrenizi bu kadar uzun süre gerçekleştirmediğinize göre Parti içinde demokrasiyi nasıl sağladınız? Partinin çizgisi, taktikleri ve politikalarını belirlemeye kadrolar nasıl katıldı?

C: Kongrenin uzun süre gerçekleşmemesine neden olan ve yukarıda açıkladığım ülkedeki gerçek komünist devrimcilerin birliğini sağlamada düşülen hatalar Parti içi demokrasiyi reddetmemektedir. Her devrimci parti kendi içindeki demokratik süreci işleterek kadrolarının politika belirlemeye katılmasını sağlamıştır. HMKM, HKP (ML) HS ve HKP (ML) PB düzenli olarak merkezi konferanslarını, plenumlarını, özel toplantılarını gerçekleştirerek geçmişteki çalışmalarını, halk savaşını ilerletmede olumlu ve olumsuz yönlerini değerlendirmişler, politika ve taktiklerinde gerekli değişiklikleri gerçekleştirmişler ve çizgilerini zenginleştirmişlerdir. Merkezi bir konferans, özünde Kongre'ye benzerdir. Bunu Kongre olarak adlandırmamanın tek nedeni ül-

kedeki farklı devrimci parti ve grupların varlığının tanınmasıdır. HKP (Maoist)'in içinde yer alan daha önceki partiler HMKM, HKP (ML) HS ve HKP (ML) PB merkezi konferans ve plenumlarını düzenli olarak almaktaydılar. HS ilk bölgesel konferansını 1976'da Telangana'da örgütledi. 1980'de eyalet konferansını, 1990'da merkezi plenumu, 1995'de Tüm Hindistan Özel Konferansını (AISC) ve 2001'de Kongresini örgütledi. Benzer şekilde HMKM de 1996'da ve PB de 1983, 87 ve 1996'da merkezi konferanslarını gerçekleştirdi.

Bu konferans ve plenumlar üzerinden tüm parti; her konuda tartışmaların, iç mücadelenin ve çözümlenelerin demokratik bir şekilde gerçekleştiği demokratik bir sürece girmektedir. Gerçekte HKP (ML) HS Kongre için hazırlıklarına 1995'de MKM ile görüşmeler koptuğunda başlamıştı. HS'nin 1995'deki AISC'si aslında Kongre olarak planlanmıştı ancak 11. saatte ismini özel kon-

ferans olarak değiştirmeye ve Kongre'nin önemini vurgulamaya karar verdik. Bu, HKP (ML) PB ile birleşme süreci hesaba katılarak kararlaştırıldı. 2001'de birleşen HKP (ML) HS 9. Kongresini gerçekleştirdi fakat bu Kongre Hindistan devriminin yalnızca bir akımına, HKP (ML)'ye dahil olan devrimcilerin kongresiydi. HS önderliğinin MKM ile birleşmenin o dönemde iki parti arasındaki ilişkilerin gerginleşmesi nedeniyle uzun süre gerçekleşmeyeceği değerlendirilmedi. Sonrasında bu değerlendirmenin yanlış olduğu kanıtlandı. Kongreden 3.5 yıl sonra yeni parti HKP (Maoist), HKP (ML) HS ile HMKM'in birleşmesiyle kuruldu. Özetlersek uzun süre Kongrenin gerçekleşmemesine karşın temel partilerin tarihlerinde demokratik sürecin sağlıklı şekilde işlemesi günümüzün HKP (Maoist)'inin kurulmasını sağladı.

S: Birlik Kongresi'nde ciddi farklılıkların ortaya

çıktığını ve sizin yeniden genel sekreter seçilmenize karşı güçlü bir muhalefet olduğunu, bu nedenle kongrenin merkezi organlarını dahi seçemediği vb. haberleri medyadan duyuyoruz. Bunlar doğru mu?

C: Bu uydurma haberler bazı medya çalışanlarının esas olarak da istihbarat servislerinin karalama kampanyasının bir parçası olarak yapılan spekülasyonlardır. Özellikle AP-SIB'in bu tür karalamalarla halk ve kadrolar arasında kuşular yaymak için kurduğu özel bir bölüm bulunmaktadır. Bu tür öyküleri iki Maoist Partinin birleşmesinin ardından özellikle de son 1 yıldır daha fazla yaymaktalar. Bunlar umutsuz bir şekilde birliğin ilkelere dayanmadığını, önceki iki parti arasında ciddi ayrımlar olduğunu, farklı çizgilere ve düşüncelere sahip olduklarını vb. çöpleri yaymaya çalışmaktalar.

Biz sizin bahsini ettiğiniz haberlerin nereden kaynaklandığını biliyoruz. Bu polis hikâyeleri SIB tarafından Hanamkonda'dan faks çekildi ve 26 Mart'ta Telugu'daki bazı günlük gazetelerde yayımlandı. Bu haberler üzerinden bu yalancılar umutsuzca partinin gerçek durumu hakkında tamamen yanlış bir tablo çizmekte. Onlar önceki HMKM'in halk savaşını daha ve daha fazla askeri eylemle yükseltmeyi, önceki HS'den yoldaşlarınsa eylemlere son vermeyi ve militan kitle örgütleri yaratmaya yo-

ğunlaşılması gerektiğini savunduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Saçma olansa bu haberlerin Halk Kurtuluş Gerilla Ordusunun (HKGO) Maoist hareketin tarihinin en büyük askeri eylemini gerçekleştirerek Rani Bodili-Çattişgah'da içlerinde SPO'ların da (Özel Polis Gücü) olduğu 68 polisi saf dışı ettiği eylemden 10 gün sonra ve bizim, gerici sınıflar "salwa judum" adı altında gerçekleştirdikleri vahşi kitle katliamlarına son vermediği takdirde daha büyük eylemler yapacağımızı ilan etmemizin ardından yayınlanmasıdır. Bu üretilen yalanlarda zerre kadar doğruluk payı bulunmamaktadır.

Bu polis hikâyeleri ayrıca "*farklılıklar ve gerilemeler o kadar ciddi ki Kongre; Siyasi Büroyu, Merkez Komiteyi, Merkez Askeri Komisyonu ve çeşitli eyalet komitelerini dahi seçemedi ve bazı önemli liderleri disiplin cezaları aldılar*" yalanını yaymaktalar. Gerçekte, Hindistan devrimci hareketinin tarihinde hiç bir zaman bu kadar güçlü ve birbirine sıkıca bağlı bir merkez ve eyalet parti birimleri olmamıştır. Kongre, oybirliği ile Merkez Komitesini seçmiş ve ardından Siyasi Büro'yu, Merkezi Askeri Komisyonunu, çeşitli eyalet bürolarını ve merkezi departmanlarını ve alt komitelerini belirlemiştir. Gururla söyleyebilirim ki, Hindistan devrimine önderlik eden güçlü ve merkezi bir önderliğin oluşması bu kongrenin en önemli kazanımlarından biridir. Eyalet komiteleri ise

Kongrede değil, eyalet konferansları ile seçilmiştir. Basın açıklaması SIB'in başarısız ödevini göstermektedir.

Bazı önemli liderlere yönelik ihracın da bulunduğu disiplin cezaları haberi de oldukça saçmadır. Bu vahşi saldırıda doğrunun zerresi yoktur. Bu yalanlar sadece karalama kampanyası değildir aynı zamanda bazı "önemli" liderlerimizin ihraç edilmesini dileyen SIB'in ve AP'deki (Andhra Pradeş eyaleti) polisin psikolojisini de göstermektedir.

S: Yani hiçbir farklılık yok diyorsunuz?

C: Niye olmasın? İdeolojik-politik tartışmalar her komünist partisinin yaşam kaynağıdır. İç mücadele ile partinin çizgisi zenginleşebilir ve parti güçlenip daha fazla birlik olur. Biz farklılıklarımızı hiçbir zaman saklamayız. Kongredeki farklılıklarımızı teorik dergimiz olan "*Halk Savaşı*"nın son sayısında da yayınladık. Derginin son sayısında Kongre'de yaşanan tartışmalar ayrıntılı bir şekilde yer almakta. Bu tartışmalar partiyi güçlendirmek içindir, zayıflatmak için değil. Her türlü düşünce ve görüşü ifade etme özgürlüğü ve farklı görüşleri sindirebilme yeteneği şayet bunlar partinin çizgisini zenginleştirmek için yapıcı bir şekilde sunuluyor, partiye zarar vermiyorsa partinin demokrasi konusundaki güvenilirliğini göstermektedir. Kongreye sunulan her düşünce yoldaşlar tarafından saygıyla karşılanmış,

çizgiyi zenginleştirecek şekilde ele alınmış ve Hint devriminin karşılaştığı sorunlara çözüm bulmayı hedeflemiştir.

Burada vurgulanması gereken bir nokta da Kongrede ortaya çıkan farklılıklar daha önceki HMKM ile HKP (ML) HS arasında yaşanan farklılıklar değil, tek parti içinde çıkan görüş ayrılıklarıdır. Partimizin tarihinden haberdarsanız, daha önceki konferanslarda ve kongrede çok daha ciddi farklılıklarla karşılaştık. 1995'de HS'nin AISC'sinde veya PB'nin 1987 ve 1996'daki merkezi konferanslarında veya birleşik HS'nin 2001 Kongresinde yaşanan farklılıkların çok daha ciddi bir doğası bulunmaktaydı. Bunlar dünyadaki temel çelişkilerde, Komprador Bürokrat Burjuvazi (KBB) ile halk arasındaki çelişkide, Hindistan'da üretim biçimlerinde ve benzeri konulardaydı. Ayrıca daha önceki HS'nin 2001 Kongresinde parti çizgisindeki sağ sapma üzerine sert tartışmalar yaşan-

mıştı. Tüm bu ciddi farklılıklar sağlıklı bir tartışmayla ve yeri geldiğinde oylamayla çözüldü. Şimdiki farklılıklar ise geçmişteki kadar ciddi değil. Aslında eski HS veya 1998 Ağustosunda HS ve PB'nin birleşmesinin ardından birleşik HS'de veya HS ile HMKM'in birleşmesinin ardından yaşanan tüm farklılıklar bir komünist partisi için oldukça normaldir. Her türlü farklılık, en ciddi olanları dahi, Komünist Parti içinde demokratik merkezîyetçilik ilkelere uygun olarak çözülebilir. Bu da Komünist Partisinin varlığında ve işlevli olmasında temel olan demokratik merkezîyetçilik ilkesinin büyüklüğünü de göstermektedir.

Yalnızca Karnataka'da kendilerine Azınlık diyen küçük bir grup eyalet konferansında sağ oportünist çizgilerine destek bulamayınca partiden ayrıldılar. Şayet kendilerinde komünist bir ruh ve disiplin olsaydı ve küçük burjuva bireycilikle anarşik yöntemleri taşımaları-

dı parti içinde kalabilirler ve Kongre'de çizgileri için mücadele edebilirlerdi. Elbette ki Kongre'de çoğunluğun belirlediği çizgi ve politikaları uygularken herhangi biri herhangi bir konuda çizgisini ve duruşunu yeniden diğer Kongre'de ortaya koyabilir.

S: Yani yeniden genel sekreter seçilmeye yönelik ciddi bir muhalefet olduğu ve sizin size iftira atanlarla uzlaşmak için birçok talebe razı olduğunuz üzerine çıkan haberlerin doğru olmadığını söylüyorsunuz.

C: Kesinlikle doğru değil. Benim genel sekreter olarak seçilmeme yönelik ciddi bir muhalefetin olması üzerine haberler IB, APSIB gibi istihbarat servislerinin önderliği karalamak için uydurukları yalanlardır. Yeniden seçilişim MK'nın oybirliği ile olmuştur. Değişiklik için bir neden görülmedi. Ve bu iftiracılar ve taleplerle ne anlatılmak istendiğini anlamıyorum ve kesinlikle doğru değil. Uzlaşmacı çizgi üzerine söylenenlere de ancak düşman kampının düştüğü umutsuzluğun bir sonucu olduğu için sadece gülebirim.

AP'deki (Andhra Pradeş eyaleti) yenilgiler daha önceki HS'nin yenilgileri değil şu anki partinin yenilgileridir. Şu anki parti ciddi bir şekilde, yenilgilerin nedenlerini analiz etmeye ve AP'deki hareketin olumlu ve olumsuz deneyimlerinden dersler çıkarmaya yoğunlaşmaktadır. AP'deki hareketin

deneyimlerini sentezlemek tüm parti için yararlı olacaktır.

S: Kongre nerede gerçekleşti? Hükümet ciddi bir şekilde boşa çıkarmak isterken nasıl örgütleyebildiniz?

C: (Gülüyor) İzin verelim de istihbarat nerede gerçekleştirdiğimizi tahmin etmeye devam etsin. Medya için uygun bir zamanda sizleri oraya götürebiliriz. Tarihte bu yerler gelecek nesiller açısından bü-

yük tarihsel öneme sahip olacaktır. O zaman herkes bilecek. Ancak şu an için söyleyebileceğim tek şey, halkın içinde yapıldığı, halk ve doğa tarafından korunduğudur. Ve tabii ki gündüz ve gece, 24 saat görev yapan, düşman güçlerinin her hareketinde alarında olan, polis güçlerinin bölgeye girme çabalarını çatışmalarla önleyen HKGO'muzun kahraman savaşçılarının güvenliğinde bunu başardık. Düşman güçleri bölgeye girmiş olsa-

bölge ve alan konferansları da örgütledik. Çalışma kamplarında, sınıflarda büyük bir eğitim kampanyası vardı. Tüm bunlar geçen yılki zamanımızın büyük bölümünü aldı. Ancak halkın büyük desteği ve gerilla güçlerinin koruması olmasaydı düşman tarafından devam eden bastırma kampanyalarının altında bu programı gerçekleştirmek mümkün olamazdı. AOB ve bir iki yerde daha halk, düşmanın konferans alanını sardığını bize ilettiği için konferansın yerini değiştirmek zorunda kaldık. Bizim gözlerimiz ve kulaklarımız halkımızdır ve halkın desteğini aldıkça ve gizlilik yöntemlerine sıkıca bağlı olduğumuzda hiçbir düşman gücü başarı elde edemez.

Merkezi ve eyalet hükümetlerinin kongremizi ve konferansları engellemek için ciddi çabaları vardı. Bu konuda geçen Kasım ve Aralık'ta açıktan meydan okudular. Kongreyi engellemek için İçişleri Bakanlığı 3 aylık dönem için özel bir birim oluşturdu. Kongrenin Ocak ve Şubat aylarında, yazın gerçekleşecek saldırı öncesi yapılacağını biliyorlardı. Ayrıca Kongre örgütlemek yeni birleşen bir parti açısından büyük bir görevdir. Maoist partinin çekirdeği olan yüzden fazla delege düşman tarafından fark edilmeden farklı eyaletlerden bir araya gelmeliydi. Korumak için büyük sayıda

Bizim gözlerimiz ve kulaklarımız halkımızdır ve halkın desteğini aldıkça ve gizlilik yöntemlerine sıkıca bağlı olduğumuzda hiçbir düşman gücü başarı elde edemez.

lardı dahi gerillalarımız önderliğin kayıp vermemesini sağlardı. HKGO'ya ve halka tamamen güvenerek, hiçbir sorun yaşamadan Kongremizi gerçekleştirdik. Hatta kongremizi birkaç gün uzattık da.

Kongre, başlayan demokratik sürecin son eylemiydi. Bu sürecin bir parçası olarak yaklaşık 15 eyalette konferanslar örgütledik. 12'si eyalet seviyesinde konferanstı ve yine bölgesel, alan, yerel konferanslar ve bazı yerlerde alt

deneyimli HKGO savaşçısı seferber edilmeliydi. Ve bu büyük kamp için hazırlıklar kışın en soğuk günlerinde kolay değildi. Küçük bir boşluk tüm programı etkilerdi. Bu zor şartlarda Kongrenin başarılı bir şekilde tamamlanması Parti için büyük bir kazanımdır. Tiz bir çalışma, faaliyette gizli yöntemlerin kullanılması, gerilla gücüne güven ve halkın güçlü desteği ile her şeyin mümkün olduğu anlaşılmaktadır.

Kongrenin arifesinde yaşadığımız trajik olay ise sevgili yoldaşlarımız **Çandramouli'nin** ve yaşam arkadaşı **Vijayalaxmi'nin (Karuna)** şehit düşmeleridir. Chandramouli MK ve Merkezi Askeri Komisyonu (MAK) üyesiydi ve Karuna Yerel Komite üyesiydi. Kendileri APSIB tarafından 26'sı gecesi yakalandılar ve ertesi gün vahşi işkenceler altında soğukkanlıca katledildiler. Ancak düşman onların şahsında kongre hakkında hiçbir bilgiye ulaşamadı ve her ikisi de insanlık dışı işkenceler altında konuşmayarak kaya gibi durdular. Vahşi düşman Hint halkının onur duyduğu oğlundan ve kızından, bu büyük komünistlerden tek bir bilgi dahi alamadı. Şehit düşüşleriyle dahi Kongre'nin başarısına kanlarıyla büyük katkı sundular. Kendilerini feda edişleri tüm parti kadroları ve devrimci kitleler tarafından sonsuza kadar hatırlanacaktır.

S: Birlik Kongresi'nin temel kararları nelerdir? Bütünlüklü plan ve taktiklerinizde bir değişiklik olacaktır mı?

C: Kongre'nin genel yönelimi halk savaşını yükseltmek ve savaşı tüm cephelere yaymaktır. Somut olarak, gerilla savaşı verilen alanlarda bir üst aşamaya geçerek gerilla savaşını hareketli savaşa yükseltmek ve silahlı mücadeleyi mümkün olan en çok eyalete yayarak genişletmektir. Bu alanlarda düşman güçlerinin yıkılması acil görevlerimizden birisidir, aksi takdirde kazanımlarımızı sağlamlaştırmamız ve ilerlememiz mümkün olamaz. Benzer şekilde, gerilla güçlerimizin manevra kabiliyetini arttırmak için geniş bir bölgeyi savaş alanına çevirmek acil görevlerimiz arasındadır. Ve gizlilik unsurlarını arttırmak oldukça önemlidir. Merkezi güçlerin ve eyaletlerin özel polis güçlerinin büyük yoğunlaşmalarına karşın Kongremiz düşman güçlerine ciddi kayıplar verdirecek yaratıcı biçimleri kabul ederek planlar hazırlamıştır. Polis ve merkezi güçler bölgelerimize girmenin ne kadar tehlikeli olduğunu anlayacaklar. Partiyi ve HKGO'yu güçlendirmeye, düşman güçlerine aktif bir şekilde direnmek için halkı seferber etmeye ve düşman güçlerini tüm biçimleriyle yok ederek bu alanları güçlü üsle-

re dönüştürmeye karar verdik. Ve bunların hepsi kitlelerin savaşa geniş bir şekilde seferber edilmesiyle mümkün olacaktır. Bu sayede gördüğümüz gibi son dönemde Rani Bodili, Riga, Kaşmakal'daki CISF Kampı ve son bir aydaki diğer eylemlere yüzlerce hatta zaman zaman binlerce kişi katılmaktadır.

AP'de yükselen ve süreklilik sağlayan devlet baskısı ve devlet desteğindeki baskılardan edindiğimiz deneyimler göstermektedir ki güçlerimiz faaliyet yürüttükleri yerlerde açığa çıkıp korumasız kalmamalıdır. Fakat aynı zamanda bizler her halk hareketinin en ön saflarında da yerimizi almalıyız. Kongre, Hindistan topraklarının neo-liberal köleleşmesinden başka bir anlamı olmayan Özel Ekonomik Alanlara (ÖEA) karşı mücadeleyi yükseltme kararı almıştır. Bunlar sadece verimli toprakları köylülerden gasp etmemekte aynı zamanda tüm ülkeyi dizginsiz bir sömürünün uygulanacağı özel bölgeye çevirmekte ve emperyalistler ve komprador büyük sermaye tarafından kontrol edilmektedir. Kongre bunlara karşı mücadelede derinleşme çağrısında bulunmaktadır. Bizlerin Hint devletinin vahşi, faşist doğası hakkında hiçbir yanılısamız yoktur ve bu nedenle her türlü fedaya kendimizi hazırlarken faaliyetlerde gizlilik yöntemlerini uygulamaya olan ihtiyacı da

görmekteyiz.

S: Son olarak Birlik Kongrenizin kazanımlarını ve önemini özetleyebilir misiniz?

C: Birlik Kongremiz Hindistan devrimci hareketinin tarihinde büyük tarihsel öneme sahip bir olaydır. Bu yalnızca ülkedeki Maoist güçlerin birleşme sürecinin tamamlanmasını değil, aynı zamanda Partinin ve Hint devriminin siyasi çizgisinin sağlamlaşmasını da temsil etmektedir. Kurucu önderlerimiz CM ve KC yoldaşların belirlediği devrimci siyasi çizginin yeniden doğrulanması ve zenginleştirilmesi Kongrenin en büyük kazanımıdır. Çok sayıda ideolojik-politik sorun Kongre'de tartışılıp çözüldü ve bu sayede daha üst düzeyde bir birlik sağlandı. Bir diğer kazanım da Hint devriminin birleşik merkezi önderliğinin oluşturulmasıdır.

1970'lerden bu yana Hindistan'daki devrimci komünist hareketin tarihinde uzun bir süre sonra HMKM ile HKP (ML) HS'nın Eylül 2004'de birleşmesi ile tek bir yönetici merkez oluşmuştur ve bu merkez, birlik kongresiyle sağlamlaşmıştır.

Andhra Pradeş'deki yenilgiler üzerine

S: Son dönemde Andhra Pradeş'de ciddi kayıplar aldınız. Bunun nedenleri neler? Hareketiniz bir bütün olarak mı zayıfladı? Bu yenilgilerin

üstesinden gelmeyi ve inisiyatifini yeniden kazanmayı nasıl planlıyorsunuz?

C: Andhra Pradeş eyaletindeki kayıpların oldukça ciddi olduğu konusunda size katılıyorum. Bunun ülke çapındaki devrimci harekete bir bütün olarak hatırı sayılır etkisinin olduğu açıktır. AP, özellikle de Kuzey Telangana bölgesi uzun dönemdir devrimci hareketin önemli merkezlerinden biri olmuştur ve ülkemizdeki devrimci kitleler üzerinde büyük etki yaratmaktadır. Ancak aklımızdan çıkartmamamız gereken olgu şudur ki üs alanları oluşturma sorunu devam ettiği müddetçe Merkez ve Batı Hindistan'daki daha geri alanlar Partimiz tarafından seçilen ve yakın vadede kurtarılması beklenen geniş alanlar haline dönüşmektedir. Bu nedenle hareketimizin odaklandığı bölge esas olarak Dandakaranya ve Bihar-Jharkand olarak değişmiştir.

Biliyorsunuz ki, AP, emperyalistlerin özellikle de Dünya Bankası'nın ve Hint egemen sınıflarının devrimci harekete karşı uyguladıkları stratejiyi yoğunlaştırdıkları bir model eyalete, deneysel eyalete dönüşmüştür ve vahşi bir baskıyla reformlara odaklanılmışlardır. Naksalist hareketin etkisindeki hiçbir başka eyalette AP'deki kadar çok sayıda komando polis yoktur. Başka hiçbir yerde istihbarat ağı, karşı-devrimci savaşa hazırlık, ayrılan fon, polise verilen sınırsız yetki bu derece değildir. Son 40 yıldır

özellikle de 1980'lerin ortasından itibaren hiçbir eyalette AP'de olduğu kadar kan banyosu gözlemlenmemiştir. AP zindanlarında siyasi tutsak bulmak zordur çünkü polis bir devrimciyi ele geçirdiğinde, bu MK üyesi de olabilir sempati-zan da, öldürmektedir. Vengal Rao'dan, 40 yıl önceki Sriakulum mücadelesinden bu yana yargısız infazlar gelenek halini almıştır. Halkın bir kesimini devrimci harekettan koparmak için uygulanan sözde reformlara büyük paralar harcanmıştır. Şu bir gerçek ki bu reformlardan kırsaldaki küçük ama etkili bir kesimi düşman kazanmıştır. Özetle AP'de parti ve devrimci hareket, başından itibaren gerici egemen sınıfların her çeşit karşı-devrimci uygulamasıyla bağlanmaya çalışılmıştır. Bugün bunlar diğer eyaletlerde de yaygınlaştırılmaktadır. Bizler düşmanın karşı-devrimci taktik, plan ve yöntemleri üzerine derinlikli bir şekilde çalışmakta ve dersler çıkarmaktayız. AP'deki hareket binlerce yoldaşımızın büyük fedakârlıkları karşılığında düşmana nasıl karşı çıkılacağı ve düşmanın plan ve taktiklerinin nasıl cevaplanacağı konularında emsalsiz deneyimler kazandırmıştır. Bunlar sayesinde Parti şu an diğer eyaletlerde düşman taktiklerine karşı daha donanımlıdır.

Uzun süreli halk savaşında yenilgiler ve gerilemeler doğaldır. Devrim düz bir çizgide ilerlemez, zikzaklı bir yol izler. AP'deki hareket çok sayıda yükseliş ve düşüşle karşılaş-

PARTİZAN 62

mıştır. Ancak her zaman Anka kuşu gibi yeniden yükselmiştir. Kuşkusuz, günümüz koşullarında AP'de zor bir süreçten geçiyoruz ve düşmanın taktiksel açıdan üstte olduğu açıktır. Eyalet önderliğinin ve kadrolarının önemli bir bölümünü kaybettik ancak bizi umutlandıran halkımızın halen partimizle birlikte olmasıdır. Partimize destek veren kitle temeli aşmamıştır. Bizle gizlice görüşmekte, sorunlarını çözmek için bize danışmakta ve vahşi devlete karşı gelmekte. Onlar için tek umut partimizdir. Devrimciler her yenildiğinde halkımız acı çekmiştir. Kitle temelimizi şehitlerimizin cenazelerinin sahiplenilmesinden anlamak mümkündür. Polisin tüm baskı ve tehditlerine rağmen Çandramouli ve Karuna yoldaşların cenaze törenine 20 binden fazla kişi katılmıştır. Halkımızın gerici sınıflara ve onların polisine, Boz Tazılara (komandalara verilen isim) olan öfkesi ve nefreti tüm sömürücüleri ve ezenleri yok edecek bir hareketin oluşmasına neden olacaktır. AP'de karşılaştığımız yenilgi ve gerilemeye rağmen dünyada hiçbir güç devrimi gerçekleştirmemize engel olamayacaktır. Egemen sınıflar AP'deki devrimci hareketin büyük potansiyelinden korkmaktalar. Bu nedendir ki Maoistlerin eyalette tamamen zayıfladığı ve AP'nin Maoist hareketle mücadelede örnek olacağı iddia edilse de faşist YSR hükümeti uzun dönemli planlarla çeşitli uygulamalar

planlamakta, Boz Tazı komando gruplarının sayısını yüzde yüz arttırmayı, Naksal karşıtı operasyonlarda helikopter kullanmayı, Naksal hareketine karşı 200 trilyon rupi merkezi yardım yapılması gündeme gelmektedir.

Günümüz çağı dünya çapında büyük değişikliklerin ve çalkantıların yaşandığı bir çağdır. Dünyanın en büyük militarize gücü olan ABD emperyalizmi dahi Irak ve Afganistan gibi küçük ülkelerdeki ulusal kurtuluş mücadelesini bastırabilmeyi mümkün bulmamaktadır. Hindistan'da emperyalizmle işbirliği içindeki egemen sınıfların insafsız sömürü ve baskısı patlamaya hazır koşullar yaratmaktadır. Uluslararası ve ulusal koşulların uygunluğundan yararlanarak AP'deki geçici gerilemenin üstesinden gelebileceğimize inanıyoruz.

Ancak daha da önemlisi, AP'de yaşadığımız kayıplara karşın diğer birçok eyalette ge-

leşme gösterdik. Koşullarımız günümüzde niteliksel olarak önceki dönemlere nazaran çok daha farklıdır, öyle ki bir veya iki eyalette gerilesek veya yenilsek de bir dizi eyalette mücadeleyi ilerletebiliyoruz. Geçmişte Naksalbari'de, Srikakulam'da, Birbhumi'de, Mushahari'de, Kanksa'da veya Sonarpur'da bastırabildiler ancak bugün devrimci hareket çok daha güçlüdür, geri kalmış geniş kırsal alanlara yayılmıştır, güçlü bir parti örgütü, ordusu ve geniş kitle temeli vardır. Merkezi bir plan ve yönelime uygun olarak gelişmektedir. Bu nedenle geçmişte olduğu gibi devletin hareketi bastırması mümkün değildir, ancak belirli yerlerde inisiyatifi alabilir. Kongre AP'deki uygun olmayan şartları uygun şartlara dönüştürerek gerilemeyi tersine çevirecek somut bir plan belirlemiştir. Genel olarak parti ve devrim açısından büyük bir gelecek vardır.

Özel Ekonomik Alanlar (ÖEA), Nandigram ve HKP (M)'nin (Hindistan Komünist Partisi (Marksist)) rolü

S: Singur ve Nandigram konularını nasıl görüyorsunuz? HKP (M)'nin iddia ettiği gibi insanların Nandigram'daki şiddet olaylarına girdiler mi? Bunun gibi konulara aktif şekilde katılmayı düşünüyor musunuz?

C: Kitleleri ilgilendiren yaşam-ve-ölüm gibi bir meseleye bizim katılmamız şaşırtıcı olacaktır. Yüzlerce Özel Ekonomik Alanlar (ÖEA) yaratarak kalkınma adı altında yöneticilerin toprağı halktan alarak Çok Uluslu Şirketlere (ÇUŞ) ve komprador büyük sermayeye aktarmak amacıyla uyguladıkları hilekar ve yağmacı politikalara karşı halkı seferber etmeye çalışıyoruz. ÖEA politikasıyla ülkemiz içinde herhangi bir yasaya bağlı olmayan yarı-sömürge yerleşim birimleri yaratmayı hedeflemekteler. ÖEA politikası emperyalist ÇUŞ'ların küreselleşme saldırılarının bir parçası olarak emirlerindeki Hint egemen sınıfları tarafından saldırganca dayatılmaktadır. Köylülerin ÖEA'lara karşı mücadelesi Kalinga Nagar, Singur, Nandigram, Lohandiguda, Polavaram gibi yerlerde olduğu gibi giderek büyümekte ve militanlaşmaktadır. Özellikle Kalinga Nagar, Singur ve Nandigram; kompradorların ve emperyalistlerin sömürüsüne karşı mücadele sembolleri haline gelmiştir.

Nandigram'daki şiddeti Maoistlerin başlattığına yönelik bu "Sol" Cephe yöneticilerin iddialarına ise herkes gülecektir. Hatta Goebbels dahi mezarında dönerek kendisinin yalan sanatının Buddhas, Karats, Yechuris gibi "Marksistler" tarafından nasıl geliştirildiğine şaşıracaktır. Bu siyasi simsarlar umutsuzca Maoistlerin dışarıdan gelerek yerel halkı kışkırttığını ve polislin kendini korumak amacıyla ateş açmaktan başka çaresinin kalmadığını tekrarlayarak konuyu bölmeye çalışıyorlar. Tüm gerici sınıflar gibi Bengal'in "Marksist" yöneticileri de kendilerinin yaratıkları pisliklerin arkasında "yabancı bir el" aramaktalar. Brinda Karat, Maoistlerin Nandigram'a deniz yoluyla geldiği yorumunu yaptı. Bu sözde ideologların düştükleri siyasi çürümeyi ve mantık yoksulluklarını görmek herkesi rahatsız etmektedir. Bu sahtekarların gözündeki Salim veya Tata (büyük şirketler) yabancı değil ancak halkı için yaşayan ve ölen Maoistler yabancıdır. Daha kötüsü, devekuşları gibi davranarak partilerinin eyaletin her yanından binlerce silahlı adamı ve büyük bir polis gücünü Nandigram'a katliam yapmaları için getirdiklerinin görülmediğini düşünüyorlar.

Nandigram, silahlı adamlarının polisle birlikte çocukların da dahil olduğu yüzlerce insanı öldüren, kadınlara tecavüz eden ve cesetleri nehirlere atan sosyal-faşist HKP (M)'nin çirkin yüzünü bir kez daha göster-

miştir. Buddhadeb kendisinin büyük kompradorların ve ÇUŞ'ların sadık bir uşağı olduğunu kanıtlamıştır. Hükümeti toprağı köylüden alarak büyük sermayeye devretme görevini üstlenmiştir. Nandigram'daki devlet terörü ve devlet destekli terör bir şeyi kuşkusuz ortaya çıkarmıştır: HKP (M) ülke içinde sınıf çıkarlarını gizlemek açısından ÇUŞ'ler ve komprador büyük sermaye için en iyisidir. Bu Marksist etiketli sadık uşaklarını gelecekte merkezi hükümete getirirlerse sürpriz olmayacaktır.

Bu hareketlerdeki rolümüz ise; bizler kesinlikle bu hareketin ön saflarında olmak ve doğru bir hatta devam etmesi için önderlik etmek için tüm çabayı göstereceğiz. Biz halka tüm ÖEA'ları savaş alanlarına çevirme çağrısında bulunuyoruz ve ÖEA'larına karşı halk hareketine her türlü desteği vermeye hazırız.

Sunil Mahto suikastı hakkında

S: Geçen ay, JMM lideri ve Jamshedpur milletvekili Sunil Mahto diğer beş kişiyle birlikte gerillalarınız tarafından öldürüldü. Ayrıca Sudhir Mahto'nun da uyarıldığı haberleri geliyor. Bu eylemleri nasıl temellendiriyorsunuz? Partiniz yakın gelecekte daha fazla siyasi suikast gerçekleştirecek mi?

C: Milletvekili veya bakan olan herkesi öldürmüyoruz. Açıktır ki tüm yasa koyucula-

PARTİZAN 62

rın doğrudan veya dolaylı olarak hükümetin tüm politikalarında sorumlulukları bulunmaktadır. Siyasi liderlerin çok az bir bölümü emperyalist-KBB (Komprador Bürokrat Burjuvazi) ve feodal bileşimin dayattığı politikaları sonuçlandırmada kritik bir rol oynamaktadır. Bu siyasi liderler hedefimizdedir.

Sunil Mahto olayında ise, onu yok etmemiz gerekiyordu çünkü kendisi Jharkand'daki devrimci hareketin vahşice bastırılması olaylarında aktif bir şekilde yer almıştı. O sadece JMM'nin önderi değil aynı

adivasislerin bir bölümünü kazanarak bölme amaçlı gerici sınıfların oyununda ve Maoist harekete karşı silahlı kampanyanın örgütlenmesinde ön safalarda yer aldı. Bu, polisin ve merkezi hükümetin desteğindeki salwa judumun vahşi çeteleri tarafından Çattisgarh'da *Salwa judum* adı altındaki sözde barış hareketiyle adivasi halktan binlerce insanın yaşamı harap olmuştur. 700'den fazla köy yok edilmiş, 60 binden fazla insan evlerinden sürülmüş, 400'den fazla insan öldürülmüş, çok sayıda kadın tecavüze uğramış ve halkın mülkleri yı-

Sözde Tritiya Prastuti Komitesi (TPK) de devletin desteği ile Bihar'da benzeri bir rol oynamaktadır. Bu nedenle esas önder Murari Ganju'yu yok etmek için 9 Nisan'da HKGO'nun cüretkar eylemi gerçekleşti. Benzeri cezalandırmalar gerek duyulduğunda seçici bir şekilde uygulanacaktır ve bu bizim genel politikamız değildir.

Maoistlerin Çattisgarh'da gerçekleştirdikleri şu ana kadar ki en büyük eylemleri hakkında

S: Geçenlerde HKGO'nuz polis güçlerine ve *salwa judum*'a karşı en büyük saldırılardan birisini gerçekleştirerek büyük sayıda polisi ve SPO'yu öldürdü. Yakın gelecekte benzeri saldırıları öngörüyor musunuz? Ve salwa judum'a benzeri eylemlerle son verileceğini düşünüyor musunuz?

C: Partimiz HKP (Maoist)'in önderliğindeki HKGO'nun 16 Mart'ta Özel Polis Yöneticilerinin (SPO) de dahil olduğu 68 polisin öldüğü Çattisgarh-Ranibodli'deki polis kampına yönelik cüretkar taktiksel karşı-saldırı operasyonu, devletin ve merkezi hükümetin *salwa judum* adı altında yürüttüğü vahşi terör yönetiminin engellenemez bir sonucudur. Bu büyüklükte bir operasyonun planlanmasını anlamak için Dandakaranya'daki somut durumu biliyor olmalısınız. (...)

zamanda 2001'de 11 parti kadromuzu soğukkanlıca katleden NSS Çetesini de kurup yönetmekteydi. Kendisi katliamın esas mimarı olmasa da devlet desteğindeki özel çetelerin faaliyetlerinde yer almaktaydı. Daha sonrasında Sendra adı altında devrimci harekete karşı

kılmıştır. Yine AP'de Kobralar, Kaplanlar adı altındaki vahşi çetelerin yarattığı terör kampanyalarını gördük. Benzeri bir plan sendra adı altında Jharkand'da da örgütlenmek istenmekte ve Sunil Mahto bu kampanyayı Maoistlere karşı yaymada esas önderlerden biridir.

HKP (Maoist) MK'sı adına bir kez daha devleti ve merkezi hükümeti uyarıyoruz, salwa judum adı altındaki cinayet kampanyası derhal sona ermezse HKGO'muz ve halkımız saldırılarını daha büyük ölçeklerde sürdürecektir. Yüzlerce polisin ve SPO'nun gereksiz bir şekilde ölümünün sorumluluğunun yalnızca devletin ve merkezi hükümetin omuzlarında olduğunu ilan ediyoruz. Adivasi halkı üzerindeki gaddarlık devam ettiği müddetçe partimizin önderliğindeki adivasislerin büyük ölçekli silahlı misilmeleri engellenemez. Nasıl George Bush Irak'ta ulusal kurtuluş ateşini kontrol altına alabilmek için daha vahşi şekilde güç kullanmaktan başka şey düşünemiyorsa Hint egemen sınıfları da halk savaşını bastırmak ve Dandakaranya'nın madenlerini yağmalayabilmek için daha üst düzeyde baskı yapmayı düşünebilir. Ancak bu, Dandakaranya'daki iç savaşın daha fazla şiddetlenmesi sonucunu doğuracaktır.

Bizler ölen polislerin ve SPO'ların ailelerinin acılarını paylaşıyoruz ancak eyaletin zenginliklerinin yağmalanması için egemen sınıfların emperyalist efendileri için verdikleri emirlere uyarak devrimci hareketi bastırmaya çalışan polisi ve silahlı çeteleri kovmamız gerekmektedir. Bizler merkezi güçlerin askerlerine özellikle de Naga ve Mizo taburlarına yöneticilerinin emirlerine uymama ve Çattisgarh'dan çekilme çağrısında bulunuyoruz.

Gerici egemenlerin çıkarları uğruna kendi kardeşlerine karşı haksız bir savaşta yer alan ve adivasi halkından oluşturulan SPO'lara ücretli askerliğe son vermelerini öneriyoruz. Bizler demokratik örgütlere ve bireylere ve ülkemizin geniş kitlelerine Dahdakaranya'da adivasi halkına yönelik devlet terörizmini ve devlet destekli terörizmi mahkum etmeleri, salwa juduma ve ücretli askerliğe son verilmesi acil talebini savunmaları, merkezi güçlerin bölgeden geri çekilmesi için mücadele etmeleri ve polis tarafından öldürülen 500 adivasi için soruşturma açılması için çağrıda bulunuyoruz.

Orta sınıfi kazanmak için Partinin planları

S: Tarih göstermiştir ki orta sınıflar statükoyu isterler. Hint orta sınıfı da daha güçlü bir hale geliyor. Onlarla nasıl ortaklaşacaksınız?

C: Hint orta sınıfının sayısal olarak büyüdüğü doğru. Aynı zamanda orta sınıfın büyük bir bölümü yükselen fiyatlar, işsizlik, yaşam güvenliğinin giderek düşmesi, büyük oranda özelleştirmelerden kaynaklı eğitimin, sağlığın, ulaşımın yüksek maliyeti nedeniyle aile harcamalarının artışı vb. nedenlerle derin bir krizle yüz yüzedir. Kısacası, orta sınıf sayısal olarak artmasına karşın bir sonla karşı karşıyadır. Bu nedenle bizler orta sınıfın büyük bölümünde artan hoşnutsuzluğu görmekteyiz. Öğretmenle-

rin, kamu çalışanlarının, öğrencilerin hatta büyük alışveriş merkezlerinden etkilenen esnafın grevlerinde ve farklı mücadele biçimlerinde olduğu gibi bu durum onları, talepleri için sokaklara çıkmaya zorlamaktadır. Vurgulanması gereken bir diğer nokta da dünün çok sayıda lüks tüketim ürünlerinin bugün günlük ihtiyaç haline geldiğidir. Ve tüketim ürünlerinin hızla çoğalması ve piyasada tüketiciliğin yaygınlaşması nedeniyle ihtiyaçlar listesi de günden güne artmaktadır. Bu nedenle gelirlerinin büyük kısmı gıdaya, giysiye ve barınmaya gitmesi nedeniyle bu ihtiyaçlarını alamayan bu sınıfın üyelerinde hoşnutsuzluk yükselmektedir.

Fiyat artışı, güvenlik sorunu, çürüme, çocuklarının işsizliği, eğitim ve sağlık harcamalarının artışı, emlak mafyasının tehditleri vb.den orta sınıf kötü bir şekilde etkilenmektedir. Bunları aklımızda tutarak partimiz, orta sınıfı bu konularda harekete geçirmek için planlar yapmaktadır.

Silahlı mücadeleyi savunma

S: Silahlı mücadele neden zorunludur? (Şiddetin halkın büyük bir bölümünü Partinizden uzaklaştırdığı bir gerçek değil mi?)

C: Silahlı mücadele veya silahsız mücadele herhangi bir kişinin veya partinin öznel istek ve dileklerine göre belirlenemez. Kişilerin dileklerinden

bağımsız bir şeydir bu. Bu, tüm tarihsel deneyimlerin çıkardığı bir yasadır. Tarihin bir gerçeğidir ki, dünyanın her yerinde, sınıflı toplumun tarihsel gelişiminin her aşamasında, gerici egemen sınıflar kitlesel protestoları bastırmış, iktidarı bırakmamıştır, ta ki şiddete dayanan direnişin zor kullanarak iktidarı düşürmesine dek. Tabii ki barışçıl hareketlerle, kitlesel protestolarla rejim değişikliğinin gerçekleştiği örnekleri gösterenler olacaktır ancak bunların hepsi sadece rejim değişiklikleridir, sistematik değişiklikler gerçekleştirilemez. Egemen sınıfların bir bölümü iktidarı aynı sınıfın bir başka bölümüne şiddetli bir ayaklanma olmadan devredebilir fakat aynısi diametrik olarak karşıt sınıf çıkarlarını savunan bir sınıfın diğerinin yerine geçmesi konusunda mümkün olamaz. Ancak Afrika, Asya ve Latin Amerika'nın birçok kısmında olduğu gibi rejim değişiklikleri dahi şiddetli çatışmalarla gerçekleşmektedir. Aslında silahlı mücadeleye ihtiyaç olmadan sistematik değişiklikler gerçekleştirilseydik bizler dünyanın en mutlu insanları olurduk.

Bizler mücadeleye başladığımızda mücadelemiz temel olarak toprak, yaşam koşulları ve feodal ve emperyalist sömürü ve baskıdan kurtuluş gibi halkı ilgilendiren çeşitli konularda barışçıl bir hareketti. Zekasını kullanan herkes hiçbir feodal lordun toprağını veya iktidarını kitleler bunu demokratik bir hakları diye talep ettik-

leri için vermeyeceği gerçeğini kavrayacaktır. Toprak beyi tüm araçları kullanarak kitlenin direnişini vahşi bir güçle bozma-ya çalışacaktır. Yerel polisi ve özel güçleri, merkezi paramilitar güçleri ve ihtiyaç duyarsa orduyu çağıracaktır. Biz bunu anti-feodal mücadeleyi başlattığımız her yerde gördük. - 1970'lerin sonlarında Jagt-ya'l'de toprak beylerini köylülüğün toplumsal boykotu sonucu beyler köyleri terk etmek zorunda kalmışlar ve devrimci hareketimiz yüzden fazla köye yayılmıştı ve bu durum iktidarı şoka uğratmıştı. Sonrasında olanlar silahlı mücadele hakkında yanlısamları olan ya da ona karşı çıkanlar açısından göz açıcı bir özelliğe sahip oldu. Birkaç hafta sonra toprak beyleri ücretli askerlerle geldiler ve büyük çapta şiddet uyguladılar ve tutuklama, işkence, evlerin yıkılması, halkın temel haklarının gasp edilmesi vb. çeşitli baskı uygulamalarına giriştiler. İşte bu şartlarda partimiz eline silahları aldı, bu kesinlikle romantik nedenlerden kaynaklı değildi. Aynı durum anti-emperyalist mücadeleler ve ulusal hareketler için de geçerlidir. Toprak, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ve emperyalist sömürü ve baskıdan kurtulma gibi kitlelerin talepleri barışçıl araçlarla mümkün olabilseydi kim değerli yaşamından vazgeçerdi veya zorlu bir yaşamı, işkenceyi göze alırdı ki? Tüm hareketler barışçıl bir şekilde başlar ancak gerici egemen sınıfların hareket-

lerine göre silahlı mücadele biçimini almak zorunda kalır. Irak meselesi buna klasik bir örnektir. Emperyalistlerin petrole olan ihtiyaçlarını doymak için uyguladığı sınırsız şiddet karşısında bir ulus eline silahları almak zorunda kaldı. Aynı mesele Filistin'de, Keşmir'de ve diğer yerlerde de aynıdır.

Sorunuzun ikinci kısmı ise bir mittir. Partimiz hiçbir yerde silahlı mücadele verdiği için kitlelerce uzaklaştırılmamıştır. Tersine, devlet uzun sivri dişlerini gösterirken etkili bir direniş gösterememek cesaret kırıcı bir etki yaratmaktadır. Baskının silahlı güçlerini yok etmeden veya kovmadan halkı harekete geçirmek veya ona güven vermek mümkün değildir. Gerçekte, direnişi gerçekleştirenler sadece bizim gerilla birliklerimiz değildir. HKGO'nun polis güçlerine karşı direnişinde onu aktif bir şekilde destekleyen ve kahramanca direnen halkımız büyük bir rol oynamaktadır. Entelektüellerin fildişi kulelerinden düşünüp teorize ettikleri konular gerçekliğin zemininde bu şekilde.

S: Şiddet karşıtı bir şekilde protesto neden olmasın?

C: Bu soruyu diğer tarafa sormalısınız. Gerici egemen sınıflara –büyük toprak beylerine, büyük sermayeye, emperyalist ÇUŞ'lara, güçlü Hint devletine ve onun silahlı kuvvetlerine, eyalet polisine ve bürokrasiye- şayet dinlerlerse, onlara barışçıl protestolara neden izin vermediklerini sorun. Niye

dövüyorlar, tutukluyorlar, işkence yapıyorlar ve grev yapmaya cüret edenleri öldürüyorlar? İşçiler greve gittikleri için işlerine neden son veriyorlar? Provokasyon yapmadan barışçıl yürüyüşler, toplantılar yapan halkın üzerine neden ücretli polis güçlerini, CRPF'yi, orduyu gönderip ateş açtıyorlar? Hint anayasasının ihlali pahasına çetelerin kadınlara tecavüz etmesine, evleri yıkmasına, yargısız infazlarda bulunmalarına neden izin veriyorlar? Tüm bunlar insanlığa karşı suçlara girmiyor mu? Kalinganagar, Nandigram, Arwal, Indravelli ve diğer barbarca saldırıları neden yaratıyorlar? Kayıplara karşı barışçıl eylem yapan Keşmirliilere neden saldırıyorlar? (...)

Dünyanın herhangi bir yerindeki hiçbir egemen sınıf halkın temel talepleri olan toprak ve baskıdan kurtuluş taleplerini barışçıl şekilde elde etmelerine izin vermemiştir. Hatta sözde demokratik

devletler de statükoya, sömürülerine ve süper kârlarına tehdit etmeyecek bir düzeye kadar izin vermektedir. *Ahimsa* (Şiddet karşıtlığı) ve *karma* (kader) sömürücülerin geniş kitleler üzerindeki hegomonyasını ve şiddetini devam ettirmek için kullandıkları ideolojik dayanaklardır.

Başlarda, kimse sorunlarını çözmek için doğrudan şiddeti kullanamaz. Bunlar ancak barışçıl yürüyüşlerin, eylemlerin, açlık grevlerinin, genel grevlerin vb. ardından şiddet yöntemleri kullanmaya zorlanırlar. Bu devrimcilerin önderliğindeki anti-feodal silahlı toprak mücadelesinin, Kuzeypatı ve Keşmir'deki ulusal hareketlerin veya anti-emperyalist mücadelenin yadsınamaz gerçekleridir. Yalnızca Hindistan'da değil, dünyanın herhangi bir yerinde silahlı hareketlerin geçmişine göz attığımızda bu evrensel gerçeği göreceksiniz. Özetle, halkın başvurduğu mücadele yolları her zaman egemen sı-

nıfların hareketlerine bağlıdır ve unutulmamalıdır ki bugün bizler yalnızca şiddet yöntemlerini değil şiddet ve şiddet dışı yöntemlerin ikisini de kullanıyoruz.

S: Şiddetiniz kendinizi korumak için mi yoksa devlet iktidarını ele geçirmek için mi?

C: Net şekilde söylemek gerekirse, bu ikisini birbirinden ayırmak mümkün değildir. Uzun dönemli perspektifte veya azami olarak amacımız devlet iktidarını ele geçirmektir. Aksi takdirde emperyalizmden, feodalizmden ve büyük komprador burjuvaziden halkımızı kurtarmak ve adaletsiz sosyo-ekonomik sistemi değiştirmek mümkün olamaz. Ancak halkı esas hedefimiz olan kendi iktidarını kurma hedefimize hazırlama sürecinde egemen sınıflar partimiz, kitleler ve devrimci hareket üzerinde bir bütün olarak vahşi bir baskı kuracaktır. Bu nedenle kitleleri harekete katabilmek ve kendi-

Hint devleti sürekli olarak gücünü arttırmadan yükselen halk hareketini denetim altına almasının imkansız olduğunu anlamaktadır. Bu şekilde bakıldığında, güvenlik güçlerinin büyük artışı gücü değil tam tersine Hint devletinin zayıflığını ve eski şekilde yönetme meşruiyetinin kalmadığını göstermektedir.

mizi korumak için daha ilk safhalardan itibaren silahlanmak zorunda kaldık. Ve görece uzun bir süre savaşımızın doğasında bu olacaktır ve taktiksel karşı-saldırılarımız ve kampanyalarımız bu aşamada kendimizi savunma savaşımızın bir parçası olarak ele alınmalıdır.

“Kudretli” Hint devletine karşı mücadele üzerine

S: Hint devleti giderek gücünü arttırmakta. Hint devletine karşı nasıl mücadele etmeyi düşünüyorsunuz?

C: Taktiksel olarak söylersem, evet. Baskıcı güçlerde ve Hint devletinin gücünde büyük bir artış var. Büyük paralar, savunmaya ve “iç güvenliğe” aktarılmakta, eyaletlerin gelirleri serbestçe devrimci güçleri, ulusal hareketleri ve diğer demokratik hareketleri bastırmak için kullanılmaktadır.

Ancak baskıcı güçlerin büyümesi bir başka önemli noktayı beraberinde getirmektedir. Hint devleti sürekli olarak gücünü arttırmadan yükselen halk hareketini denetim altına almasının imkansız olduğunu anlamaktadır. Bu şekilde bakıldığında, güvenlik güçlerinin büyük artışı gücü değil tam tersine Hint devletinin zayıflığını ve eski şekilde yönetme meşruiyetinin kalmadığını göstermektedir. Sömürülerini devam etti-

rebilmek ve iktidarda kalabilmek için baskı yöntemlerine daha fazla güvenmeleri Hint egemen sınıflarının ve emperyalistlerin umutsuzluğunu da göstermektedir. Ülkede demokratik ve devrimci hareketin yükselişi olmasaydı bu kadar parayı baskıcı güçlerin artışına ayırmaları da mümkün olmazdı.

Fakat izin verin de unutulmuş bir gerçeği size anlatayım. Hiçbir devlet ne kadar güçlü olursa olsun halkın gücünü önleyemez.

Başkan Mao'nun doğru bir şekilde vurguladığı gibi en kudretli devletler dahi kağıtan kaplandır. Dün en güçlü devletin en kudretli ordusunun Vietnam'da nasıl yenildiğini gördük. Bugün tüm dünya gözlerine inanamayarak ABD emperyalizminin önderliğindeki kudretli emperyalist orduların Irak'ta kötü eğitilmiş, kötü silahlı ancak kararlı ulusal kurtuluş savaşçıların karşısında nasıl dayak yediğini izlemekteler. Son tahlilde özgürlük sevdalısı halklar herhangi bir devletten daha kudretlidir. Ve kimse şu evrensel gerçeği unutmamalıdır ki bir yerde baskı varsa orada direniş de vardır. Devlet ne kadar güçlü ve kudretli olsa da kitlelerin direnişi ile yıkılacaktır.

Birlik Kongremiz- 9. Kongre bu konuyu detaylı bir şekilde işleyerek devlete karşı çıkmak için emperyalizm, feodalizm ve komprador büyük

sermaye tarafından baskı altında tutulan halkımıza güvenerek çeşitli planlar yapmıştır. Ve elbette ki askeri kapasitemizi de yükselterek. Hint devletinin güçlü ve zayıf yanlarını ele alan uzmanlaşmış bir çalışmamız da bulunmakta. Bu zayıf yanları doğru bir şekilde tahlil ederek zaferler kazanabilmek için etkili vuruşlar gerçekleştireceğiz.

Parlamento sorunu ve Parti'nin durumu

S: Neden seçimlere katılarak parlamentoya girmiyor ve sorunları demokratik bir şekilde ele almıyorsunuz?

C: Bu sözde parlamenter demokrasinin yalnızca kabuğunu görenler açısından mantıklı bir sorudur. Önemli olan ise özü ve içeriğidir, biçimi değil. Demokrasinin üstündeki ambalajı çektğinde içindeki çürümüşlüğü ve cesedi göreceksiniz. Bu nedendir ki Lenin parlamentoyu domuz ahır ve gevezelik yeri olarak tanımlamıştır. Neden böyle ele alıyoruz?

İlk olarak, halkın gerçek sorunları hiçbir şekilde Parlamenta ele alınmaz ve çözmek amacıyla konuşulmaz. Parlamenter kurumlar bunun için kurulmamıştır. Gerçek güç onlarda değildir. Halk için iyi görünen çeşitli çözümler kabul edilebilir ancak bunların Yürütme tarafından kabul edilip uygulan-

ması gerekmektedir.(...)

İkincisi, parlamenter kurumlar statükoyu korumak içindir, sistemi değiştirmek için değil. Tabii ki çeşitli kozmetik değişiklikler yaparak kitleler nezdinde güvenilirliklerini korumaya çalışmaktalar. En önemlisi parlamentoyu kontrol edenler emperyalistler, komprador büyük burjuvazi, büyük toprak ağaları, tefeciler ve mafyadır. Parlamentaoya girenler bu güçlü lobilerin temsilcileri veya yalnızca kuklalarıdır. İyi bir parlamenter dahi bu büyüklerin çizdiği kuralların ötesine geçemez. Parlamentoda yapılan işlere bakarsanız % 90'ından fazlasının çöplük olduğunu, ülkenin gerçek sorunları ile ilgili olmadığını göreceksiniz.

Seçim sisteminin gülünç bir oyun olduğunu okul çocukları bile bilir. Likör ve parayla, dinsel ve etnik düşüncelerle verilen oylara demokrasi mi diyorsunuz? Binlerce Müslüman'ın katili olan Narendra Modi, Gujarat'ta seçimleri yeniden kazanarak bakan oluyorsa, suçlular ve en berbat politikacılar yeniden seçilebiliyorsa bu sözde demokrasinin bir anlamı olduğunu düşünmek mümkün mü?

Bu nedenle kendilerine devrimci diyen ancak pratikte parlamenter siyasete dahil olan partilerin aksine partimizin yasama sistemine yönelik tam bir netliği bulunmaktadır.

Bizim, halkın kendi sorunlarını ancak mücadeleyle kazanacakları, parlamenter kurumların ise yanılısama yaratmaktan başka işe yaramadığı konusunda inancımız tamdır. Parlamento, kitlelerin sistemi yerle bir edecek öfkesini boşaltmak için kullandıkları bir güvenlik kemeridir. Siz sorunların parlamentoda demokratik şekilde öne sürülmesini savunuyorsunuz, biz ise halk, sorunlarını demokratik şekilde örgütlü protestolarla çözebilir diyoruz. Bizler bu mücadelelerin her zaman en önlerinde yer almalıyız ve emperyalist talimatlara yardımcılık yapan, büyük sermaye ile feodal güçlerin hizmetinde olan, gevezelik kulübü olarak iş gören, anti-demokratik şekilde seçilen parlamentoya adım atmamalıyız.

S: Eğer parlamentoya giderseniz partinizin de bozulacağından mı korkuyorsunuz?

C: Bunun cevabı daha önceki cevaplarımda gizli. Tek cümleyle söylemek gerekirse, parlamentoya girdikten sonra bozulmak, ki bu ML partiler için doğru olabilir, ancak zaten bozuk parti veya kişiler parlamenter sistemin gerçek bir parçası haline gelebilir. Partimiz parlamentodaki paranın iktidarına karşı gerçek alternatifin halkın gerçek demokratik iktidarının kurulması olduğuna inanmaktadır. Bu halkın iktidar organlarının bazıılarını ülkenin bazı kısımla-

rında kurduk. Dandakaranya'da olduğu gibi. Bu devrimci iktidar organları gerçek iktidarın nasıl uygulanacağını bozuk ve suçlu parlamenter kurumlara kıyasla göstermektedir.

Maoistlerin kitle temeli üzerine

S: Kitle temeliniz nedir?

C: Kitle temelimiz geniş ezilen kitleler, dünyanın lanetlileri, yoksulları, yabancılaştırılan kitlelerdir. İşçiler, köylüler, orta sınıf, dalitler, kadınlar, adivasisler ve tüm ezilen milyonlar ve milyonlarca kitle bizim temelimizdir. Gerçek Hindistan'ı oluşturan geniş kitlelerdir, toplumun en üst kesimini oluşturan yüzde 5 veya 10'luk kesim değil. Devrime ihtiyacı olan bu geniş kitlelerdir ve birçoğu bizi birebir görmese de partimizi alternatif olarak değerlendirmektedir. Öznel güçlerimiz arttığı oranda ülke çapında geniş kitlelerin içine gireceğiz. Anti-feodal silahlı toprak mücadelesine önderlik ettiğimiz tüm alanlarda, tüm bu kesimler içinde güçlü bir kitle temelimiz bulunmaktadır. Yine kentlerde diğer kesimler içinde –işçi sınıfı, öğrenciler, gençlik, orta sınıf, küçük esnaf vb- derinleşmeye ihtiyaç vardır.

S: Kadro temelinizin son bir yılda ne kadar artış gösterdiği üzerine istatistiki veriler verebilir misiniz?

C: Kesin istatistiki veriler veremem çünkü düşmanın partimizin gerçek gücü hakkında bilgi sahibi olmasını istemiyoruz. Bırakalım onlar tahmin etmeye ve sözde araştırma merkezleri, istihbarat servisleri vb. üzerinden istatistikler üretmeye devam etsinler. Ancak net bir şey söyleyebilirim ki o da son bir yılda bazı eyaletlerde yaşadığımız ciddi yenilgilere rağmen kadro gücümüz, kitle temelimiz ve niteliği vb. konularda bir gelişim gösteriyoruz.

S: Hindistan coğrafyasının ne kadarı Maoistlerin denetiminde? Hint başbakanı 604 bölgenin 160'ında bulunduğunuzu söyledi. Bu doğru mu?

C: Başbakanın açıklamasından anladığımız şey bizim Hint egemen sınıfları açısından nasıl bir kabus haline geldiğimizdir. Gerçekte birçok ajans ve kurum veriler yayınlarak Maoistlerin nasıl bir tehdide dönüştüğünü anlat-

maktalar. Bir yazar her hafta iki yerleşim birine girdiğimizi söylemekte! Bir diğeri 2005 yılında 64 bölgedeyken 2007'de 169 bölgeye genişlediğimizi söylemekte, bir başka araştırmacı ise benzer şekilde Maoistlerin AP, Bihar, Jharkand, Çattisgarh ve Orissa'da güçlendiğini belirtiyor ve bu böyle gidiyor. Bunların önemli bir kısmı hayal ürünüdür ve genellikle daha fazla polis gücünün yerleştirilmesi ve devrimci hareketi bastırma için daha fazla kaynak ayrılması talebiyle sona ermektedir.

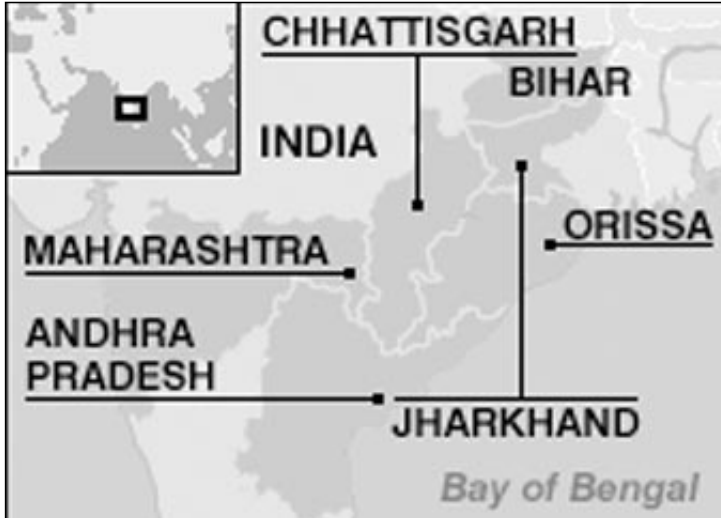
Maoistlerin bu kadar sayıda bölgeyi denetiminde tuttuğu bir tahmindir. Fakat şunu söyleyebilirim ki etki gücümüz arttıkça bu sayının çok daha fazlası olacaktır.

Halk İktidarı üzerine

S: Halk iktidarı ile neyi kastediyorsunuz? Batı Ben-

gal'de iktidara gelen komünistler üzerinden komünist bir eyaleti görüyoruz. Halka iktidarı vereceğinizden nasıl emin olabiliriz?

C: Birçok insan gibi sizin de isim nedeniyle karıştırmamız şaşırtıcı değil. Bir parti kendisine komünist dediği için komünist olamaz, bir parti kendisini Bharatiya Janatha partisi dediği için bu parti halk partisi değildir veya samajwadi dediği için sosyalist parti değildir. HKP (M) kendisine Marksist dese de uzun zamandır komünist projeden ve Marksist ideolojiden kopmuştur. 1960'ların sonlarında ve 70'lerin başlarında Batı Bengal'de İçişleri Bakanı Jyoti Basu'nun emriyle binlerce devrimci katledilirken ve 1967'deki Naksalbari silahlı köylü isyanı çıktıktan beri kendisi sosyal faşist bir parti haline dönüşmüştür. 14 Mart'ta Nandigram'daki son katliamlarında, Singur'da halk hareketinin vahşi şekilde bastırılmasında ve ÖEA'ların kurulması için ÇUŞ'lara ve büyük komprador şirketlere açık çağrı yapmasında ve eyaleti bu köpekbalıkları için bir cennete çevirmeye çalışırken görüldüğü gibi Buddhaheb'in Marksist partisi Tataların, Salemlerin ve emperyalist ÇUŞ'ların hizmetinde çalışmaktadır. Özellikle Nandigram'da polisin ve HKP (M) çetelerinin planlı katliamı da Hint halkının yeni nesillerine bu partinin sosyal faşist ka-

rakterini bir kez daha göstermiştir. Bu nedenle Batı Bengal'deki yönetim sosyal faşist bir yönetimden başka bir şey değildir.

Halk iktidarı ile ilgili sorunuza gelirse, gerçek iktidar halk tarafından yürütülüyorsa biz ona halk iktidarı deriz. Bunu Dandakaranya'nın, Bihar'ın, Jharkand'ın bazı yerlerinde görebilirsiniz. Biz bunu AP'deki bazı köylerde de inşa ettik ancak silahlı gücümüzün zayıflığı nedeniyle merkezin ve eyaletin özel güçlerinin yoğun saldırısı karşısında koruyamadık. Bizim halk iktidarının embriyonik halini inşa ettiğimiz her yerde kitlenin inisiyatifini ve enerjisini geliştirerek tam anlamıyla sürece katıldığını, kendi yaşamı hakkındaki kararlarda aktif şekilde yer aldığını, okullar, su depoları, hastaneler vb. inşa ederek köylerinin kalkınmasına kolektif şekilde katıldığını, üretimi arttırdığını, burjuva-feodal mahkemelere gerek kalmadan yerel sorunları kendi içlerinde çözdüğünü özetle kendi kaderlerine şekil verdiklerini söyleyebiliriz. Halk ordumuzun ve halk milislerinin görece güçlü olduğu ve düşmanın silahlı güçlerini yok etmede başarılı olduğu yerlerde halk artık kabile yaşlıları, toprak ağaları, orman görevlileri, bürokratlar, tefeciler ve polis tarafından ezilmemektedir. Halkın azmi büyük sanayi köpekbalıklarını ve emperyalist ÇUŞ'ları da

engellemektedir. Kadınlar ülkenin diğer bölgelerindeki hemcinslerine nazaran görece daha fazla özgürlüğü yaşamaktadır.

Bizler halk ordumuzu güçlendirerek ve onu kudretli bir orduya dönüştürerek, halk savaşını yükselterek, düşman gücünü yok ederek ve üs alanları kurarak bu halk iktidarlarını yerelden daha üst aşamalara doğru geliştireceğiz. Üs alanlarımızda bu iktidar görece daha sağlamdır. Ancak devlet iktidarının ülke çapındaki nihai ele geçirilişine kadar halk iktidarını köy ve bölge düzeyinde yürütmekte ciddi sıkıntılar yaşayacağız. Bu alanlarda halkın sahip oldukları sınırlamaları bilmelerine karşın kullandıkları iktidarı gözlemlememiz gerekmektedir.

İslamcı yükseliş üzerine

S: Fakat küresel ölçekte mücadele, küreselleşme yanlıları ile İslamcı yükseliş arasında olarak görülüyor. Bu gerçeklik içinde sınıfsız toplumu nasıl görüyorsunuz?

C: Küreselleşme halka ve halkın yüzyıllar içinde kazandığı değerlere karşı açılan bir savaştır. Küreselleşme Pazar köktencilerinin ideolojisidir. Pazar köktencileri ulusun yüzyıllar içinde yarattığı ve koruduğu her şeyi yok etmektedir. Küresel hegemonya hedefi ile kendi çıkarları için her cephede –askeri, ekonomik,

siyasi, kültürel, psikolojik-savaş açmaktalar. Bu hedefe ulaşmak için dünyayı mahvetmekten çekinmemekteler.

Dünyanın her yerinde küreselleşmeye karşı halk hareketleri bulunmaktadır ve İslamcı hareket de bu dünya çapındaki emperyalizme, emperyalist küreselleşmeye ve savaşa karşı halk hareketinin parçasıdır.

Sınıfsız toplum -komünizm- bilinçli bir projedir ve insan bilincinin dönüşümü yoluyla kurulmaktadır. Ve buna ulaşmak için ilk adım emperyalizmi dünya çapında ve yerli gericileri her bir ülkede yıkmaktır. İslami yükseliş, emperyalist küreselleşmeye ve emperyalist baskı ve sömürüye karşı dünya halklarının özeldede Müslüman kitlelerin tepkisidir. Emperyalizm var olduğu müddetçe ve Asya ve Afrika'da gerici komprador İslami rejimler devam ettiği sürece müslüman kitlelerin bu köktencilikten kurtulmaları mümkün değildir. Ancak emperyalizmin dünya çapında yıkılışının ardından İslami kitleler ideolojilerinden ve değerlerinden kurtulabilir. Bu da sınıfsız topluma giden yolu açacaktır.

S: İslamcı yükseliş hakkında görüşleriniz nedir?

C: Bu sorunun cevabı yukarıdaki cevapta gizlidir. Özünde biz İslami yükseliş günümüz dünyasında ilerici anti-emperyalist bir güç olarak görüyoruz. Irak'ta, Afga-

nistan'da, Filistin'de, Keşmir'de, Çeçenistan'da ve diğer birçok ülkedeki mücadeleyi İslamcı köktencilerin mücadelesi veya Samuel Huntington'un teorize ettiği gibi "medeniyetler çatışması" olarak yorumlamak doğru değildir. Özünde tüm bunlar, bu mücadeleler içerisinde İslamcı köktencilerin rolünü yok saymadan, ulusal kurtuluş savaşlarıdır. Bizler sınıf farklılığını ve sınıf mücadelesini yok saydığı ve kitlelerin gündeminden sınıfsal baskıyı çıkardığı için ideolojik ve politik olarak her türlü dini köktencilğe karşıyız. Ancak "İslamcı köktencilik", benim görüşüme, ABD, AB, Japonya ve diğer emperyalistler tarafından dayatılan Pazar köktencilğine karşı savaşta halkın müttefikidir.

Bu yükseliş Müslüman kitleler içinde anti-emperyalist demokratik bilinci geliştirmeli ve diğer tüm laik, ilerici ve devrimci güçlerle yakınlaşmalıdır. Ben İslami yükselişi, köktenci ideolojinin hakimiyetine ve İslami hareketlerin günümüzdeki görüşlerine rağmen Müslüman kitlelerin demokratik uyanışının başlangıcı olarak görüyorum. Partimiz İslami yükselişi desteklemekte ve tüm anti-emperyalist güçlerin birliğini hedeflemektedir.

S: Hizbullah lideri Nasrallah geçenlerde Sol'un İslamcılara yakınlaşması gerektiğini söyledi. Hindistan

özümlünde bunu nasıl yorumluyorsunuz?

C: Ben temel olarak Hizbullah lideri Nasrallah'a katılıyorum. Nasrallah'ın İslami ülkelerde emperyalizme karşı ulusal kurtuluşa vurgu yaptığını anlamak gerekir.

Günümüzün görevi emperyalizme özellikle de binlerce yıl içinde yaratılan insanlık değerlerini saldırgan şekilde yok eden ve Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki her milleti ezen ABD emperyalizmine karşı çıkan tüm güçlerin birliğini yaratmaktır. Sol, emperyalizmden özellikle

dini dil, bu hareketlerin ulusal demokratik özünü ve anti-emperyalist karakterini yok saymamalıdır.

Nepal'deki gelişmeler üzerine

S: Nepal hakkında ne düşünüyorsunuz?

C: Partimizin resmi görüşü teorik dergimiz *Halk Savaşı*'nin son sayısındaki açıklama, makale ve röportajlarda ortaya konulmuştur. Ayrıca geçen yıl Parti sözcümüzün röportajı da yayımlandı. Nepal'deki gelişmeler üzerine

de ABD emperyalizminden ulusal kurtuluş için mücadele eden İslamcı hareketin güçleriyle birlik için adım atmazsa kendisinin demokratik olduğunu iddia edemez. Demin de belirttiğim gibi, çeşitli ülkelerde İslamcı hareketlerin önderliğinde devam eden tüm hareketler ulusal demokratik hareketlerdir. Bu hareketin önderliğinin kullandığı güçlü

çeşitli Maoist partilerle tartışmalara devam ediyoruz.

Bizler 21. yüzyılda demokrasi adı altında NKP (Maoist)'in çok partili demokrasi politikasının ardından halk savaşının yönünün değişmesinde ciddi tehlikelerin bulunduğu inıyoruz. Bunu söylerken, böylesi bir adım, devrimden sonra kapitalizmin restorasyonunu önlemek için

gereklidir, ancak şu an yaptıkları, siyasi iktidarı ele geçirmeden önce seçimlere katılmalarıdır!! Ve bu, devrimin çıkarlarına zarar verecektir. Bu konularda Nepal'deki Maoistlerle tartışmaya devam ediyoruz. Onlara parlamenter demokrasi konusunda yanlısamlara kapılmamalarını anlatıyoruz. Dünyada parlamenter demokrasinin tarihi ve Hindistan'daki yaklaşık 60 yıllık deneyim onun sahteliğini göstermektedir.

Görüşmelerin en tehlikeli yanı HKO'yu silahsızlandırmak ve savaşçıları kamplara yerleştirmektir. Bu, kitleleri silahsızlandırmaktan ve onları ezenlerin insafına terk etmekten başka bir şey değildir. Ne emperyalistler ne de Hindistan ve Çin gibi büyük komşular Nepal'deki sosyo-ekonomik sistemde kökten bir değişikliğe izin vermeyecektir. Halk savaşı veya parlamenter demokrasi yoluyla Maoistlerin kendi çıkarlarına zarar vermelerine karşı edilgen kalmayacaklardır. Bu nedenle Maoistler hiçbir zaman feodal ve emperyalist sömürüye, çok partili demokrasi adı altında parlamentoya girerek son veremezler. Ya sisteme adapte olacaklar yada egemen sınıflarla iktidarı paylaşma politikalarına son vererek iktidarı ele geçirmek için silahlı devrimi sürdürecekler. Budist bir orta yol bulunmaktadır. Burjuvazinin icat ettiği bir oyunda kuralları belirlemeleri mümkün değildir.

Günümüz dünyasında Partinin rolü üzerine

S: Uluslararası ve ulusal arenada gelişmeler çok hızlı yaşanmaktadır. Bu gerçeklikte partinizin rolünü nasıl görüyorsunuz?

C: Günümüzün uluslararası ve ulusal koşullarında partimiz büyük bir rol oynamaktadır. Kongremiz günümüzün siyasi durumunu analiz etti ve parti ve halka çağrılarda bulundu. Koşullardan yararlanmak, gelişme göstermek ve Hindistan'daki halk savaşında sıçramalar yaratmak için gerekli olan acil görev ve taktikleri belirledi. Yeni Merkez Komite bunları daha da somutlayarak zamanlarının belirli olduğu program ve planlara bağladı. Ülkemize ve dünyaya yönelik konularda çok sayıda çözümleme Kongrede kabul edildi. Umuyoruz ki bu konuları etkin şekilde yerine getiririz ve geniş temelli siyasi kitle hareketi yaratırız.

Önümüzdeki 10-20 yıllık zaman dilimi dünyanın dört bir yanında siyasi ve toplumsal yükselişlere tanık olacaktır ve ülkemiz de emperyalizme, ÖEA'lar adı altında yarı-sömürge yerleşimler yaratan, kırlarda ve kentlerde yoksulların büyük yer değiştirmelerine, devlet baskısına, işsizliğe, çürümeye, enflasyona, toplumsal refahın gerilemesine vb. neden olan Hint egemen sınıflarının halk karşıtı

politikalarına karşı çok sayıda eyalette büyük kitle isyanlarına tanık olacaktır. Ülkemizde halkın militan bir şekilde devlete karşı çıkması genel bir özellik halini alacak ve eminim, partimiz bu hareketin başında olacaktır. Ülkemizin geniş ezilen kitlelerinin büyük çoğunluğuna önderlik etmemiz mümkün olacaktır. Partimizin ve kitle örgütlerinin yasaklanmasına, yoldaşlarımızın katledilmelerine, halk üzerinde zalimane bir baskının uygulanmasına, devrimci hareket etrafında örgütlenlere baskı yapılmasına ve her türlü baskıcı uygulamaya karşı partimizin geniş kitlelere önderlik etmesi engellenemez. Gericici ve revizyonist partiler, parlamenter sistem kitlelerin gözünde güvenilir değildir ve kitlelerin gözünde partimiz onları gerçek kurtuluşa götürecektir olan tek alternatiftir.

S: Son olarak bu dönemin Hindistan'daki Maoist mücadele açısından bir dönüm noktası olduğuna inanıyor musunuz? Öyleyse neden?

C: Bu soruyu sorarken tam olarak neyi kastettiğinizi bilmiyorum. Ancak birçok nedenden ötürü evet diyebilirim. 37 yıl sonra Kongresini yaparak Hindistan komünist hareketinin iki maoist akımının birleşerek Hint devriminin ilk kez tek bir yönetici merkezinin ortaya çıkması Hindistan'daki Maoist müca-

delenin tarihi açısından bir dönüm noktasıdır. Ve sadece bu kadar değildir. Birlik Kongresini gerçekleştirmek günümüzde Partimiz açısından çok önemlidir. Emperyalistlerin de desteği ile gerici egemen sınıflar Kongremizi engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Ancak Merkez Komitemizin ve partinin çeşitli önder komitelerinin mükemmel planlaması ve HKGO'nun kahraman savaşçıların, fedakar halk milislerinin ve devrimci kitlelerin korumasıyla iki yıl önce başlayan bu büyük demokratik süreci tamamladık. Kongremizi iki hafta içinde başarıyla gerçekleştirerek düşmanı bozguna uğratmaktan onur duyuyoruz.

Bu başka bir nedenden dolayı da bir dönüm noktası-

dır. Bugün Maoist hareket acil bir görev olarak güçlü bir HKO inşa etmek ve kırsalda üs alanları yaratmak göreviyle karşı karşıyadır. Gerici egemen sınıflar çürümüş parlamenter sisteme ve suçlu, faşist, komprador parlamenter partilere karşı gerçek bir alternatif olan bu Kızıl Üslerin (demokratik halk hükümetinin) Hindistan'ın kalbinde yaratılmaması için elinden geleni yapmaktadır. Bu nedenle sadece merkezi güçlerin ve eyaletlerin özel güçlerinin yoğunlaşmasıyla değil, ayrıca yerli halktan büyük bir kitleyi silahlandırarak, eğiterek ve devrimci harekete karşı örgütleyerek Rusya devrimi öncesinde Kara Yüzlerin pogromlarını ve faşist Hitler'in Nazi çetelerini hatırlatan katliamlar düzenlemekte-

ler. Maoist hareket ancak düşman güçlerinin bu saldırısını yok ederek ilerleyebilecektir. Bu nedenle Hindistan Maoist hareketinin tarihi açısından bir dönüm noktasındayız.

Ve bu dönemi dönüm noktası olarak adlandırmamızın son nedeni de tüm ülke yarı-sömürgeleştirilirken, emperyalistlere ve büyük sermayeye ÖEA'lar adı altında satılırken, milyonlarca insan sözde kalkınma projeleri ile yer değiştirmeye zorlanırken, işçiler, köylüler, öğrenciler, aydınlar, dalitler, kadınlar, adivasisler, azınlık milliyetler ve dini azınlıklar ve diğerleri isyana eğilim gösterirken biz Maoistler, 1 milyardan fazla bir halka devrimci önderliği yaratma gibi büyük bir görevle karşı karşıyayız.

37 yıl sonra Kongresini yaparak Hindistan komünist hareketinin iki maoist akımının birleşerek Hint devriminin ilk kez tek bir yönetici merkezine ortaya çıkması Hindistan'daki Maoist mücadelenin tarihi açısından bir dönüm noktasıdır.

ELDE VAR KEMALİZM'İN REVİZYONU SİYASAL KRİZ YENİ AŞI TUTAR MI?

Emperyalist kapitalizm kendi krizine, aşırı üretim krizine çözüm ararken yeryüzünün efendileri olarak çözüm unsurlarını belirlemeye, denemeye çalışıyorlar. Fakat sınıf savaşımının teorisinde bugün egemen sınıfların bulunduğu kefe ağır çekiyor diye tamamen ve tek yanlı olarak durumu belirleyen olamıyor. Ezilen halklar ve ezilen uluslar meydanı emperyalizme bırakmış değiller. Ayrıca emperyalizmin kendi kendini yeme gerçekliği de onun bitmeyen paradoksudur. Söz konusu bu genel durumdan tek tek ülkeler kendi özgül çelişkileri düzeyinde etkilenirken beraberinde genel duruma, evrensel çelişmelere de etkide bulunmuş oluyorlar.

Suların durulduğu, sükûnetin hâkim olduğu bir zamanda yaşamıyoruz. Büyük bir karmaşanın tam ortasındayız. Sosyo-politik, kültürel iklim anbean değişiyor, farklılaşıyor.

Yaşanan bu dinamizmin maddi hayatla sınırlı kalmadığını, düşünsel planda da bir çatışma, bir üretkenlik olduğu görülmektedir. Fakat düşünsel dinamizmin kavramlar dünyasının bugünkü belirleyeni egemen sınıflar ve onların ideologlarıdır.

Emperyalist kapitalizm kendi krizine, aşırı üretim krizine çözüm ararken yeryüzünün efendileri olarak çözüm unsurlarını belirlemeye, denemeye çalışıyorlar. Fakat sınıf savaşımının teorisinde bugün egemen sınıfların bulunduğu kefe ağır çekiyor diye tamamen ve tek yanlı olarak durumu belirleyen olamıyor. Ezilen halklar ve ezilen uluslar meydana emperyalizme bırakmış değiller. Ayrıca emperyalizmin kendi kendini yeme gerçekliği de onun bitmeyen paradoksudur. Söz konusu bu genel durumdan tek tek ülkeler kendi özgül çelişkileri düzeyinde etkilenirken beraberinde genel duruma, evrensel çelişmelere de etkide bulunmuş oluyorlar.

Dünyanın bu hercümerç halinin en fazla içine aldığı ülkelerden biri de bizim ülkemiz. Böyle olmasının bölgeye dair emperyalist planlamalarla ve onun belli ölçülerde pratikleştirilmesiyle ilişkisi olduğunu biliyoruz. Bölgede öne çıkan çelişmelerde Türkiye’de mevcut olan çelişmelerin bir-

biriyle yakın ilişkisi, her an kırılmaya gidecek fay hattını ortaya çıkarmıştır. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları için bugün en yakıcı mesele, gerçekleşmesi büyük olasılık olan fay kırılmasının üstesinden gelmek, en az yıkımla çıkmaktır.

Siyaseti ekonominin yoğunlaşmış biçimi olarak özetleyen komünistler bununla, alt yapı ve üst yapı ilişkisinin sınıflar savaşımının, devlet ve devrim nedenlerini de özetlemiş oluyorlar. Üretim araçlarını elinde bulunduran sınıf üretim, birikim, paylaşım vb.leriyle ilgili siyasetini devlet denilen araçla yaşama geçirir. Bu zemin üzerinde ortaya çıkan gelişmeleri çözme, yönetme biçimi olarak farklılıklar arz etse de başvurulan biçim sosyo-ekonomik yapılara göre şekillenmektedir. Bizim ülkemizin sosyo-ekonomik yapısından kaynaklı çelişkileri, egemen sınıflar faşizme başvurarak çözmeye, yönetmeye çalışıyorlar.

Bizim ülkemizde egemen ideoloji diğer bir deyişle egemen sınıf olan komprador patron ağaların ideolojisi Kemalizm olarak adlandırılmış, paketlenmiştir. İşte bugün gerek Kemalist ideoloji ve gerekse siyasal sistemin kurumsal ve hukuksal çerçevesi ciddi olarak gerilmiş durumdadır. Kısa vadede her şeyin çok hızlı ve şiddetli biçimde adeta zembereğinden boşalmasına yaşanacağını ve devlet aygıtının “patlayacağını” söylemiyoruz, lakin bu gerilimin kolayca atlatı-

lacağını da düşünmüyoruz.

Devletin resmi ideolojisi Kemalizm giderek daha geniş kesimler için inandırıcılığını yitirmiş, en azından sorgulanır olmuştur. Bunun yanı sıra ya da bu gelişmelerin de katkısıyla devlet aygıtı meşruiyet sorununu daha derin yaşar olmuştur. İdeolojisi ve meşruluğu sorgulanan, kendini yeniden üretme krizi yaşayan faşist devlet, gelinen bu noktanın yol açacağı sonuçların zembereğinden boşanırmasına yaşanmaması için gerilimi düşürecek, yumuşak bir geçiş yapacak çözümler aramaktadır.

Tüm bu noktada süreç iç ve dış politik gelişmelerle daha da baskılanmış, ekonomik ve sosyo-politik yapının sinir uçları çok daha hassaslaşmıştır. Dolayısıyla devletin kendisini *re-organize* etme gündemi kesin, parçalı, sancılı ve çok taraflı bir çatışma altında girişim ve ertelemelerle geçiyor. *De-kadans* (çözülme, çürüme bozulma) olarak adlandırılan bu durumdan çıkmak, tekli ve bunun getireceği güçlü bir iktidar oluşturmak komprador patron ağalar için daha yakıcı olmuştur.

Kim kiminle neden çatışıyor!

Siyasal sistemin dizayn edilmesi elbette istenildiğinde hemen gerçekleşir gibi değildir. Özellikle Türkiye ve benzer ülkelerde siyasal yapı kurumsal olarak kendisine ait özel alanı daha bir genişletmiştir. Sınıf ilişkilerinin yol açtığı bu sonuç silahlı ve silahsız bü-

rokrasinin direnç kaynaklarının beslenmesini, güçlenmesini getirmektedir. Bu yüzden söz konusu bürokratik güç, devlet olmanın olanaklarını, durumunu korumanın, pekiştirmenin aracına dönüştürerek “dokunulmazlık” gibi bir zırhı egemen sınıflara karşı da giyinmeye, buna kalkışmaya çalışabilmektedir.

Egemen sınıflar cephenin siyasal iktidar alanından dışarıya düşük bazen de oldukça yüksek düzeyde çatışmalar yansımaktadır. Bugünkü haliyle çatışmaların görünen tarafları Cumhurbaşkanlığı+ordu+yüksek yargı, eğitim vb. bürokrasi ve CHP ile AKP hükümetidir. Cumhurbaşkanlığı seçimi etrafında yaşanıyor olarak yansıyan bu çatışmada üretim araçlarını ellerinde bulunduran komprador patron ağalar kendi içlerinde parçalı bir tutum sergilememiş, siyasal istikrarın önemine vurgu yaparak tarafgir bir tavır koymamıştır.

Bu tablo akla “acaba devlet kurumları arasındaki çatışma sınıflar üstü mü?” “Yoksa egemen sınıflar bu çatışmanın dışında, tarafsız mı?” sorusunu getiriyor. Ayrıca yine bu tablo “Egemen sınıflar arasındaki çatışma”, “AB’ci kesim ile Amerikancı kesim arasındaki çatışma” gibi geleneksel tasniflere de pek uymuyor. TÜSİAD, AKP hükümetinin performansından ve dolayısıyla da seçim sonrasında alınan sonuçtan gayet memnundur. Fakat Cumhurbaşkanlığı çatışmasında böylesi nitelikte bir destek

söz konusu değil.

Siyasal yapı içerisinde AKP hükümetiyle diğer belirleyici kurumların karşı karşıya gelmesi, bu şekilde bir saflaşmanın ortaya çıkması anlamlıdır. Hükümetin uyguladığı ekonomik politikalarla, sosyal politikalarla değil de çatışmanın siyasal alana dayandırılması, Cumhuriyetin temel ilkelerini sahiplenme/sahiplenmeme ikilemi içerisinde açıklanması daha önce değindiğimiz **ideolojik kriz** ve **derinleşen meşruiyet**

sorunuyla ilgilidir. Devletin silahlı ve silahsız bürokrasisi esasen hükümetleri, daha doğru bir ifade ile parlamentoyu şekilsel, iktidarsız bir organ olduğu müddetçe çekilir, katlanır bulmaktadır. “Millet iradesi”, “Milletin temsilcileri” gibi büylü sözcüklerin kitleleri yedekleme ve oyalama, devletin var oluş nedenini perdeleme gibi gerekçeler için kullanıldığı unutulmadığı sürece parlamentoya **uyumlu bir beraberlik** mümkün olur.

Bugüne baktığımızda yaşananların çabucak atlanılacak gibi olmadığını görmek zor değildir. Bir dönüm noktasına varılmıştır. Tabiri caizse siyasal sistem **gömlek değiştirme** aşamasındadır. Yılanın gömlek değiştirenkenki halidir olanlar. Acısı, gerilimi ve aşırı hassaslaşan sinir uçları bunun bir sonucudur.

Gelişmeler faşist Kemalist ideolojinin yeniden ele alınmasını kaçınılmaz bir biçimde egemen sınıflara dayatmıştır.

Bunun en temel nedeni **Kürt Ulusal Sorunu ve mücadelesinin** geçmişten bugüne kat ettiği aşama ve geldiği noktadır. Devletin resmi ideolojisi 80 yıl içerisinde değişik düzeylerde krize sürüklenmiştir. Bu süreçleri herhangi bir revizyona gitmeden aşma kabiliyeti göstermiştir. Kürt ulusal sorunu meselesinde de bilindiği gibi imha ve inkarı çözüm görmüştür.

Gelinen aşamada diğer dönemlere göre önemli farklılıklar olmuştur. Kapsamı ve içeri-

ği farklılaşan ulusal sorun ve ulusal hareket Kemalist ideolojiyi ve onun faşist rejimini/devletini somut tercihlerle karşı karşıya getirmiştir.

Çelişkileri yönetmede iki farklı çizgi ve içten kırılma

Egemen sınıflar içinde devletin kurucu ideolojini aynen koruyarak, ezilen ulusun inkarı siyasetini zaafa uğratmamak kaydıyla Kürtler için bazı bireysel haklar tanıma ve böylece ulus-devlet yapısını sürdürme çizgisiyle, Kemalist ideolojinin revizyonuna da gidebilecek, ulus-devlet paradigmasını coğrafi değişimleri de içine alacak düzenlemelerle yenileme de dahil bölgesel planda bir siyaset kurgulayan çizgi biçiminde iki temel farklılaşma ve bu temel farklılaşma dışında kalan daha **tali** kesimler söz konusu.

Bahsettiğimiz bu çizgiler simgesel olarak ifadesini belli kurumlar ve kişilerde bulmaktadır; buna değineceğiz. Ayrıca şunun da altını çizmek istiyoruz: Bu ayrışma TC'nin dış ve iç politikalarıyla, siyasal sistemin kurumsal ve hukuksal olarak yeni bir yapılanmaya sokulmasıyla sonuçlanacak düzeyde bir ayrışmadır.

Durumu yeterince anlaşılır kılmak için geçmişe dönmek, yaşanmış olanlara gönderme yapmak, karşılaştırmalarla koşulları anlatmak bazen çok gerekli olabiliyor. Amerika gezisinde bu gerekliliği Yaşar Büyükanıt da duymuş olacak ki, konuşmasında Türkiye'nin

“1923'ten beri hiç bu kadar tehdit ve sıkıntılarla karşı karşıya kalmadığını...” söylemiş ama Türkiye'yi koruyan dinamik güçleri olduğunu ekleyerek kimsenin Türkiye'yi “bölemeyeceğini” belirtmiştir.

14 Şubat 2007 günü Amerika'da yapılan bu konuşma bahsettiğimiz çatışmalı çizgilerden birinin görüşleridir. TC Devleti içerisinde Ordu, C.Başkanlığı, Yüksek Yargı, bürokratik elit ile bunların siyasal partisi olan CHP bu çizginin temsilcileridir. Çok genel bir ifadeyle **“tek dil, tek kültür, tek ulus”** çizgisidir.

İkinci çizgi ise asıl olarak TÜSİAD ve onun doğrudan dolaylı eklentilerince temsil edilmektedir. AKP ve AKP hükümeti elbette bu ikinci çizginin yanındadır, fakat onun temsilcisi olarak ortaya çıkmış değildir. Emperyalist programların ve ülkemizdeki uşakları komprador patron ağaların partisidir. Bu kesimler ülkemizde ve bölgede başat olan çelişkileri yönetmede farklı bir çizgi kurgulamasına gitmişler ve AKP de bu vesileyle bu çizginin figürü olmuştur. CHP'deki gibi bir misyon edinme durumu yoktur.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla kendi egemenlik aracı olan devlet kurumları arasında çelişkilerin çözümü ve sürece müdahale bağlamında bir ayrışma olduğuna dikkat çekiyoruz. Yazının ilerleyen sayfalarında bu konuya döneceğimiz için burada daha fazla açmıyor, diğer geliş-

melere geçiyoruz.

Büyük oyun paranoya mı, sefer görev emri mi?

Ordunun şefi Yaşar Büyükanıt'ın Amerika'da yaptığı “1923'ten beri hiç bu kadar büyük tehdit ve sıkıntılarla karşı karşıya kalmadık” açıklamasını alalım, ne demek istiyordu TSK'nın başı? Onca darağaçları kurulmuş, onca darbeler yapılmış, “tek adam”, “milli şef” dönemleri yaşanmış, Yassıada görmüş, “bu kış komünizm gelecek” sözleri duymuş bir coğrafya daha ne görmeli, ne yaşamalıydı? Bunları yaşamasının nedenleri şimdikinin yanında basit kaldığına göre bu coğrafyaya, bu halka daha beterini yaşatacaklarını mı söylemek istiyor? **Ya da şöyle soralım; şu anki mevcut durumu 85 yıllık Cumhuriyet tarihinden ayıran nedir?**

Söylediği tehdidin açılımı mıdır bilemiyoruz, şöyle devam ediyor Büyükanıt: “... Çok büyük bir oyun başlamak üzere. Sahnenin perdeleri kapalı, sahneyi açacak oyuncular perdenin arkasında ipleri ellerinde tutuyorlar. Yapacakları tek şey perdeyi açmak. Perde açılmak üzere.” Ardından “oyun şudur” diyerek şunları belirtiyor: “... Son aylarda bazı yerlerde Kürt Konferansları düzenliyorlar. Onların sonuç bildirgelerine dikkatli olarak baktığımız zaman perdeyi açacak olan aktörlerin kimler olduğunu çok iyi anlarsınız...” Bu açıklamalarla hala **“tehlike-**

nin farkında değilseniz!” şu sözler oyunun ne olduğunu anlatabilir kılar: “Terör olayını, insan hakları ve azınlıklar başına indirip Türkiye’nin önüne, eğer mümkünse çok uluslu hale... koymaktır”

Bu konuşmayı paranoya olarak değerlendirenler olabilir. Oysa bu konuşmada Türkiye’deki siyasi durumun nasıl algılandığı, egemenler arasındaki çatışmanın içeriği, çelişkilerle dair çözüm biçimi, Kürt ulusal sorununa yaklaşım gibi bugünün önemli meseleleri mevcuttur. Bu konuşma Kemalist ideolojiyi katıksız bir biçimde sürdürme kararlılığında olan çizginin konuşmasıdır. “Kürt sorunu yok; terör sorunu var, insan hakları diyerek Türkiye’yi bölmek isteyenler var!”... Özet olarak söylediği bunlar ayrıca “dinamik güçler” veya 28 Şubat’ın “**zinde kuvvetlerine**” dikkat çekiyor.

Y. Büyükanıt’ın konuşmasında geçen “Konferans Sonuç Bildirgesi” **Türkiye Barışını Arıyor Konferansı**’nın sonuç bildirgesidir. Bildirgede burju-

va demokratik diyebileceğimiz kimi haklar talep edilmektedir. Özünde Kürt ulusal sorununda birikmiş devrimci enerjiyi kısmi ve geçici kazanımlara, reformizme ve egemen sisteme akıtmaya hizmet eden bu ve benzer girişimler kendi hedeflediklerinden çok daha başka sonuçlara da yol açıyor olacak ki Y. Büyükanıt ve kliği TC’nin karşı karşıya kaldığı en tehlikeli durumun unsurlarından biri olarak görmektedir.

Hatırlanacağı üzere “Türkiye Barışını Arıyor Konferansı”ndan 5 gün sonra 19 Ocak’ta **TÜSİAD** da “**Demokrasi Raporu**”nu açıkladı. “Demokrasimizin 130. yılı vesilesiyle” yayınladığı söylenen bu rapor aslında 10 yıl önce hazırladıkları raporun güncellenmiş haliydi. “Demokrasi raporu” olarak yaldızlanıp sunulan ve kamuoyunu etkilemeye dönük olarak yorumlanabilecek bu hamle, esas olarak devlete hâkim çizgiyle de açıktan bir karşılaşma anlamına gelecektir.

Büyük burjuvazi “Demokrasi Raporu”yla faşist Kemalist

devletin hukuksal, kurumsal, yönetsel yapısında değişiklikler önermektedir. MGK’nın anayasal bir kurum olmaktan çıkartılması, Genelkurmay’ın Milli Savunma Bakanlığı’na bağlanması, Cumhurbaşkanlığı’nın yetkilerinin daraltılması, yerel yönetimlerin güçlendirilip merkezi yapının daraltılması, ülkenin bölgelere, bölgenin illere göre yeniden düzenlenmesi, Kriz Yönetim Merkezi’nin kaldırılması... yapılmasını istediği değişikliklerin bazılarıdır. Siyasi Partiler Kanunu’nda getirdiği değişiklik önerileri ise Kemalizm’e dokunmaktadır. Kürt kimliğinin inkârını içeren maddelerin ayıklanması, çıkartılması ve anadilin seçmeli ders olması da TÜSİAD raporunda yer almaktadır.

Siyasal ve sosyal alanı içerisinde alan bu değişiklik önerileri, TÜSİAD’ın demokratik açılımları olmadığına göre bunun yegâne amacı gelişen duruma göre devleti, bütünüyle rejimin kendisini dönüştürebilmek, süreçten alabildiğine kârlı çıkmaktır. Bunu orduyla, bürokratik kastla çalışma pahasına gerçekleştirmek zorundadır!

Yukarıda komprador patron ağaların sürece müdahalede, çelişkileri yönetmede **farklı** yöntemleri deneyeceğini yazmıştık. Yayınladıkları “Demokrasi Raporu” bu amacın aracıdır. Ülkemizde ve bölgede sayısız olgu sayısız bağlarla birbirine bağlanmış, birinin kaderi diğeriyle doğrudan ilişkilenir olmuştur. Her oğlunun kendine mahsus çelişkileri olmakla bir-

likte diğerlerinden bağımsız olarak çözülme ve kopma kabiliyeti yoktur. Parça-bütün ilişkisi düzeyinde soyutlamamız gerekiyor. Meseleye bu bütünlük içerisinde bakıldığında komprador patron ağaların siyasal sistemde ve onun ideolojisinde revizyona gitme nedeni, bunun zorunluluk düzeyinde bir neden olduğu daha açık görülür.

Yalnızca emperyalist sermayenin siyasal planda rol dağıtımını nedeniyle değil, ayrıca ve esas olarak ekonomik açıdan ayakta kalması için Türk hâkim sınıflarının yeni alanlara açılması gerekmektedir. Güçlü ve oldukça yaygın uluslararası sermayenin yanında Türkiye'nin kompradorlarının sözü bile edilemez. Emperyalist kapitalizmin uluslararası yapılandırmasında Türkiye gibi ülkeler ve onların hâkim sınıfları her ne kadar belli düzeylerde yönetiliyorsa da nihayetinde “sermayenin dini imanı yoktur”, en acımasız bir biçimde kurallar işliyor ve zayıf-cılız kompradorlar emperyalist sermayenin yedeğinde tutunmaya çalışıyor.

Ekonomik koşulların bir zorunluluğu olarak emperyalizmin, siyasal alanda yaptığı hamleler karşısında, ülkemizin komprador sınıfı ve büyük toprak ağaları pozisyonlarını belirlemiş durumdadır. **Öz olarak dış politikada Amerikan siyasetine içte ise AB siyasetine bağlanmıştır.** (Bun-

lar kesinkes ayrılmış, mutlak çizgiler olmayıp esas olarak bu doğrultuda olduğu dikkate alınmalıdır.) Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında gerçekleştirilen pratikler TC'nin yürüttüğü yoğun ve yaygın diplomasi, Afganistan ve Lübnan'a kaydırılan askeri güç, İKÖ, İslam Zirvesi ve daha birçok adım Türkiye hâkim sınıflarının grafiğinin işaretidir.

Avrupalı emperyalistlerin ve Amerika'nın siyasetiyle uyum sağladığı, onları başarıyla uyguladığı sürece sermaye birikimini gerçekleştirme ve kendini yeniden üretme koşullarına sahip olacağını bilen kompradorlar bunun sonucudur ki ideolojik-siyasal ve sosyal alanda değişiklikler konusunda daha bir ısrarlı ve zorlayıcı olmaktadır. Üstelik bahsini ettiğimiz alanlarda değişiklik istemi komprador patron ağaların bir kesiminin değil esasının istemidir. Bu eksende bir bölünmüşlükleri yoktur. Yani üretim araçlarını ellerinde bulduran egemen sınıf cephesi birleşik güç olarak durmaktadır. Kime karşı? Bu sorunun yanıtını yukarıda vermiştik, kimilerinin devlet sınıfı dediği ordu-bürokrasi ve bu kesimlerin geleneksel partisi CHP'ye karşı. CHP bu momentte bir komprador kliğin temsilcisi durumunda olmadığı gibi Ortodoks Kemalist çizgide ısrarı nedeniyle ikinci çizginin sahipleriyle çatışmalı durumdadır.

AKP'nin ikinci çizginin zorunlu uygulayıcısı olması ve dayandığı kitle tabanının basıncı onu kararsız, titrek bir güç haline sokmaktadır. Bunda, egemen sınıfların, diğer başka nedenlerden dolayı AKP'ye kimi durumlarda mesafe koymasının da payı var. İşte bu realite TÜSİAD kimliğiyle sermayenin daha bir öne çıkmasını getirmektedir. 16 Ocak 2007 günü Hasam Cermal'in “**Siyasetçiler nerede, demokratik muhalefeti büyük iş dünyası yapıyor**” demesi yukarıda anlattıklarımızı tamamlıyor. Elbette demokratik değil ama bir muhalefet yapıyor kompradorlar.

İdeolojik siyasal kriz ve yönetememe sorunu

Bugün AKP ve CHP arasında (buna MHP-ordu ve diğer yedekler de dâhil) şiddetlenen kapışma bahsini ettiğimiz iki kesimin kapışmasıdır. Cumhurbaşkanı kim olacağı bu çatışmayı dindirmez, çünkü çatışma, nedenini oradan almıyor. Cumhurbaşkanlığı seçimi olsa olsa bir mevzi kazanma ve kaybetmedir. Kaldı ki bu çatışmanın da nihayetinde bir sınırı var. Devletin kendisi kitleler karşısında sarsıldığında çatışanlar “barış” da yapar. Bundandır ki sürecin tarafları çatışmanın alanını, parlamento, partiler yani burjuva siyasal yaşamı olarak göstermeye özel bir çaba harcamaktadırlar.

Süreci yönetmede ve çelişiklere müdahale biçiminde iki farklı çizgi ve gücü olduğunu, faşist Kemalist ideoloji ve rejimin (siyasal sistemin) revizyonunu içine alan yelpazede çatışmanın yürütüldüğünü, Cumhurbaşkanlığı seçimi ve kim olacağı meselesi çatışmanın ana eksenini olmayıp sadece bir mevzi kıymetinde olduğunu belirttik. Ayrıca bu karşıtlığın komprador patron ağaların dünya ekonomisi içe-

de, silahlı ve silahsız bürokrasinin karşı kampta olmasının bu nedenlerin sonucu gerçekleştiğini yazdık.

Yazımızın başında vurguladığımız gerilim, karmaşa ve aşırı hassaslaşma ortaya çıkan bu kamplaşmadan, kamplaşmanın karakteri ve bileşenlerinden kaynaklanıyor. Birinci çizgiyi oluşturan güçler ve onların izdüşümleri kâh anti-Amerikancı/Avrupalı görünüyor gibi oluyorsa kâh va-

dırmelidir. Bunlar yine işbirlikçi uşak faşist güçlerdir) esasen kurumsal yapıda olmanın getirdiği güçle bir direnç göstermekte, bunu konumlarını korumanın bir aracı olarak kullanmaktadırlar.

Egemenlerin yapmak istediği siyasal sistem içerisinde diğer kurumların alanını daraltıp yasamanın alanını görece genişletmektir. Komprador patron ağalar Ordunun yerine ve rolüne de dokunup sistem üzerinde Ordunun vesayetini kısmen çözerek iktidar gücünü bu manada zayıflatmak istiyor. Emperyalist sermayenin dolaşımı ve yatırımında yüksek yargının farklı nedenlere bağlı çıkardığı kimi arızaları ortadan kaldırmak ve bunun için yüksek yargının sultasına dokunmak istiyor. İdari yönetimde bölgeler sistemi ve yerel yönetimlerin güçlendirilmesini, (Bu zaten “Kamu Yönetimi Temel Yasası Reformu-KYTY içerisinde yer almaktadır. TÜSİAD ayrıca raporunda da belirtme gereği duymuş) anadilin seçmeli ders olarak verilmesini istiyor. “Değişsin” dediği isteklere baktığımızda Ordunun ve diğer bürokratik elitin çıkarlarıyla ne derece çatıştığını görürüz.

Y. Büyükanıt’ın sarf ettiği sözleri hatırlayalım; bir oyundan, yakında oyunun perdelelerinin açılacağından, Türkiye’nin büyük tehlike altında olduğundan vb. bahsetmişti, bu “yüksek” düzeydeki

risindeki yerlerinden kaynaklandığını, varlıklarını sürdürmelerinin ancak emperyalist sermayenin yedeğinde mümkün olacağını, bunun ise emperyalist siyasetin Türkiye ve bölgeye dönük programlarıyla bütünleşmekten geçtiğini Kemalist ideolojinin, siyasal sistemin ve mevcut sosyo-kültürel durumun, bir bütünleşmeye uygun olmaması nedeniyle bu alanların revizyona tabi tutulması ihtiyacının doğduğunu da belirtip komprador patron ağaların bir yer-

tansever, ulusalcı, ulusal kuvvetler oluyorsa ve kâh Kuvayı Milliye dine caka atıyorsa, revizyona karşı Ortodoks Kemalist çizgide bulunmalarından kaynaklanıyor. Bu kesim komprador patron ağaların ve onlar üzerinden emperyalistlerin desteğine sahip olmadıkları için (Tabi bu şimdilik ve yalnızca bu bağlamda böyle, değişken ve gelişken bir durum olduğunu unutmamak gerekiyor. Farklı misyonlar onlara yüklenemeyeceği gibi farklı bir tanımlama da adde-

“alarm”ın TÜSİAD’ın kısmen dışı vurduğu hedefleriyle hiç mi alakası yok? “İnsan hakları, azınlık hakları” denilerek ulus devletin ortadan kaldırılacağı savının yani Kürt ulusal sorununun kabulü ve “çözümüyle” ilgili savın komprador patronların sıraladığı isteklerden bağımsız olarak söylenildiği iddia edilebilir mi? Irak Kürdistanı diğerleri gibi Türk egemen sınıflarının da iştahını kabartmıyor mu? Türkiye’nin güvenliği sınırların ötesinde başlar diyen MİT Müsteşarı E. Taner kompradorların ufuk çizgisine işaret etmiyor mu?

Egemen sınıflar açısından Kemalist ideolojinin revize edilmesindeki rantabilite inkâra dayalı Kürt politikasının sürdürülemez gerçekliği ve bu haliyle bölge politikaları içinde büyük engel olması nedeniyledir. Kürt ulus gerçekliğine yaklaşım ve Kürt politikasının değişmesi Kemalist ideolojinin revizyonuyla mümkündür. Bunun için salt anayasal düzlemde birkaç değişiklik yetmez, asimilasyondan, kıyımlardan, millî zulümden beslenen 85 yaşındaki bir inkar ağacı her yana kök salmış vaziyettedir. Kürt gerçekliğinin kabulü bu köhne miş ağacı sarsmaya yeter de artar bile.

Faşist Kemalist ideolojinin 85 yıl sonra geldiği nokta burasıdır. Üretim araçlarının sahibi egemen sınıflar yani komprador patron ağalar kendi egemenlik aracı olan devlete ve onun ideolojisiyle çatışmalı duruma gelmiştir. Bunun bir ne-

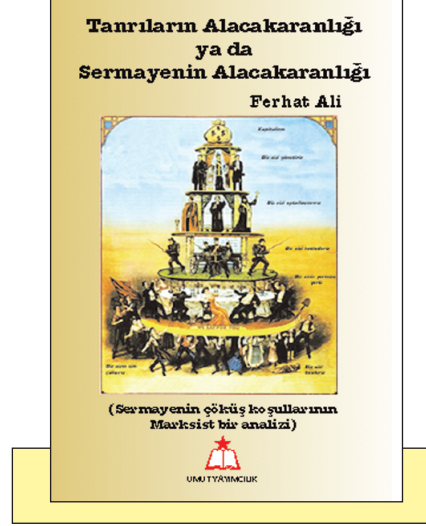
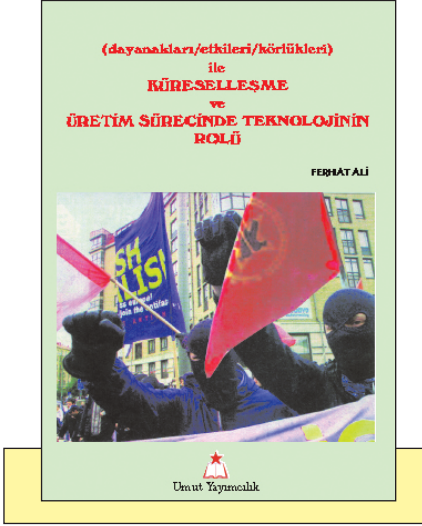
deni olarak emperyalist kapitalizmin rasyonelitesi olduğunu belirttik; bir diğer nedeni ise ulusal ve sosyal mücadelenin dayattığı sonuçtur. Patronların yapmak istediği faşist devleti yapılandırarak tahkim etmektir. İdeoloji ve siyasal dokuda kendine ayak bağı gördüğü unsurları ya da kamburu atmak ve sınıf savaşımında daha güçlü olmak için revizyona yöneliyor.

Kürt ulusal sorununun asgari demokratik çözümü, siyasal-sosyal ve kültürel yaşamda Kürtlerin bir ulus olarak kendini gerçekleştirmesi vb. beklentiler hayal ötesidir. Kompradorlar istemedikleri halde bazı demokratik hak kırıntılarına sebep olsalar bile bunu dengeleyecek uygulamalar bulmada zorlanmazlar. Kemalist rejimin ve onun faşist ideolojisinin kabuğu çatlayacakken bunun kontrollü gerçekleşmesi ve dolayısıyla bir tahribatın değil, kendini yenilemenin aracı olmasına odaklanmış durumdadırlar. Çelişkilerin yönetilmesi ve sürece müdahaledeki kastettiğimiz şey budur.

Kemalist ideolojiyi sürüklediği krizden çıkarmanın yolu olarak TÜSİAD, yukarıdan değişiklikler kurguluyor. Ambalajı “demokrasi” olan bu kurgu günümüz politik iklimiyle örtüşmektedir. Silahlı Kürt demokratik hareketi de dâhil Kürt ulusal demokratik güçleri siyasal olarak bu kanala sokulmuşlardır. 24 Şubat 2007 tarihli Gündem gazetesinde çıkan **A. Öcalan’ın “Dört demokratik çözüm önerisi”** TÜSİAD’ın paketinde geçenlerden özde farklı değildir. Kürt ulusunun demokratik taleplerini sahiplenme ve desteklemede ısrarla ve kararlı bir biçimde pratikleştirmede bir tereddüt yaşamamalıyız. Faşizmin ideolojik ve siyasal krizinde Aşil Topuğunu **Kürt Ulusal Sorunu** oluşturmaktadır. Faşist Kemalist ideoloji ve devlet ya Kürt ulusal zeminine basarak kendini yenden üretecek ya da Kürt ulusal demokratik zemininin korunması için komünistler, devrimciler, yurtsever Kürt hareketi kararlı mücadele yürütüp faşizmin oyunlarını bozacaktır.

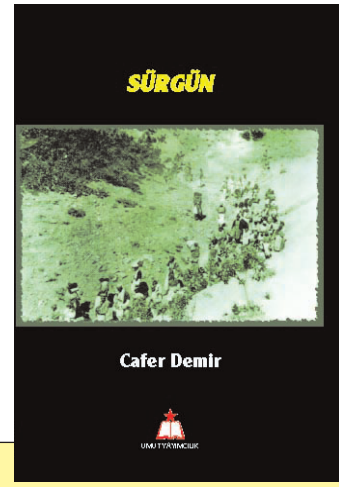
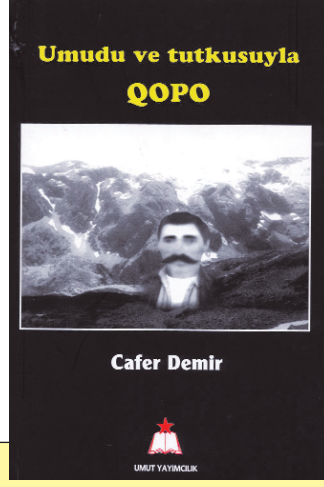
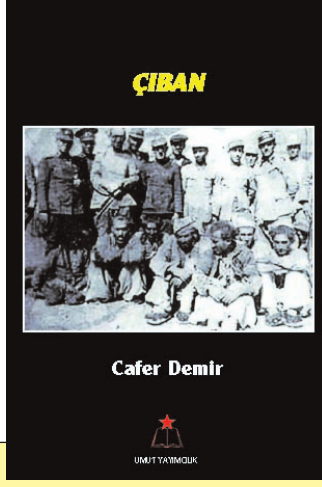

ÇIKTI

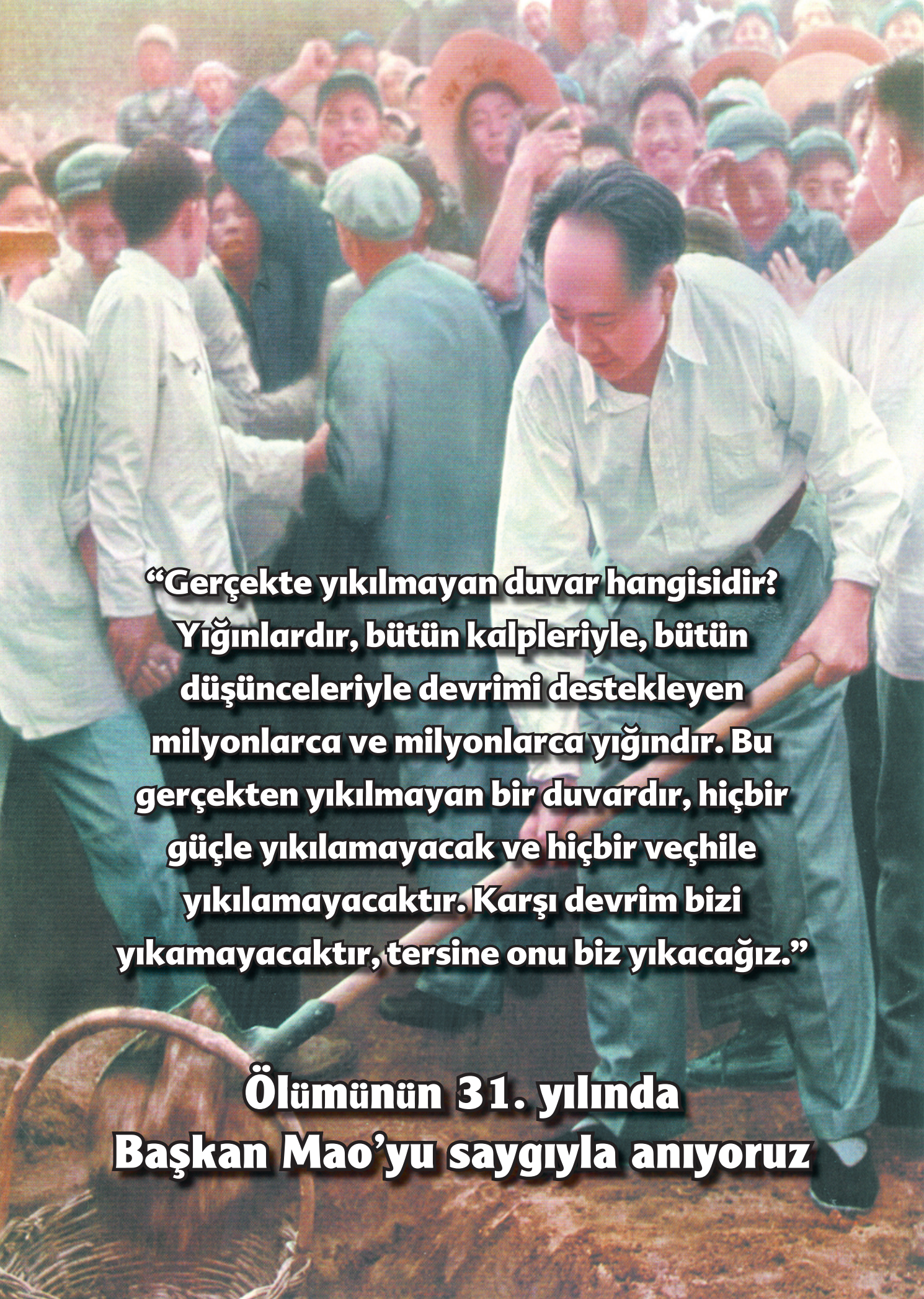

**“Küreselleşme ve Üretim Sürecinde
Teknolojinin Rolü” isimli kitabı
yayınevimizden çıkan
Ferhat Ali’nin
“Tanrıların Alacakaranlığı ya da
Sermayenin Alacakaranlığı”
isimli kitapları çıktı.**

ÇIKTI

Yayınevimizden daha önce
“Çıban” ve “Qopo” isimli kitapları
çıkan Cafer Demir’in Dersim isyanı
sonrası yaşananları
anlattığı “Sürgün” kitabı çıktı.

**“Gerçekte yıkılmayan duvar hangisidir?
Yığınlardır, bütün kalpleriyle, bütün
düşünceleriyle devrimi destekleyen
milyonlarca ve milyonlarca yığındır. Bu
gerçekten yıkılmayan bir duvardır, hiçbir
güçle yıkılamayacak ve hiçbir veçhile
yıkılamayacaktır. Karşı devrim bizi
yıkamayacaktır, tersine onu biz yıkacağız.”**

**Ölümünün 31. yılında
Başkan Mao’yu saygıyla anıyoruz**